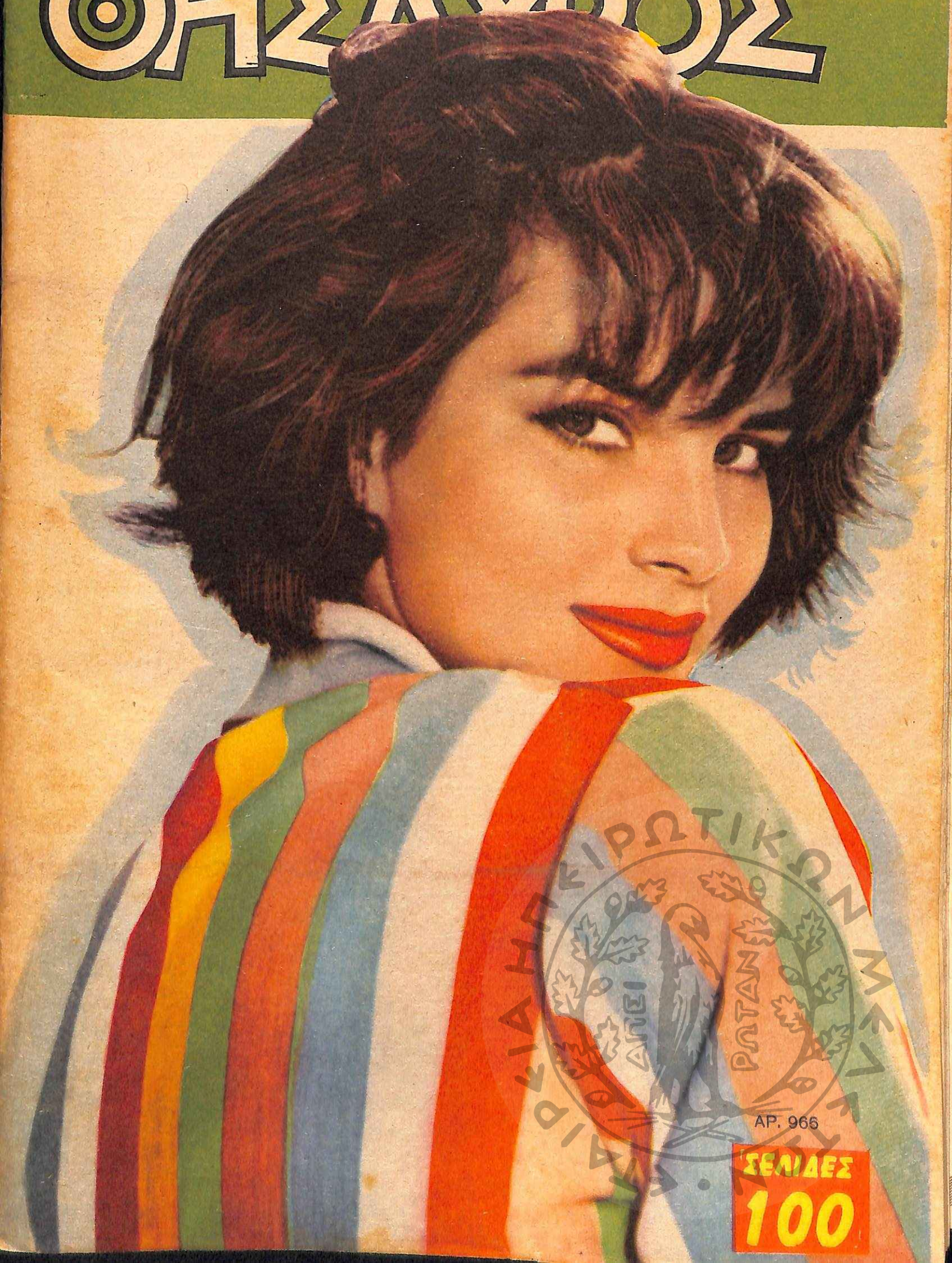

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 965

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΟΝΙΚΑΣ

Η Μόνικα στριφογύριζε στο κρεβάτι της απ' τους πόνους. Θάφανε σε λίγο στον κόσμο ετό παιδί που περίμενε δέκα ολόκληρα χρόνια. Θα γινόταν μητέρα, όταν είχε πιά απελπιστεί!

Ο τοκετός ήταν δύσκολος. Υπόφερε πολύ. Μα την περιποιήθηκαν μ' αφοσίωση ο γιατρός Μισέλ Νταρ — παιδικός της φίλος — κι' η μαμή, προσπαθώντας να λιγοστεύουν όσο μπορούσαν τους πόνους της. Στο τέλος, ο γιατρός άναγκάστηκε να τη χλωροφορμώσει, για να συμπληρώσει την επέμβασή του.

Μια φωνή άνακουφίστως βγήκε απ' τη χείλη του γιατρού και της μαμής: Το παιδί είχε γεννηθεί... Μά, ξαφνικά, τα πρόσωπα και των δύο πήραν μια άλλοκοτη έκφραση. Κυτάχθηκαν, αμίλητοι, με τον τρόπο ζωογραφισμένο στα μάτια τους...

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα και φάνηκε ο Ζάκ. Άλλω, ο άντρας της Μόνικας, ο πατέρας του μωρού. Προχώρησε διστακτικά προς την κούνια του νεογέννητου. Άμέσως όμως τραβήχτηκε πίσω, τρομαγμένος, ενώ ο γιατρός έβγαζε στη μαμή ν' απομακρύνει το παιδί.

Τώρα η μητέρα άρχισε σιγά-σιγά να συνέχεται. Βλέποντάς την να κουνιέται, ο άντρας της έκρυψε το πρόσωπό του με τα χέρια του κι' άρρωστε έβλεψε.

Στο διπλανό δωμάτιο, η μαμή φρόντιζε για το παιδί. Πηγαίνε στη μητέρα, της έλεπε ο γιατρός. Μη της πήτε τίποτα... δηλαδή πέστε της πως είν' έγώρι.

Οι δυο φίλοι, ο γιατρός κι' ο σύζυγος, έμειναν κοντά στο μωρό. Ο Ζάκ Άλλω έκλαιγε με λυγμούς και μουρμούριζε: — Δυστυχ Μόνικα!... Δέκα χρόνια περιμέναμε με λαχτάρα αυτή τη στιγμή! Έννεμη μήνες στολίσαμε αυτήν την κάμαρα, για το παιδί μας... Κι' όλα για ένα τέρας!...

Γιατί ήταν πραγματικά τέρας το μωρό. Το άριστερό του αὐτί βρισκόταν στη μέση του προσώπου του και τ' ένα χέρι του ήταν γυρισμένο προς τη ράχη και δίχως δάχτυλα! Ξαφνικά, έστρεψε ή συνέιδρσι του γιατρού.

— Άκουσέ με, Ζάκ, λέει. Το παιδί αυτό δεν πρόκειται να ζήσει... εκτός αν του κάνουμε μια μικρή επέμβαση.

Ο πατέρας όμως δεν άκούει πιά. Δέ κλαίει, δέ μιλάει. Μένει καθισμένος σε μια πολυθρόνα, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια του.

Μπαίνει η μαμή. — Γιατρέ, ζητάει το παιδί της... Πόσο τη λυπάμαι!... Είναι χαρούμενη, θέλει να τ' όη. Λέει πως δεν έχουμε δικαίωμα να τ' κρατάμε μακριά της. Δεν ξέρω τί να της πώ.

Το ζήτημα είν' άλλο, απαντάει ο γιατρός. Το παιδί θα πεθάνει, σε μία ώρα το πολύ, αν δέ τ' κάνουμε μια άπαράτητη επέμβαση.

— Ό, γιατρέ, δέ πρέπει να τ' κάνετε! Φωνάζει ή μαμή. Μη τ' άφισετε, κυρίε Ζάκ! Σκεφτήτε τη γυναίκα σας... Άν ίδη αυτό το παιδί, μπορεί να πεθάνει άμέσως! Δέ θ' άνθξει στη σκέψη πως γέννησε ένα τέρας!

Ο γιατρός διστάζει. Ο Ζάκ τ'όν κυττάζει μ' άγωνία.

Τι πρέπει να γίνει...

— Ός γιατρός, δέ μπορώ να συμβουλευώ τίποτε, λέει επιτέλους. Τό επαγγελματικό μου καθήκον μού επιβάλλει μονάχα να σας πώ: Τό παιδί αυτό θα πεθάνει σε λίγο, αν δέ τ' κάνουμε έγκαιρως τήν επέμβαση... Λυπάμαι ειλικρινώς, Ζάκ, γιατί αυτή τη στιγμή είμαι γιατρός, κι' όχι φίλος σου για να σε συμβουλευώ... Όστόσο, σου λέω πως ή ζωή αυτού τού παιδιού, θά ναι μαρτύριο και για τούς τρεις σας.

— Γιατρέ, ή επέμβαση θά πετυχεί; έπεμβαίνει ή μαμή.

— Πολύ πιθανόν!

— Η άπάντησή αυτή σβύνει τήν έλπίδα που είχε φωτίσει μια στιγμή τ'όν πρόσωπο τού Ζάκ.

— Τότε δέ πρέπει να τ'όν κάνετε, δέν πρέπει! λέει ή μαμή.

— Ζάκ, προσφέρει άργά ο Μισέλ, ο καιρός έπείγει. Πρέπει να κάμω τήν επέμβαση ή όχι; Έσθ θ' άποφασίσω.

— Όχι, όχι! φωνάζει ή μαμή, βλέποντας πως ο Ζάκ δέ μιλάει. Δέν πρέπει!

Βαραίει σιωπή άπλώνεται. Περνάει άρεκτά λεπτά. Τέλος, ο γιατρός ξαναρώταί:

— Πρέπει να κάμω τήν επέμβαση;

— Όχι, άπαντάει ο Ζάκ με σδυμένη φωνή.

— Πολύ καλά! λέει ο γιατρός, προσπαθώντας να ζαλή διάφορος. Πηγαίνω κοντά στη Μόνικα, πού θ' άνησυχί για τήν άπουσία μας.

Η Μόνικα άκτινοβολεί άπό χαρά. Ο Μισέλ κοπιάζει πολύ για να τ'όν πείσει να μείνει ήρεμη. Πρέπει — της λέει — ν' άποφύγ, προς τ'όν παρόν, τίς συγκινήσεις. Θά δη άργότερα τ'όν παιδί της, σε λίγες ώρες, όταν θάχη ήρεμίσει τελείως. Άλλωστε, είναι κοντά τ'όν ο Ζάκ και τ'όν περιποιείται...

— Με παραμελεί κιόλας για χάρι τ'όν παιδιού του, λέει χαμογελώντας ή Μόνικα. Μα τότε δά μπορέσω να τ'όν δώ κι' έγώ;

— Σε λίγες ώρες, σου είπα. Προσπάθησε να ήσυχάζεις τώρα.

Ο γιατρός βγαίνει σε λίγο απ' αυτή τήν κάμαρα. Τού είναι άδύνατο να συγκρατήσει περισσότερο τή συγκίνησή του. Περνάει στο διπλανό δωμάτιο, όπου ο Ζάκ βρίσκεται άκόμα στην ίδια θέση, με τ'όν πρόσωπο τ'όν κρυμμένο στα χέρια του.

Σκύβει πάνω απ' τ'όν μωρό, τ'όν εξετάζει και λέει σοβαρά: — Πέθανε!

— Άν ζούσε, ή ζωή τού θάταν μαρτύριο... Καλύτερα έτσι... Θά φροντίσω να προετοιμάσω τή Μόνικα και θα τ'όν πώ στο τέλος πως πέθανε τ'όν παιδί, χωρίς να υπορέσουμε να τ'όν κάνουμε τίποτα... Προς Θεού όμως, δέν πρέπει με κανένα τρόπο να τ'όν δή! Μ' άκούς, Ζάκ; Δέν πρέπει να μάθι ποτέ πως ήταν ένα τέρας... Μού τ'όν είπαχες, Ζάκ;

Ο Ζάκ σκάνει άργά τ'όν κεφάλι του. Έχει πάρει τήν άπόφασή του. Δέ θεωρεί πιά έγκλημα αυτό τ'όν συνέβη. Ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει... Κι' άπαντάει, με σταθερή φωνή:

— Ποτέ! Η Μόνικα δέ θά μάθι ποτέ τίποτα!

Φ. ΝΤΕ ΡΑ-Υ ΜΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πικάντικο ρεπορτάζ

Σ τήν επιθεώρησή τού «Περροκέ», πού λειτουργεί πρώτο άπό όλα τά θερινά θέατρα, ή Μαρίκα Νέξερ, σε μία νέα σειρά μιμήσεων, για πρώτη φορά μιμείται τήν Άννα Καλουτά.

— Στην ίδια επιθεώρησή ή Μάγια Μελάγια, λανσάρει ένα έντελώς ιδιόρρυθμο τραγούδι τού μαέστρου Λυκαριδοπούλου, με τίτλο «Ρόκ εντ ρόλ στis Τζιτζιφίκα», πού είναι μισό μάγκικο και μισό μοντέρνο.

Σ τήν έναρξη, έξ άλλου, τής νέας επιθεώρησης τού «Ακροπόλ», πού θά είναι ένα μεγάλο γεύμα σε κοσμικό κέντρο, ο μπουλ-λαρίνης θά εμφανίζονται ως... ορεκτικά!

Η γνωστή βιεννέζικη όπερέττα «Μπα-γιαντέρα», πού είχε σημειώσει, πριν πολλά χρόνια, μεγάλη επιτυχία με τόν Δράμαλη, θά είναι τ'όν έναρκτήριο έργο τής «Λυρικής Σκηνής» στο θερινό θέατρο τής Λεωφόρου Άλεξάνδρας.

Τήν μουσική διέθυνσι τού έργου θά έχη ο μαέστρος Καραλίβανος και τίς χορογραφίες ο Άγγελος Γριμάνης.

Σ τόν «Καραϊσκάκη», τ'όν Ιστορικό έργο, πού ετοιμάζει ο Μάνος Κατράκης στο θέατρο τού Πάρκου, παίζουν 50 άνδρικά πρόσωπα και 2 μόνο γυναίκες.

Τό σκηνικό τού έργου, με τρεις υποδαίρεσεις: βουνοπλαγιές, ένα λαϊκό πανηγύρι και τήν πλατεία τού χωριού, φιλοτεχνεί ο ζωγράφος κ. Σ. Βασιλείου.

Για πρώτη φορά στην Άθήνα, θά κάνει τήν εμφάνισή της έφέτος τ'όν καλοκαίρι μία Κινέζα τραγουδίστρια, ή Λη-Τσιν-Λη. Τό ψευδώνυμο αυτό, πού σημαίνει «Πρόσωπο γελαστό και χαρούμενο», χρησιμοποίη ή Λουσία Χό — αυτό είναι τ'όν πραγματικό της όνομα — άπό τ'όν 1951.

Η Ζουζού Γαζή, πού άσχολεύεται έρασιτεχνικά με τ'όν χορό, είναι ή πρώτη καλλιτέχνης τού είδους, πού έδωσε δωρεάν παραστάσι για τή νεολαία.

Η διάσημη 'Ιταλίδα τραγουδίστρια Νίλλα Πίτσι, πού βρίσκεται για λίγες μέρες στην Άθήνα, είναι ή μόνη ξένη βενετέτα τού είδους, πού δέ μιλάει έλλη γλώσσα εκτός άπό τή γλώσσα της.

Σ τήν 'Ιταλία ή Νίλλα Πίτσι είναι πολύ δημοφιλής, χαρακτηριστικό δέ είναι, ότι, άφ' ότου ήρθε στην Άθήνα, λαμβάνει από τή γνωστή μας Νάνσυ Ντόνοβαν, ή Γαλλίδα Μισέλ Μερλί, θά εμφανισθί τ'όν καλοκαίρι στην Άθήνα.

Η Μισέλ Μερλί, άπό τίς καινούργιες Γαλλίδες βενετέτες, πήρε τ'όν πρώτο βραβείο στο έφετεινό φεστιβάλ τών Κανών.

Τό καλοκαίρι επίσης δά δούμε στην Άθήνα, εκτός άπό τή Τυρολέζικα μπαλέτα, πού θά παρουσιάσουν τοπικούς χορούς, δυο άκόμη αξιόλογα συγκροτήματα: Τά περιφημα κλασσικά μπαλέτα τού Ζάκ Μπαμπιλέ και τά μπαλέτα τού Μόντε Κάρλο.

Ο 'Ιταλός τραγουδιστής Λουτσιάνο Ταγιόλι, πού τόσο άρεσε σ'ούς Αθηναίους, θά ξανάρθι τόν Αύγουστο.

Ο Ταγιόλι θά εμφανισθί σ' ένα άπό τά αθηναϊκά κέντρα και έν συνεχίσει στην Έκθεσι τής Θεσσαλονίκης.

Ο μαέστρος Μουζάκης έκλεισε συμβόλαιο με ένα άπό τά μεγαλύτερα κέντρα τού Μονάχου, όπου θά εμφανισθί, επί κεφαλής έλληνικής όρχήστρας, τ'όν Σεπτέμβριο.

Μετά τόν Πέτρο Κυριακό, ένας άλλος βετεράνος τής σκηνής, ο Γιάννης Πρινέας, θά γιορτάσει έφέτος τ'όν 40 τόν χρόνια στο θέατρο, με μία μεγάλη παράστασι.

Η γνωστή επιτυχία τού μαέστρου Γ. Κορολόγου «Η φωνή τής αγάπης», πού λανσάρησε ο Ταγιόλι, κυκλοφόρησε τελευταία στην Νέα Υόρκη, σε άμερικανική έκδοσι. Τους στίχους έγραψε ο Πάτ Νότο, γνωστός άπό μία άλλη μεγάλη ξένη επιτυχία, τ'όν περιφημο τραγούδι τής ταινίας «Τζιλντα», «Αμάντο μος».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η ΞΕΡΑ ότι ή ζήλεια είναι άπ' τίς μεγάλες άρρώστειες τού άνθρώπου, αλλά δέ φαυταίνουν μέχρι πού μπορεί να φτάσει, πρ'ότου γινώριζα τόν κύριο Σαλαμούρη. Άπ' τόν καιρό πού έτυχε να τ'όν γνωρίσω συμπληρώθηκαν οι γνώσεις μου επάνω στην άρρώστεια αυτή και σήμερα μπορώ να πώ: ο Θεός να φυλάη μία γυναίκα άπ' τ'όν να πάρη έναν ζηλιάρη άντρα κι' έναν άντρα άπ' τ'όν να πάρη μία ζηλιάρσα. Όσοι δά πούν ότι αυτά είναι άστεία άφού υπάρχει πρότυπο φοβερό τών ζηλιάρηδων όλων τών αιώνων ο 'Οθέλλος, δέν ξέρουν τί τούς γίνεται. Γιατί ο καυμένος ο 'Οθέλλος θά ήταν ο άγαθότερος και ο τρυφερότερος σύζυγος τού κόσμου, αν δέν τ'όν πήρε στο λαιμό του κι' έπνιξε τή Δυσδαίμονα σάν κοτόπουλο. Θέλω να πώ, δηλαδή, ότι ο 'Οθέλλος είχε λόγους σοβαρούς να πνίξη τή Δυσδαίμονα ενώ ο κ. Σαλαμούρης δέν είχε κανέναν άπολύτως λόγο κι' όχι μονάχα 'Ιά γος δέν υπήρχε πλάι τού να τ'όν δουλεύει, αλλά αντίθετα είχε όλους τους φίλους του να εξυμνούν τήν τιμιότητα, τήν άρετή και τήν ήθική τής νεαρής γυναίκας τού κυρίου Νίτσας.

Μόλις όμως, κανένας τολμούσε να φέρη τήν κουβέντα στην γυναίκα του, τόν κ. Σαλαμούρη τ'όν έζωναν τά φίδια. Επρόβλεπε, στριφογύριζε στην καρέκλα του, αναποκοκκίνιζε κι' έλεγε:

— Δέ σταματάς, παρακαλώ;

— Ρωτώσε ο άλλος;

— Γιατί;

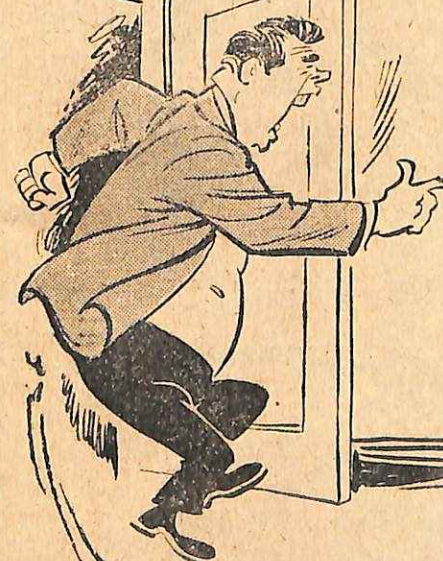
Κι' έκοβε τήν κουβέντα για να τρέξη άμέσως στη γυναίκα του και τής π'ή άγριέμενος:

— Μ' αυτόν τόν παληάθρωπο τόν Τσαμπουκόπουλο, δέ θέλω πιά ούτε καλημέρα. Άκούς;

Άπόρριψε ή γυναίκα.

— Αυτό πού σου λέω!

Ήταν κοντά σαραντάρης ο κ. Σαλαμούρης, μ ένα πρόσωπο παχουλούτσικο, μάτια μικρούτσικα, με άρεκτά σημαντική περιουσία και μία συνεχή άνησυχία για τ'όν θησαυρό του — τή νόστιμη και

— Άτιμει! ούρλιαξε. Θά σε σκοτώσω!...

Λαύσε πλάι στη γυναίκα του και άγριοκίτταζε με φανερά έχθρα όλους τούς άντρες μη τυχόν κανένας ζητούσε να τ'όν χορέψη. Φυσικά όλοι τόν έβλεπε και κανένας δέν τολμούσε να ζυγώσει τή νεαρή και νόστιμη κυρία Νίτσα. Κι' έπειδή ο άντρας της δέ χόρευε — τ'όν θεωρούσε, όπως έλεγε, γελοίο — γι' αυτό όλη τή νύχτα δέ σάλευαν άπ' τή θέσι τους, «Αν κανένας άπληροφόρητος έκανε πως ζυγώνει, ή κυρία Νίτσα τ'όν άπαντούσε:

— Μερσί, αλλά δέν χορεύει!

Καμιά φορά ο άνδρας ρωτούσε:

— Γιατί;

Και τότε έπαυρε τ'όν λόγο ο σύζυγος:

— Λογαριάζω θά σε δώσουμε κύριε; Η κυρία σε έλεπε ότι δέ χορεύει!

Και, φυσικά, ο άλλος έκανε μεταβολή κι' ούτε ξαναπλησίαζε. Άν ή κυρία Νίτσα διαμαρτυρόταν, τότε ο άντρας της υποπτεύεταν, ότι κάτι τ'όν ύποπτο υπήρχε και άπειλούσε κατά τή συνήθειά του να... σπάζει τ'όν μούτρα τ'όν άνοήδωτου και άνάγων άνδρα τ'όν πού έκανε τή μεγάλη άπρέπεια να ζητήσει τή γυναίκα του να χορέψουν.

Η κυρία Νίτσα ήταν ύποπτικη, καλή, χρυσή καρδιά, και τίς περισσότερες φορές δέν άνοιγε τ'όν στόμα της και προτιμούσε να φύγουν παρά να κάτσουν εκεί και νάχουν ιστορίες. Άλλά τ'όν άποκαύφωμα τής τρέλας τού κ. Σαλαμούρη ήταν τούτο: τ'όν άπιστεύοι. Τ'όν πρώι πού έφευγε για τή δουλειά του... κλειδώνει με κλειδί τή γυναίκα του

Σ'Αγαμεις ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ.ΨΑΘΑ

Τί ακριβώς Ζητούσε...

Και τότε ήταν πιά πού φούντωνε ο κ. Σαλαμούρης:

— Ά! τόν υπερασπίζεσαι, κι' όλας, έ; Παίρνεις τά κομμάτια του! Άλλά έννοια σου και θά μάθω έγώ, θά εξακριβώσω τί καπνό φουμάρει αυτός ο παληάθρωπος πού τολμά όχι μονάχα να σε χαιρετά μπροστά σου δέ βραστότατο, αλλά και να χαμογελά! Τό κάθαρμα! Ποιός ξέρει τί συμβαίνει μεταξύ σας!

Στά κέντρα, στα θέατρα, στους κινηματογράφους, τίς σπάνιες φορές πού θγαίνανε μαζί ο κ. Σαλαμούρης τήν έπνιξε τή γυναίκα του. Πρώτα πρώτα επιθεωρούσε όλους τούς άντρες γύρω του κι' όταν έβλεπε κανέναν να κυττά προς τ'όν μέρος της ή μάλλον όταν τ'όν φαινόταν ότι κάποιος κυττούσε, άναβε στο λεπτό, ζητούσε επιτακτικά πληροφορίες άπ' τή γυναίκα τού για τ'όν άγωνιστο, τήν ύπαρξή τού όποιου ούτε καν ύποπτευόταν ή καυμένη, κι' ύστερα λυσσομανούσε, έλεγε ότι θά πάη να τ'όν σπάσει τ'όν μούτρα ή τήν έπαιρνε και φεύγανε με καυχή. Κι' όταν δέν τυχαινε τέτοιο περιστατικό, ο κ. Σαλαμούρης δέν είχε ήσυχία:

— Τη φρόστα σου!

— Πιά κάτω! Δέν θά γίνωμε θέαμα εδώ!

Εροκατάτινε ή καυμένη, τήν κατέβαζε πιά κάτω, αλλά σε λίγο έρχόταν άλλη σύσταση:

— Μη σκύδης τόσο!

— Γιατί;

— Γιατί φαίνεται τ'όν ντεκολτέ σου! Όσοι περνάει σκύβουν και κυττάνε.

Έταπε να σκύβει, ή καυμένη, αλλά σε λίγο έρχόταν άλλη σύσταση:

— Μη γελάς έτσι!

— Γιατί;

— Γιατί... παρεξηγείσαι! Οι τίμιες γυναίκες δέ γελάνε έτσι.

Άπ' ό,τι είχα άκούσει, ή ζωή τής νεαρής κυρίας Νίτσας είχε καταντήσει βασανιστική, πού έπαιρνε μορφή κωμικοτραγική, όταν καμιά βραδιά — σπανιότατα, φυσικά — βρισκόταν σε κανένα σπιτί, φιλικό ή συγγενικό, σε γιορτή, όπου τ'όν τραπέζι ακολουθούσε ο χορός. Τότε ο κ. Σαλαμούρης καλ-

στό σπιτί για να μη βγαίνει έξω τήν ώρα πού έλειπε εκείνος!

Όλα αυτά ήταν γνωστά σ'ούς κύκλους τών γνωστών του. Κανένας, όμως, δέν άπορούσε για τήν άρρώστεια τού κ. Σαλαμούρη, όσο για τήν άνοχή και τήν ύπομονή τής κ. Νίτσας, πού και νέα γυναίκα ήταν, όπως είπα, και νόστιμη επίσης. Αυτό άποτελούσε τ'όν μεγάλο αίνιγμα κι' όλοι ρωτούσαν:

— Μα πώς τόν άνέχεται;

— Πώς τόν υποφέρει;

— Πώς δέν εξαγριώνεται;

Όσες φορές έρχόταν ή συζήτηση για τ'όν πάθος τής ζήλειας του, ο λόγος έφτανε πάντα στη γυναίκα του, πού άλλοι τήν έλεγαν άγία κι' άλλοι μουσίτσα. Γιατί τ'όν άλλα τέλος πάντων — λέγανε — μπορούσε να τ' άνέχεται άφού ήταν τύπος τόσο ύπομονητικός. Πώς, όμως, άνέχονταν τ'όν κλειδωμα στο σπιτί; Άξιοπρέπεια δέν είχε; Νούρα δέν είχε; Τί διάβολο γυναίκα ήταν αυτή; Τό αίνιγμα αυτό άπασχολούσε όλους και επί τέλους κάποτε λύθηκε, με τρόπο άπροσδόκητο. Μία μέρα, δηλαδή, ο κ. Σαλαμούρης καθώς καθόταν στο μαγαζί τού άναστατώθηκε, άπό μία φοβερή ύποψια πού έπεσε στο κεφάλι τού σάν κεραυνός:

Βγήκε στο δρόμο και βρυχήθηκε:

— Ταξί!...

Χύμψε σ' ένα ταξί, έδωσε τή διεύθυνσι τού σπιτιού του, έφτασε στην πόρτα, κατέβηκε, άνοιξε, μπήκε μέσα και τί να δή!... Τή γυναίκα του νεγκιόζε και τόν πιά στονό του φίλο — τόν κ. Χταποδόκη — ζαβλακωμένο!

— Άτιμει! ούρλιαξε. Θά σε σκοτώσω! Άτιμει! Θά σε πνίξω!

Ύστερα άνοιξε τ'όν παράθυρο και βρυχήθηκε:

— Γείτονες! Τρέξτε να δήτε! Γείτονες!

Άναστατώθηκε ή γειτονιά, τρέξαν όλοι, ενώ ο φίλος τού κ. Χταποδόκη κατάφερε να τ'όν σκάσει μέσα στην άναμυτομυλούρα.

— Τί είναι; Τί είναι; Τί συμβαίνει; ρωτούσαν οι γείτονες.

— Η Άτιμει! Η άνήθικη! Τόν έμπαζε μέσα τ'όν φίλο!

— Άλλοι λέγαν:

— Πιά, πιά!

— Άλλοι λέγαν:

— Βρέ τήν φιλότιμη!

Έκεινη όμως, άπαθείστατη, ήσυχη, ύπομονητική, όπως πάντα, άπαντούσε:

— Τί φωνάζεις; Τό μόνο πού χωράει στην ύπόθεσι αυτή είναι τ'όν διαζύγιο. Τηλεφώνησε τ'όν δικηγόρο σου κι' άσε με ήσυχη!

Θά πιστεύετε, λοιπόν, κάτι; Ήρθε κι' ή άστυνομία, βούιξε ο κόσμος όλος, τ'όνβαν και οι πέτρες ότι ή σήμε και ταπεινή κι' ύπομονητική κ. Νίτσα τόν σκόλεξε μ' όλη τήν άνοχή τόν κ. Σαλαμούρη — κι' όμως τώρα τ'όν ζευγάρι... ζή μία χαρούλα!

Φαίνεται ότι αυτό ακριβώς ζητούσε ή καρδούλα τού κ. Σαλαμούρη. Τό δάκιμασε, έγινε ρεζίλης σ' όλο τόν κόσμο, και τώρα πιάνει έναν — έναν τ'όν φίλους και γνωστούς του για να τούς πείσει ότι... λάθος έγινε, κάποια παρεξήγησι κι' ότι ή γυναίκα του είναι ή πιο τίμια και ήθικη γυναίκα τού κόσμου!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΚΗΝΗ 1η

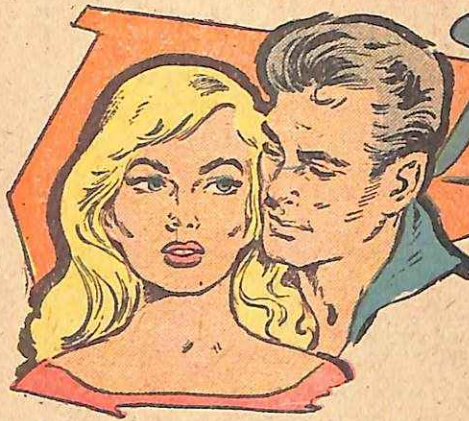
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ΑΣΤΥ ΤΟ ΙΩΣΤΕΦΕΣ

Г. 0 - 5.

λή, ἀποδοῦναι τὴν θητεία του, καὶ δευτέρῃ, ἀποδοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Πονεμένη αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρένα κι' ο Ντόλης άρχισαν πάλι να συναντιούνται στο σπίτι του άμπελιού. Η Τασία Βάρβα έβαλε έναν άνθρωπο της να τους παρακολουθού και τους έστειλε από ένα ανώνυμο γράμμα, αποκαλύπτοντας ότι όλοι ήξεραν τις σχέσεις τους. Έπίσης πολίρκωσε στενά το γιαντήρι. Η Ρένα κι' ο Ντόλης συμφώνησαν τότε να βλέπουνται όσο το δυνατόν πιο άρρητα. Ο Φάνης, ως Γεράσιμος 'Απέρης, πήρε το αδιάρρητο από την 'Αλεξάνδρεια για να πάει στο Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ, έχοντας ένα συστατικό γράμμα για τον ιδιοκτήτη μιας φυτείας...

9ον

Όστόσο κυτώντας από το παράθυρο του βαγονιού τις λουλουδιμένες εκτάσεις, που διέσχιζαν ξαφνικά κάτι παράξενα καίκια, που έβλεπε, μ' άνοιχτά πονία, στα κανάλια του Νείλου και σαν ν' άρμενίζαν μέσα στα λουλούδια, έφραγε ο Φάνης απ' αυτά τα θέαματα, μ' όλο, που ήτανε καινούργια γι' αυτόν κι' ο νους του έκανε άλλο ταξίδι, πρὸς την 'Ελλάδα, πρὸς τα κτήματά του, στο μεγάλο άρχοντοχωριάτικο σπίτι του, που είχε ζήσει τα παιδιαστικά χρόνια και τις μέρες, τις αξέχαστες, της ερωτικής του ευνυχίας με τη Ρένα, όταν η καρδιά του ήταν γεμάτη από την πιο άπλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτήν. Και τότε οι εικόνες, που αντίκρισε στα μάτια του, θόλωναν από ένα δάκρυ, που κατέβαινε ανάμεσα στα βλέφαρά του...

Φτάνοντας στο Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ ούτε στάθηκε να κυττάει τη μικρή πολιτεία... Σύμφωνα με τις οδηγίες που του έδωσε: ο 'Ανταγόρας μπήκε σ' ένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο της πιάτσας, που κανε συκοφαντία με τα γύρω χωριά, και τράβηξε άμέσως για τα κτήματά του 'Αντύπα. Η κατοικία του ήταν ένας πύργος παράξενος, χοντροφτιασμένος, με ύψος άρραπικο. Είχε μπροστά ένα λουλουδοκήπο, όπου στους τοίχους, όπως και στην πρόσοψη του πύργου, κλάδωναν μπουκενβίλιες, όχι όμως από τις μιάς, αλλά κάτι κατακόκκινες, που τις λέγανε οι φελλάχοι «τό αίμα της γκαζένας» και μια άλλη περιπλοκάδα, με κίτρινα, σαν δόχρυσά λουλούδια, που τη λέγανε «κεράκι». Στον κήπο ήταν ακόμη δεινροστοιγίες από «φλαμπουαγιόν» κάτι δέντρα με μεγάλα φλογάτα μπουκέτα και κάτι άλλα φυτά, που οι άραπάδες τα λέγανε «μνέν-ελ-κόν-σολ» που θα πη το «κορίτσι του προξένου».

Ήτανε Κυριακή κι' ο 'Αντύπας δεν ήτανε στο γραφείο του. Τον δέχτηκε σ' μια μεγάλη σάλα, στολισμένη με ια βαρεία έπιπλωσι παλαιού παρσιανικού ρυθμού, που μ' όλη την πολυρωμία της, θύμιζε κάτι από μούμιες. Ο 'Αντύπας ήταν ένας γέρος χλωμός με κρύα μάτια, πράσινα κι' αλλοίωθρα. Είχε φαλάκρα και γενάκι κάσπιο. Ο άραπης, που τον υπηρετούσε στεκότανε παράμερα ακίνητος, σαν άγαλμα, μέσα στη μακριά του άσπρη κελεμπία με το φαρδύ, κόκκινο λουάρι, προσμένοντας τις προστάγες του... Ο γέρος δάδαζε το γράμμα του ξενόδοχου, μέτωπο των

κομιστή με μια ματιά από πάνω ως κάτω και ρώτησε:

— Έχετε καμιά ιδέα από χτήματα... από δουλειές της γης;

— Έχω κάνει κάποιες σπουδές, σχετικές, στη Γερμανία. Έχω και μια καλή ιδέα από γεωργικές βιομηχανίες...

— Πάει καλά—έκαμε ο 'Αντύπας—έρχεστε πολύ επίκαιρα... ο διευθυντής μου δυστυχώς σκοτώθηκε... και χρειάζομαι άπ' ακαταστάτη. Δε θα παρεξηγήσετε όμως αυτό που θα σας πω... Σας παίρνω με δική μου... Έχετε τα πράγματά σας στο Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ;

— Όχι, στην 'Αλεξάνδρεια, στο ξενοδοχείο.

— Καλά... Τηλεφωνούμε και μας τα φέρνουν...

Και χτύπησε το κουδούνι: Μια νέα φιλόγυνη, λυγρή, βγήκε από μια πόρτα πλαγινή, μ' ένα φουστάνι μπλε-παστέλ... Ήτανε ξανθιά, εξαιρετικά λευκή—με τόσο άσπρο δέρμα, που σαν να φεζε στη σάλα—και ρόδινη με κάτι μεγάλα γαλανά μάτια κάτω από γασμμένα φρύδια.

— Η κόρη μου!—είπε παρουσιάζοντάς την στο Φάνη—ο κύριος 'Απέρης...

— Κι' εξακολουθείτε τον επίσκεπτή...

— Ροζαλία, παιδί μου, δείξε στον κύριο το διαμέρισμα του μακαρίτη... κι' αν δεν του άρεσε, πήγαίνε τον στο άλλο... ξέστη δουλειά μας...

— Η Ροζαλία χαμογέλασε στο Φάνη με καλωσύνη:

— Πηγαίνετε;

— Σας ακολουθώ, δεσποινίς...

Βγαίνοντας από την αίθουσα ή νέα του είπε:

— Με συγχωρήτε που θα προηγηθώ...

— Παρακαλώ!

— Και την ακολουθήστε;

— Έρχεστε από την 'Ελλάδα; τον ρώτησε.

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Ακριβώς...

— Πώς φαίνεται άμέσως!... Όσοι έρχονται από την 'Ελλάδα, έχουν άλλον άέρα.

— Ευχαριστώ—έκαμε ο Φάνης, κοκκινίζοντας.

Η νέα τον έφερε στο δωμάτιο του 'μακαρίτη' που ήτανε σωστό διαμέρισμα. Είχε ένα μικρό χώλι, κρεβατοκάμαρα, μια μικρή βιβλιοθήκη με τραπέζι για γράψιμο και μπάνιο. Άνοιξε το παράθυρο που βλεπε πρὸς τον κήπο. Ο άέρας που μπήκε σαν να σκόρπισε τα χνύτα του θανάτου που ο Φάνης ένοιωσε στην ατμόσφαιρα.

— Πώς σας φαίνεται;—ρώτησε η Ροζαλία.

— Δεν είναι άσχημο, δεσποινίς... Μονάχα ή ιδέα ότι εδώ αυτόκτονησε κάποιος...

— Μα δε σκοτώθηκε εδώ...—έκαμε η νέα—στο κτήμα έξω τον βρήκαν με μια σφαίρα στην καρδιά...

— Μα γιατί σκοτώθηκε;

— Αγαπούσε μια κόρη από τη Μανσούρα... Και τη ζήτησε σε γάμο... Οι γονείς δεν ήθελαν... και συμφώνησαν να τον θέλουν...

— Δώσουν... κι' εκείνη φάνηκε πως τον θέλει...

— Άλλά δυο μέρες πρὶν από το γάμο ή νύφη έφυγε κρυφά για την 'Αλεξάνδρεια, όπου στεφάνωθηκε μ' ένα νέο που είχε συνδεθεί...

— Από τις γυναίκες—είπε ο Φάνης—λείπει συχνά ή ηλικία...

— Κι' αναστέναζε:

— Έγώ νομίζω κι' από τους άντρες—έκαμε χαμογελώντας πικρά η Ροζαλία.

Και άμέσως πρόσθεσε για ν' αλλάξει κουβέντα:

— Σας άρέσει, λοιπόν, το δωμάτιο...

— Έπειτα από όσα μου είπατε, βεβαίως.

— Τότε θα πω να το συγγιρουν...

Γύρισαν στον 'Αντύπα.

— Λοιπόν;—ρώτησε ο γέρος.

— Εν τάξει, πατέρα... Ο κύριος 'Απέρης θα μείνει στο δωμάτιο του μακαρίτη.

Ο Φάνης έφαγε μαζί τους.

— Θα τρώτε πάντοτε μ' έμάς—του είπε ο 'Αντύπας—άνεκαθεν αυτό γίνεται μ' όσους παίρνω διευθυντές...

— Θα είμαι πολύ ευτυχής...—μουρμούρισε ο Φάνης υτροπαλά.

— Δε θα μπορούσατε να μείνετε διαφορετικά... Θα ήσαστε υποχρεωμένος να κατεβαίνετε στην πολιτεία, να φάτε στο ξενοδοχείο... ή να φάτε εδώ, με τους φελλάχους που έχουνε στο κτήμα—είπε η Ροζαλία.

— Έμιας δά μας κάνει μεγάλη ευχαρίστηση να σας έχουμε συντροφιά...

— Όπως βλέπετε είμαστε μόνοι... Και δακρύζει το μάτι μας σαν αντίκρισουμε έναν λευκό και μάλιστα πατριώτη μας...

Μετά το φαί βγήκαν να κάμουν ένα γύρο στις φυτείες. Ένα αυτοκίνητο της δουλειάς περίμενε στην πόρτα, με σωφρό άραπτη.

— Θέλετε να οδηγήσω εγώ;—ρώτησε ο Φάνης.

— Ξέρετε;

— Οδηγώ από πολύ νέος... Πήρε θέσι στο βολάν. Η Ροζαλία έμεινε στο σπίτι.

— Θα πάμε πρώτα από τα μπαμπάκια—είπε ο γέρος 'Αντύπας—κι' ύστερα από τ' άβαντα...

— Οδηγήστε με, μονάχα, στους δρόμους—παρακάλεσε ο Φάνης.

Και ξεκίνησαν.

Ο κάμπος ήταν άπέραντος, ύγρος από τα κανάλια, που περνούσαν μέσα από τις φυτείες και με δρόμους, χαραγμένους με μαθηματικές ευθείες που διασταυρώνονταν κάθετα. Ήτανε Κυριακή, άθροισμα δεν υπήρχαν μέσα στα μπαμπάκια. Ο 'Αντύπας κρατούσε την άργία της Κυριακής. Οι φελλάχοι ήτανε έαπλωμένοι στον ήλιο, έπρασινόντο και χαϊρετούσαν.

— Γιαχαβάκα!... (κύριε).

Ο Φάνης κυττάει προσεχτικά τα πάντα.

— Θα μου δώσετε—είπε στον 'Αντύπα—μια πίστωση χρόνου, να μελετήσω τις καλλιέργειές σας και να προσανατολισθώ στις εργασίες...

Εγύρισαν στα έκκοκιστήρια, τα ύποστεγα του άμπαλαρίστματος και το εργοστάσιο της σχοινοποιίας, που δεν ήτανε πολύς καιρός που το είχανε κουρδίσει... Την άλλη μέρα φέρανε και τα πράγματά του από την 'Αλεξάνδρεια. Η έγκατάστασι του συμπληρώθηκε κι' άρχισε να δουλεύει.

Ο Φάνης ήτανε στο στοιχείο του. Συνηθισμένος στην άγροτική ζωή και στις γεωργικές φροντίδες, σπικωνότανε πολύ πρὶν από και γύριζε, με τ' αυτοκίνητο της δουλειάς, όλες τις φυτείες και τα εργοστάσια. Σε είκοσι μέρες έκανε τις παρατηρήσεις του και τις διέτυπωσε σ' ένα υπόμνημα που το δακτυλογράφησε η Ροζαλία. Ο 'Αντύπας, αφού το διάβασε με την ήσυχία του, τον φώναξε:

— Κύριε 'Απέρη—του είπε—πρέπει να όμολογήσω πως σας θαυμάζω. Έσείς φαίνεται να έχετε μεγάλη πείρα από διευθυνσι κτημάτων και άγροτική οικονομία. Οι παρατηρήσεις σας είναι πολύ σωστές. Και θα σας παρακάλω να βάλτε μπροστά όλες τις μεταρρυθμίσεις που προτείνετε...

Και, το μεσημέρι, στο τραπέζι, του έπλεξε το εγκώμιο, μπροστά στην κόρη του:

— Είναι σπουδαία όσα συμβουλεύει να κάμουμε... Φαντάζομαι, ότι θα έχετε διευθύνει κτήματα έσεις... Στις προτάσεις σας δεν υπάρχει μονάχα επιστήμη... υπάρχουν και πρακτικές γνώσεις πολύ στερεές...

Ο Φάνης αναστέναζε χωρίς να θέλει. Από το νου του πέρασαν αστραπιαία οι μέρες, οι γεμάτες εργασία και φροντίδες, που είχε περάσει στα κτήματά του, αλλά και οι εύτυχισμένες μέρες, που του είχε χαρίσει η Ρένα, ως την ώρα που η Χαρίκλεια του είχε κάμει τη φοβερή αποκαλύψη.

— Αναστενάζετε, βλέπω...—έκαμε ο γέρος 'Αντύπας—θα έχετε ίσως κοπίσει πολύ... Δε μου είπατε ποτέ σε ποιού εί-

— Δε μ' άρέσει ποτέ να διηγούμαι παραβάντα πράγματα—είπε ο Φάνης, με τα μάτια κάτω—κυττάζω πάντα μπροστά, το μέλλον.

— Αυτό μ' άρέσει—είπε ο 'Αντύπας—και μπροστά στην κόρη μου σας δίνω την υπόσχεση, ότι απ' όσα κέρδη προκύβουν από τις αλλαγές και τις βελτιώσεις που προτείνετε... θα σας δώσω ένα τριάντα τοις εκατό.

— Ευχαριστώ—έκαμε ο Φάνης—άλλά δε θέλω εξαιρετικές αμοιβές, όταν απλά κάνω το χρέος μου...

— Όχι—μπήκε στη μέση η Ροζαλία με το πιο γλυκό της χαμόγελο—ο πατέρας έχει αυτή την άρχη... Όποιος εργάζεται στις δουλειές μας μ' εξαιρετικό ήλιο, πρέπει να πληρώνεται...

Ο Φάνης μέρα με την ημέρα γινότανε πιο άγαπητός στον 'Αντύπα και στην κόρη του. Σεμνός, λιτός, τακτικός, άκουρα-στος, ήσυχος, ήταν ιδανικός διευθυντής. Ζούσε με τη φροντίδα των κτημάτων και την κρυφή λατρεία στην κόρη του, τη Ρένα. Είχε τη φωτογραφία της σ' ένα συρτάρι του γραφείου του, κλειδωμένο. Κάπου-κάπου του άνοιγε, κυττάει τη θυγατέρα του που το άνοιγε, κυττάει και ξεχνιότανε, βυθι-μ' άπέραντη στοργή και ξεχνιότανε. Ο 'Αν-σμένος στη θύμισι των περασμένων. Ο 'Αν-σμένος ή Ροζαλία, παρακολουδώντας τη τύπας κι' η Ροζαλία, είχαν υποψια-σθή, ότι κάποια θλιβερή ιστορία είχε πε-ράσει, που είχε αφήσει στην ψυχή του ά-νεξάλεπτα ίχνη. Και αυτό τους έκανε να νεύαλειπτα ίχνη. Και αυτό τους έκανε να συμπαθούν ακόμη περισσότερο. Άλλά δε θέλησαν ποτέ να μάθουν λεπτομέρειες, γιατί έβλεπαν, κάθε φορά που έφταναν το λόγο στα περασμένα, ότι ο Φάνης αντι-δρούσε και κρατούσε επίμονη σιωπή.

Το καλοκαίρι έφτασε, άνυποφορο, στο Δέλτα του Νείλου, με τις άμμοθελ-τες ημέρες, τα 'χαμψίνα' με τις άμμοθελ-τες και με την πνιγρή ύγρασία τη νύχτα, που μούσκεπε τα ρούχα τους ως που να στί-βωνται. Ο 'Αντύπας και η κόρη του έτοιμα-

ζωνταν για το καλοκαιρινό τους ταξίδι. Το κάνανε κάθε χρόνο' κι' όχι μόνο για να ξε-φύγουν από τη λαύρα της Αίγυπτου, αλλά κι' από τη μονοτονία της ζωής στο Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ. Ήτανε, πρὸ πάντων για τη Ροζαλία, μια μεγάλη απόλαυση αυτό το ταξίδι. Όλο το χρόνο κρατούσε το νοικο-κυριό του σπιτιού και υπηρετούσε τον πα-τέρα της με τη μεγαλύτερη αφοσίωσι και την πιο άπλυτη αυτοθυσία. Δεν είχε κι' αυτή, σαν νέα, την παραμικρή ευκαιρία να χαρή. Σχέσεις και φίλιες δε μπορούσε να έχη έτσι άπομονωμένη που ζούσε στα κτή-ματα, έξω από την πολιτεία, κοντά στον πατέρα της. Και ήτανε τόσο άπορροφημέ-νη από τις δουλειές των κτημάτων που δεν της έμενε καιρός ούτε για ν' ανασάνη. Και μόνο ή φροντίδα για το ασυστίτο του προσωπικού έφτανε, για να μη της περισ-σέυη ώρα για τις τόσες άλλες δουλειές που την περιμεναν.

Μονάχα το βράδυ, όταν όλες οι φροντί-δες κόπαζαν, άποτραβότανε σ' μια γω-νιά με κάποιο βιβλίο στο χέρι. Το διάβα-σμα ήτανε σχεδόν ή μοναχή της απόλαυ-σις. Τώρα, ο έρχομός του Φάνη είχε προσ-θέσει και μια δεύτερη—την κουβέντα μα-ζί του. Τον περίμενε να γυρίσει από τις δουλειές για να μιλήσουν όχι πια για το αώνιο θέμα των κτημάτων και των καλ-λιεργιών, αλλά για κάποια γενικότερα πράγματα της ζωής. Της άρεσε ο λεπτός τρόπος, που ο Φάνης έβλεπε όλα τα πράγ-ματα, και το πικραμένο βάθος που είχανε πάντα τα λόγια του. Και είχε συνήσει τόσο στη συναστροφή του, ώστε, τις πα-ραμονίες να φύγουν για το καλοκαιρινό ταξίδι τους, είπε στον πατέρα της:

— Τον κύριο 'Απέρη θα τον αφήσου-με, τον καίμενο, στο Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ...

— Καταλαβαίνω, κόρη μου—έκαμε ο γέρος 'Αντύπας, μ' ένα καλοκάγαθο χαμό-γελο—τον θέλεις μαζί σου... Μα δεν τον ερώτησες κι' αυτόν αν θα ήθελε να πάη κάπου μόνος του... Τα ποσοστά που έχει να λάβη από τα κέρδη της επιχείρησής, είναι τόσα, ώστε του επιτρέπουν την πολ-υτέλεια ενός μεγάλου ταξιδιού, όπου θα ήτανε μονάχος του κι' έλευθερος να κάνει ό,τι θέλει.

— Εγώ θα τον ρωτήσω, πατέρα—είπε η Ροζαλία—και είμαι βεβαία ότι θα προ-τιμήσει να πάη μαζί μας!

Ο γέρος 'Αντύπας είχε προσέξει, από τον πρώτο μήνα, που ο Φάνης είχε πάει κοντά τους, τη συμπάθεια της Ροζαλίας σ' αυτόν. Μα δεν εναντιώθηκε, γιατί είχε άρχισει να εκτιμά τον καινούργιο διευθυ-νή του και να μην άποκρούη καθόλου την ιδέα να τον ιδί άνδρα της κόρης του. Έν-

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

— Τότε για τι πρόκειται; Δεν καταλα-βαίνω... Έκτος αν σας δυσχερεστή να εί-σαστε μαζί...

Ο Φάνης διαμαρτυρήθηκε. Ήτανε τόσο βαθεία συγκινημένος από τον εγκάρδιο τρόπο που τον είχανε δεχθή και που τον κρατούσαν στην οικογενειακή θαλπωρή, ώ-στε θα προτιμούσε να πάη το μεγαλύτε-ρο κακό παρά να παρεξηγηθούν τα αισθή-ματά του απέναντί τους. Δέχτηκε με φα-νερή χαρά κι' μ' εύγνωμοσύνη την πρό-σκληση.

νοείται, ότι δεν της είπε τίποτα. Ήθελε ν' αφήσει τα πράγματα στη φυσική τους έ-ξελιξη.

— Ρώτησέ τον, παιδί μου—είπε τέλος—εγώ ευχαρίστως θα τον έπαιρνα μαζί μας... Ξέρεις για πού προορίζομαστε...

— Για πού; Χθες δε μείναμε συμφωνοί.

— Βενετία—είπε ο γέρος.

— Αχ, ναι, πατερούλη μου γλυκέ—φώ-ναζε η Ροζαλία.

Και χύθηκε στο στήθος του πατέρα της, περιβαλε το λαιμό του με τα μπράτσα της, τον καταφιλούσε και το κατάλευκο, το κρινέριο πρόσωπό της βάφτηκε ρόδινο. Ο 'Αντύπας δε γελάστηκε για τη σημασία αυτού του ένθουςιασμού. Η Ροζαλία εύ-ρισκε το περιβάλλον που θα πήγαιναν έν-τελώς ταιριαστό στην ψυχική της κατά-στασι.

— Τό διάλεξα καλά το μέρος, παιδί μου;—ρώτησε με μια πονηρή έκφρασι στο βλέμμα.

— Τρέλλα, πατερούλη, τρέλλα!...

Κι' έτρεξε να βοηθ το Φάνη, για να του πη:

— Σας ζητούσα... Ξέρετε, φεύγουμε για τη Βενετία...

— Πώς τόσο ξαφνικά;

— Δεν είναι ξαφνικά... Κάθε καλοκαίρι φεύγουμε από την Αίγυπτο... Και ο πα-τέρας έφέτος αποφάσισε να πάμε στη Βε-νετία... Τό είχα όνειρευθή αυτό το ταξίδι. Γι' αυτό με βλέπετε τόσο χαρούμενη...

— Σας εύχομαι—είπε ο Φάνης—εύτυ-χιμένη διαμονή.

— Τό ίδιο να εύχεσθε και για τον έαυ-τό σας...

— Μα εγώ δεν πρόκειται να πάω που-θενά...

— Ποιός σας τό είπε; Ο πατέρας σας προσκαλεί να πάτε μαζί μας... Σας θεω-ρεί σαν μέλος της οικογενείας...

— Μεγάλη μου τιμή—έκαμε ο Φάνης, κοκκινίζοντας—άλλά...

— Δεν υπάρχει «άλλά»... Άν σκέπτεστε τα έξοδα... ο πατέρας θα τ' αναλάβη όλα.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό... που δε θα τό δεχόμουν, άλλωστε...

— Τότε

13

Ειδική μάσκα για τόνωση και αποτοξίνωση της επιδερμίδος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΠΟΤΟΞΙΝΩΣΗ της όμορφιάς

Μάσκες και εξυγόνωση για τις ανάγκες του δέρματος

Ο Μάης θεωρείται ως ο μήνας της αποτοξίνωσης. Οι γιαγιάδες μας το ήξεραν καλά. Γι' αυτό και παλαιότερα έκαναν αφευμάξεις και έπαιρναν καθαριστικά το Μάιο.

Εμείς σήμερα αυτό το λέμε «αποτοξίνωση» και η σύγχρονη επιστήμη το επεκτείνει σ' όλους τους τομείς γενικά. Ειδικότερα δε η Αισθητική αποδίδει τεράστια σημασία στο ζήτημα της ανοιξιατικής αποτοξίνωσης της όμορφιάς.

Το δέρμα και γενικότερα ο οργανισμός ζητάει ν' απαλλαγεί από τις τοξίνες του χειμώνα.

Ας το βοηθήσουμε, λοιπόν, με κάθε μέσο προτού αρχίσουν να γίνονται καφτερές οι ήλικες αχτίδες, όποτε δε θα έχουμε πια τον καιρό για την κατάλληλη προετοιμασία, που χρειάζεται το δέρμα.

Τι θα κάνετε: Έντατική καθημερινή περιποίηση, με φρούτα και λαχανικά, εσωτερική και εξωτερική.

Η κατάλληλη και συστηματική περιποίηση της επιδερμίδος, είναι το μόνο όπλο, με το οποίο μπορείτε να προστατεύσετε αποτελεσματικά την όμορφη σας.

Αποτοξίνωση, λοιπόν, με φρούτα και λαχανικά. Ύστερα, έναν κατά βάθος καθαρισμό του δέρματος και δώστε του το δέον που του λείπει. Ο ήλιος είναι... βιταμίνες, προετοιμάστε όμως το δέρμα σας κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να πάρη τις βιταμίνες αυτές που έχει ανάγκη, χωρίς να... βαρυστομαχιάσει. Και, στην προκειμένη περίπτωση, κινδυνεύει το δέρμα, αν το αφήσετε άπροστατο να εκτεθεί στις ήλικες αχτίδες του καλοκαιριού.

Μη βασίζεστε στα καλλυντικά και μη περιμένετε μόνο από τις κρέμες και το γαλάκτωμα να σώσουν την κατάστασή. Ασχίστε αποτοξίνωση από σήμερα κιόλας, ώστε να ανανεωθεί το δέρμα σας, όπως ανανεώνεται και όλη η φύσις.

Εκείνο που προέχει, είναι ν' αποφυγείτε, για κανένα μήνα, τα υποκαρικά, τα σαλάκια, τα τηγανητά, τα πολλά γλυκά και τα οινόπνευμα. Επίσης τα πολλά και συνεχή ξευχήλια κουράζουν το δέρμα και το καλύτερο καλλυντικό είναι ο ύπνος!

Δέκα μέρες το μήνα παίρνετε κάθε πρωί ένα ελαφρό καθαριστικό, σε ελάχιστη ποσότητα. Μισό κουταλάκι του γλυκού π. χ. μαγνησία Κόλινγκ, ή ένα κουταλάκι «Φρού-σάλτ».

Μετά από μισή ώρα, τρώτε ένα φρούτο, για πρωινό.

Κατά τις 10 - 11 το πρωί, μπορείτε να πιείτε ένα ποτήρι του κρασιού τοματοζουμι ή χυμό πορτοκαλιού. Το μεσημέρι μία βραστή ή ωμή σαλάτα, λάχανο μαρούλι, ντομάτα, καρότα κλπ.

Αν σας άρεση, μπορείτε να κάνετε μία ποικιλία με λίγο απ' όλα και με μία βραστή πατάτα μαζί.

Το απόγευμα πάλι χυμό φρούτου ή λαχανικού και το βράδυ ένα γιορτινό, πολλά φρούτα ή κουτόστα με ελάχιστη ζάχαρη. Την εποχή της αποτοξίνωσης, αλλά και πάντοτε, είναι καλύτερο να αποφεύγετε τη ζάχαρη και να χρησιμοποιείτε το μέλι.

Οι εργαζόμενες γυναίκες, που βρίσκονται έξω από το σπίτι, δύσκολα μπορούν να εξασφαλίσουν πρόγραμμα αποτοξίνωσης. Γι' αυτό, στην Ευρώπη και στην Αμερική, οι εργαζόμενες εφαρμόζουν το εξής σύστημα αποτοξίνωσης:

Μία φορά τη βδομάδα, από το ένα μεσημέρι ως το άλλο, δεν τρώνε τίποτα απολύτως. Πίνουν μόνο ένα ποτήρι νερό ή γάλα.

Τοπικά, θα κάνετε τον τακτικό καθαρισμό της επιδερμίδος με γαλάκτωμα κλπ., ενώ παράλληλα θα χρησιμοποιείτε διάφορες μάσκες, που αποτοξινώνουν το δέρμα.

Μάσκες με φρούτα της εποχής, δίνουν θαυμάσια αποτελέσματα.

Λιώνετε λίγη υπανάνα, ντομάτα, ποτοκάλι και όποιο από τα φρούτα σας ταιριάζει, απάνω στο πόσπο και κάνετε ένα ελαφρό μασάζ στην επιδερμίδα με το χυμό του, τον αφήνετε 20 λεπτά της ώρας απάνω στο δέρμα σας και μετά ξεπλένετε καλά με κρύο νερό.

Στα διάφορα Ινστιτούτα Καλλογής, εφαρμόζονται ειδικές μάσκες, για την τόνωση και αποτοξίνωση της επιδερμίδος.

Είναι ιδιοσκευάσματα ειδικά, που έχουν μελετηθεί για τις ανάγκες κάθε επιδερμίδος, και που χρησιμοποιούνται ανάλογα με την περίπτωση.

Αλλά μόνες σας δε μπορείτε, δυστυχώς, να τις χρησιμοποιήσετε, ούτε και να βοηθή τις κατ'αλληλίας.

Επίσης, η συσκευή που τοσοδοποιεί με δέον τις κοινωμένες επιδερμίδες είναι θαυματουργή.

Το δέρμα μαραίνεται και γερνά από την έλλειψη οξυγόνου.

Μία πραγματική αποτοξίνωση, λοιπόν, του δέρματος, είναι και ο καθαρός αέρας. Όχι όμως ο καθαρός αέρας που φυσάει και στεγνώνει το δέρμα και το κάνει να ζαρώνη και να σκάνη, αν το αφήσετε εκτεθειμένο και άπροστατευτο, αλλά το καθαρό και ζωογόνο οξυγόνο, που παρέχεται με ειδική συσκευή και με το οποίο αποβάλλονται τα νεκρά κύτταρα του δέρματος και ζωντανεύουν τα κύτταρα.

Αν δεν έχετε την ευχέρεια να κάνετε κούρα οξυγόνου, σ' ένα ειδικό Ινστιτούτο, ανοίξτε το παράθυρό σας και παίρνετε βαθιές εισπνοές.

Μερικές ασκήσεις, επίσης πρωί και βράδυ, υποστήξτε στο ανοιχτό παράθυρο, δίνουν την ευκαιρία να κυκλοφορή ζωορότερα το αίμα και να καθαριστεί το δέρμα από τις τοξίνες.

Μη παραγνωρίζετε επίσης τις ωφέλιμες ιδιότητες που έχουν για την όμορφη το χαμομήλι και ο δύοσμος.

Ένα φυτζίλι ζεστό ναυομήλι, με μία κουταλιά μέλι, που πίνετε το πρωί μόλις ξυπνήσετε, καθαρίζει τον πεπτικό σωλήνα και δίνει στο δέρμα λάμψη νεανική.

Δυό φυτζίλια χαμομήλι χωρίς ζάχαρη, ένα το πρωί και ένα το βράδυ, διαλύουν τα περιττά λίπη και διατηρούν τη γυναικεία σιλουέττα.

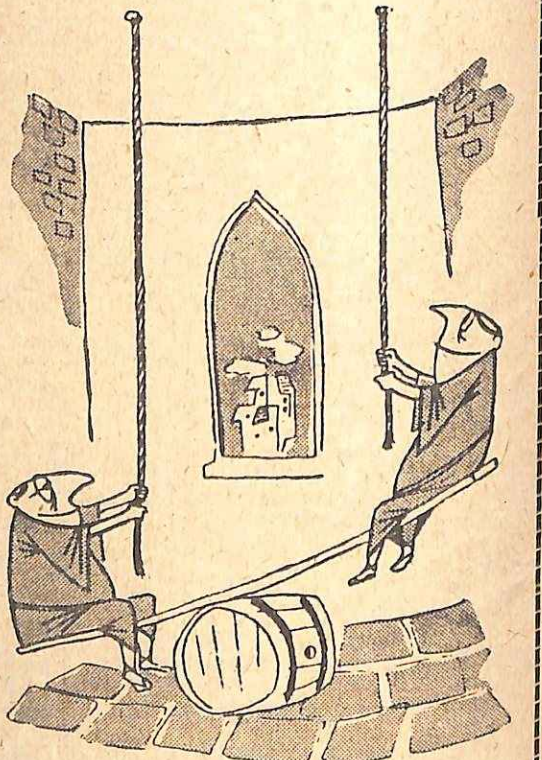
Αλλά και η κούρα με το χαμομήλι, όπως όλες οι κούρες, δεν παύει να συνεχίζεται έπ' άπειρο.

Δέκα - δεκαπέντε μέρες το μήνα είναι αρκετές.

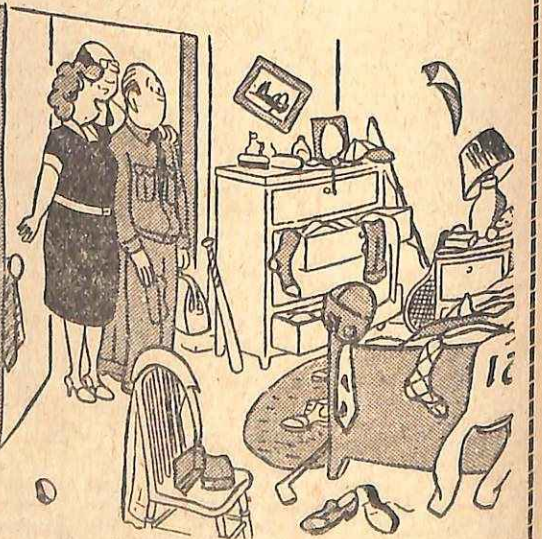
ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ Αισθητικός

—Ο Γιαννάκης είναι πολύ στενοχωρημένος που δεν θάρη, μαμά...

Στο καμπαριό.

—Το δωμάτιό σου, αγόρι μου, είναι όπως το είχες αφήσει, όταν έφευγες για στρατιωτικές!...

Ο γυιός μου ή κόρη μου κι' εγώ

«Μη δίνης το άριστερό χέρι»

ΠΟΛΛΕΣ φορές έμεινα κατάπληκτος μπροστά σε μία απελπισμένη μητέρα, που παραπονιόταν ότι η φύσις φάνηκε σκληρή για το παιδί της, κάνοντάς το άριστοχέρι. Πού βλέπετε λοιπόν το δυστύχημα; Στους εκατό ανθρώπους οι εικοσπέντε μεταχειρίζονται το άριστερό τους χέρι χωρίς αυτό να τους κάνει λιγότερο επιδέξιους από τους εδδημιοντάπεντε που εργάζονται με το δεξί. Ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Λεονάρδο ντ' Βίντσι και ο Παγκανίνι ήταν άριστοχέρη.

Και στις εκατό γυναίκες οι τριαντάπεντε ράβουν με το άριστερό χέρι. Αλλά και από απόψεως φυσικής, η άριστοχειρία δεν είναι ελάττωμα. Πρέπει να ξέρετε ότι οι κινήσεις των άκρων ρυθμίζονται από τον εγκέφαλο! Το δεξί εγκεφαλικό ημισφαίριο ρυθμίζει τις κινήσεις της άριστερης πλευράς του σώματος και το άριστερό της δεξιάς. Δεν είναι δυνατόν ποτέ και οι δύο πλευρές να είναι εξίσου επιδέξιες. Άλλοτε υπεριορίζει η μία και άλλοτε η άλλη. Συχνότερα όμως η δεξιά πλευρά. Άλλα αυτό δε σημαίνει ότι εινε κακοσχηματισμένη όσοι έχουν υπεροχή της άριστερας πλευράς, δηλαδή του δεξιού εγκεφαλικού ημισφαρίου. Μόνον σε μία περίπτωση πρόκειται περί φυσικής δυσαρμονίας: Όταν δηλαδή η επιδεξιότητα των άριστερων μελών συνοδεύεται ή μάλιστα έχει ως αφετηρία κάποια εγκεφαλική πάθηση. Αυτό μπορεί να το ανασκαλύψει ο γιατρός σας. Όταν παραδειγματός χάριν συμβαίνει η μὴν εξαρτάται και το μέτι από το αντίστοιχο εγκεφαλικό ημισφαίριο, ο πάσχων δυσκολεύεται να μιλήσει, να διαβάσει και να γράψει. Πρόκειται όμως για ελκτικές και πολύ σπάνιες περιπτώσεις.

Η μόνη δυσκολία που μπορεί να παρουσιαστεί σ' έναν άριστοχέρι, είναι ότι τα αντικείμενα που χρησιμοποιούμε καθημερινά, έχουν φτιαχτεί έτσι ώστε να εξυπηρετούν αυτούς που εργάζονται με το δεξί. (Π.χ. το πορτοφόλι της πόρτας, οι λαβές των εργαλείων κλπ.). Θα μπορούσαν λοιπόν οι γονείς να προσπαθήσουν να γυμνάσουν ιδιαίτερα το δεξί χέρι των παιδιών τους, όσο βρίσκονται σε μικρή ηλικία, χωρίς όμως να τους δημιουργήσουν την εντύπωση ότι είναι κατώτερα από τους άλλους ανθρώπους και ότι έχουν ένα ελάττωμα. Μην προσπαθήτε να νικήσετε τη φύσι με τη βία. Πόσες φορές δεν έχετε ακούσει μία μητέρα να φωνάζει θυμωμένα σ' ένα νήπιο τεσσάρων - πέντε χρόνων: «Όχι με αυτό το χέρι, παλιόπαιδο, με το δεξί». Ποιά νομίζετε πως θα είναι τα αποτελέσματα της μεθόδου της; Το παιδί θα αισθανθεί ότι ανήκει στη μειονότητα που αποτελούν οι οριζόμενοι άνθρωποι, κατά τη γνώμη που του υποβάλλουν, άνθρωποι. Το συμπέρασμα που θα του δημιουργηθεί, θάνα άγιάτρευτο. Και ενώ θα μπορούσε να γίνει ένας επιδέξιος άριστοχέρις, καταντά να γίνει ένας δεξιόχειρ, που δε μπορεί να χρησιμοποιήσει τα χέρια του παρά μόνον μέτρια.

Αν το παιδί έχη περάσει τα δέκα του χρόνια, δεν πρέπει να προσπαθήσετε πια να του αλλάξετε συνήθεια. Η προσπάθειά σας θα είναι μάταιη και μπορεί να πληγώσει την ευσταθία του.

Μην παραγνωρίζετε το ότι η άριστοχειρία, όπως και το τραύλισμα, είναι μία ψυχική φυσιολογική διαταραχή, που δε θα επηρεάσει από καμμία πίκρα ότι δε θα επηρεάσει από καμμία γελοία μεσαιωνική θεωρία, από αυτές που τοποθετούν όλα τα κακά και τις τές που τοποθετούν στο άριστερό μέρος και εξοστράφισαν στο σημείο να κατηγορούν ως μαγικούς τους άριστοχέρηδες και να τους καταδικάζουν σε θάνατο πάνω στη φωτιά!

Η σημασία του παιχνιδιού για το παιδί

Ξέρετε ότι μία από τις φράσεις, που ακούω πιο συχνά, είναι: «Το παιδί μου δεν ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο εκτός από τα παιχνίδια». Και πάντα απαντώ: «Μά τα παιχνίδια». Και πάντα απαντώ: «Μά τα παιχνίδια». Και πάντα απαντώ: «Μά τα παιχνίδια». Και πάντα απαντώ: «Μά τα παιχνίδια».

Το παιδί που παίζει, δεν παίζει μόνο για να περάσει το χρόνο, αλλά για να ανακαλύψει τον κόσμο και τον ίδιο τον εαυτό του...

Στο παιχνίδι το παιδί ανακαλύπτει τον κόσμο και τον ίδιο τον εαυτό του...

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

Μη δίνης το άριστερό χέρι

δων των παιδιών. Μην παραξενεύεστε όταν παραμελούν τα παιχνίδια που τους αγοράσατε, και παίζουν μ' αυτά που φτιάχνουν μόνο τους. Θε- λουν απλυστάτα, να δημιουργήσουν και αυτά κάτι. Κάτι που να είναι αποτέλεσμα της δικής τους φαντασίας. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, ότι πρέπει ν' αρκήστε στην επιδεξιότητά τους και να αποφεύγετε τα ξερόα που θα κάνατε χαρίζοντάς τους και σεις δώρα.

Κάθε στάδιο της παιδικής ηλικίας έχει τα δικά του παιχνίδια. Για τα μωρά που δεν έχουν κλείσει ακόμα τον πρώτο χρόνο, τα πιο κατάλληλα είναι τα διάφορα λαστιχένια παιχνάκια (ζώα ή κοκκίες), που κινούν την προσοχή του βρέφους με τα ζωηρά τους χρώματα και με τις φωνές που βγαίνουν όταν τα πιέζουν. Μην τους παίρνετε ποτέ ένα παιχνίδι που μπορεί να το καταπιούν. Μεγαλώνοντας, το παιδί δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση σε πράγματα που μπορεί να τα σύρει, όπως καρτοστάκια ή αυτοκινητάκια με ρόδες. Αργότερα, θα στρέψη την προσοχή του στις χρωματιστές εικόνες των βιβλίων και θα θέλη να τις κόψη για να τις κάνει ακόμα πιο δικές του. Φροντίστε να του ικανοποιήσετε την επιθυμία που δινόντας του βιβλία που δεν έχουν πια καμμία αξία για σας. Διαφορετικά, είναι επόμενο να χαλάσει όποια έντυπα πέσουν στα χέρια του.

Τα κοριτσάκια φέρνουν κάπως διαφορετικά. Συνήθως δείχνουν ιδιαί- τερη προτίμηση στο νοικοκυριό που βλέπουν ότι είναι η κυριότερη άσχο- λία της μητέρας τους. Όλα τα παιχνίδια που περισταίνουν έπιπλα του σπιτιού και προπαντός της κουζίνας, τα ένθουσιαίνουν. Το μητρικό έν- στικτο και η γυναικεία τρυφερότητα τους φαίνεται καθαρά από το ενδια- φέρον που δείχνουν για τις κοκκίες. Συμβαίνει όμως συχνά ένα κορι- τσάκι να προτιμά τα μαθητικά παιχνίδια. Αυτό δε σημαίνει, όπως φαν- τάζονται πολλοί γονείς, ότι θα γίνει κακή σούζης και μητέρα. Κάθε άλλο! Απλώς το παιδί αισθάνεται ότι έχει πολλή ενεργητικότητα, την οποία προσπαθεί να ερμηνεύσει, παλεύοντας και φωνάζοντας. Αν όητε λοιπόν ότι η κόρη σας δε συμπαθεί καθόλου τις κοκκίες ή τα έρ- γοχειρά, μην την υποχρεώνετε να ασχοληθεί μαζί τους. Αφήστε την να ασκεδάσει όσο θέλει και όπως θέλει. Μην ξεχνάτε ότι δε θα έχη για πολύ καιρό το δικαίωμα της εκλογής. Η ώριμότητα, που όσο μακρυ- νει κι' αν σας φαίνεται, δε θ' αφήσει, θα την υποχρεώσει να γίνει νοι- κοκυρά.

Όσο μεγαλώνει, το παιδί αρχίζει να προτιμά τα παιχνίδια που παίζουνται στο δρό- μο και γενικά έξω από τα στενά πλάι- σια του σπιτιού. Οι μητέρες που εμποδι- ζουν τα παιδιά τους να βγουν έξω, με τη δικαιολογία των κακών γνωριμιών που μπο- ρεί να κάνουν στο δρόμο, έχουν μεγάλο λάθος.

Βέβαια, οι κακές συναναστροφές είναι κάτι που πρέπει να το προσέξετε πολύ. Αυτό δε σημαίνει όμως πως πρέπει να φυλάσσετε το παιδί μέσα στο σπίτι. Μπο- ρείτε να ελέγχετε τις παρές του και να το απομακρύνετε με τρόπο από τους επι- κινδυνούς φίλους, χωρίς όμως να του στε- ρήτε τη χαρά του παιχνιδιού. Άλλωστε, ξέρετε καλά ότι κάποτε θα γνωρίση τον κόσμο, με τις κακές και τις παγίδες του.

Όσο γρηγορότερα, τόσο το καλύτερο. Σε λίγα χρόνια θα απομακρυνθεί από σας και αν μένει τότε δεν το έχετε μπει να περ- νάνε ανεπαίσθητα ανάμεσα από κάθε βρώ- μια παράδειγμα, θα βρεθεί αντιμετώπιση με μια ζωή που δεν την περιμένει έτσι, και θα παρασυρθεί.

Μη σας τρομάζουν έξ' άλλου τα βίαια παιχνίδια που κάνει το αγόρι σας με τους φίλους του. Είναι φυσικό να παίζει τον πό- λεμο, τη στιγμή που όλα γύρω του, βιβλία, εφημερίδες και άνθρωποι, μιλάνε γι' αυτόν. Δική σας δουλειά είναι να του μά- θετε να μην τον αγαπάει όταν είναι αληθι- νός.

Μην το εμποδίζετε να τρέξη, γιατί μπορεί να πέση και να χτυπήσει. Όλα τα παιδιά πέφτουν και ματώνουν τα γόνατά τους κι, όπως σε λίγο ξεναρχίζουν το παι- χνίδι τους.

Μια μικρή γρατζουνιά δεν πρέπει να σας πανικοβάλλη. Μήπως και σεις δεν έχετε με- ρικά σημάδια, ένδυμο των παιδικών σας

χρόνια;

Όταν αγοράζετε ένα παιχνίδι στο παιδί σας, να ξέρετε ότι είναι φυσικό να το σπάσει σε λίγο. Δεν πρέπει να το παλάστετε γι' αυτό, ούτε να το απειλάτε πως δεν θα του ξαναπάρτε τίποτα.

Δεν προτιμάτε ο γυιός σας να κόβη με το πριόνι στα δύο το ξύ- λινο αυτοκινητάκι του, παρά να κόβη τα πόδια του τροπακιδού;

Επίσης δεν είναι σωστό να κόβη δάρα μόνον ο μπαμπάς. Μην αφή- νετε τον άντρα σας να παίζει μόνος του το ρόλο του «Αη - Βασίλη». Σε τα μάτια των παιδιών, η μοναδική αποστολή των «μεγάλων» είναι να δι- νουν.

Και μην απογοητεύεστε, αν όητε πως το μικρό σας δε δείχνει τον έν- θουσιασμό που περιμένετε, όταν του προσφέρετε κάτι. Του φέρει να κορφή τη χαρά του για να μην το θεωρούν υποχρεωμένο απέναντι του δωστή.

Και για να τελειώσουμε, μία τελευταία συμβουλή: Μη κάνετε στα παιδιά σας εχρήσιμα δώρα. Αυτά είναι καλά μό- νον για τους μεγάλους.

Αν κάτι για να ποθεί την αλήθεια, και σεις η ίδια θα προτιμού- σατε να σας κάνει ο άντρας σας όδρο στη γιορτή σας ένα μικρούτο λουλούδι παρά ένα ηλεκτρικό ψυγείο.

Ετσι είναι φτιαγμένος ο άνθρωπος, και άκοια περισσότερο το ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το ατέλειωτο αγάτι, Καθαριότητας και τάξης των παιδιών.

«Σαν σκυλί στ' άμπέλι»

Ο πονεμένος πατέρας της θουλικής Άννας Φράνκ, δ... Κώστας Μουσούρης, δηλαδή, πίσω από τη σοβαρή του... πρόσσυ... του θιασάρχου, του πρωταγωνιστού, του ποιητού, του διαπονημένου... κούβει ένα χαριτωμένο χιουμορίστα κι έβριστε φαρσέρ.

Κι' ένα από τα ανεξίκακα θύματα του, υπήρξε κι' ο υπ' άρμιον Ι γόης της ελληνικής σκηνής: ο Γιώργος Παππάς.

Λοιπόν, που λέτε, πριν από δεκατοία περίπου χρόνια, τον τελευταίο χειμώνα της κατοχής, ο Γιώργος Παππάς έκανε μία συναρπαστική, ως συνήθως, εμφάνιση, στο... άειμνοστο «Χάνι του Γιούλη», συνοδεύοντας κάποια εξαιρετικά έντυπωσική ξανθή δεσποινίδα... τύποις, αλλά κυρία στην ούσια.

Στο ίδιο κέντρο... παρεπιδημούσε εκείνο το βράδυ κι' ο Κώστας Μουσούρης, που ήθελε τη νύχτα του αγαπητού συναδέλφου του κι' υποψήφιου θύματός του. Η Ήρε, όμως, ακόμα, ότι ούτος ο «ξανθός άγγελος» ενδιέφερε ζωηρότατα κάποιο γνωστό κι' επιφανή συνεργάτη και πράκτορα των Γερμανών.

Καί, την ώρα που αποχωρούσαν νομιμοφορονέστατα από το «Χάνι», βόηκε την ευκαιρία να του το «σφουρίξει» με τρόπο:

— Έτσι κι' έτσι, Γιώργο. Πρόσεξε μην έχης τιποτα μπλεξίματα με δαύτον.

— Σάν τί μπλεξίματα, δηλαδή; απόρριψη ο Παππάς.

— Μά θέλει και ρώτημα, καυμένη Γιώργο; Μπορεί να μάθω το σύνθεσμά σου και να βάλλω τ' «Ες-Ες» να σε κάνουν κεφτέδες!

Καί, δ' του θύματος! Το ήρωϊκό πνεύμα του Γιώργου Παππά έξεδηλώθη εν

όλη του τη μεγαλοπρεπεία: — Άς τομήση να μ' ένοχλήση ο παλιότενεκός και θά δής τί θα πάθω!

Κι' αγκαλιάζοντας παλληκαρίσια κι' επιδεικτικά τη νύχτα του, γάθηκε μέσα στο σκοτάδι της χειμωνιάτικης κατοχικής νύχτας. Καί, σε λίγο, είχε ξεκάσει και τον κίνδυνο που τον απειλούσε και τις φιλικές συμβουλές του Μουσούρη.

Άλλα, ένα άπροσδόκητο τηλεφώνημα, σε έντελώς άπιθνη ώρα — στις τρεις τα ημερώματα — του τ' άθιμο δα, καί, μάλιστα, με τον πιο άσχημο τρόπο.

— Έμπερσ! — Ο κ. Γιώργος Παππάς: ρώτησε από την άλλη άκρη του σύρματος μιά βαρειά ανδρική φωνή, με ξενικό «άξάν».

— Ο ίδιος.

— Έδώ Δείνα.

Ο Παππάς έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Του τηλεφώνουσε ο άισθηματικός — και άκρωτος έπικίνδυνος — αντίπαλός του!

Άμέσως, όμως, ανέκτησε την ψυχραιμία του και τον ρώτησε:

— Καί τί θέλετε, κύριε; — Θέλω να σάς πώ, του εξήγησε μ' ελαφρώς παρεφωμένα ελληνικά, ότι μόλις επέστρεψα από τη Θεσσαλονίκη κι' οι άνθρωποί μου μου ανέφεραν όλες τις κινήσεις σας. Κι' επειδή δεν είσαθε ο πρώτος τυχών, θεωρώ υποχρεωσί μου να σας προειδοποιήσω. Άπαιτώ να μη ξαναδείτε και να μη ξαναενοχλήσετε αυτή τη γυναίκα. Γιατί άλλωστε...

— Γιατί άλλωστε; ενδιαφέρθηκε να μάθω ο δημοφιλής πρωταγωνιστής, που αίσθανθηκε πάλι ν' άφτυνίζεσαι το ήρωϊκό πνεύμα του.

— Άγρια και βροντερή έ-

Οι «άλητες» του Διοσκήματος

Ένας έπιστήμιαν που εργάζεται στο Νέο Μεξικό, ο δόκτωρ Λίκολν Λά Πάξ, έχει τη γνώμη ότι οι τεχνητοί παθαίνουν μεγάλες ζημιές απ' τους μικρούς μετεωρολιθολογίζει ότι, στα μεγάλα ύψη, οι μετεωρολιθοί αυτοί ρας ότλου. Προσθέτει δε ότι οι μετεωρολιθοί αυτοί που είχαν έφαρμακοθή πάνω σε πειραματικές καθρέπτες, που έσφραγίζονταν πέρα από τη στρατοφύλακα, παζαναγύριαν στη Γη.

Οι άστρονόμοι υπολογίζουν ότι πέφτουν καθημερινώς στην έπιφάνεια της Γης πάνω από 20.000.000 μετεωροί απ' αυτούς έχουν τις διαστάσεις μιάς σαγόνας νεοσφαιρα.

ότασε στ' ατύα του ή φωνή του Δείνα:

— Θα σου κόψω τ' ά πόδια, γελείο! Θα σε πατήσω σαν σκυλί!

Έξω φρενών πιά ο Γιώργος Παππάς, του έδωσε μιά απάντηση, που ή δημοσίευσις της οδηγεί κατ' ευθείαν στο έδώλιον του κατηγορουμένου.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο, τρέποντας από θυμό και άγανάκτηση.

Φοβερά έκνευρισμένος, έπεσε πάλι στο κρεβάτι του κι' άναψε ένα τσιγάρο. Σιγά-σιγά, τα νεύρα του καλμάρησαν κι' οι σκέψεις του ξεκαθάρισαν.

Τι τρέλλα ήταν αυτή που έκανε; Προκάλεσε ένα βρωμερό κι' άδίσταχτο άνθρωπο, που κρατούσε στα χέρια του όλα τα μέσα για να τον εξασπαστεί «σαν σκυλί στ' άμπέλι»; Μ' άλλα λόγια σε μιά στιγμή άσυνχώρητης άπερισκέψιας, υπέγραψε μόνος του την καταδίκη του σε θάνατο.

Έπρεπε, λοιπόν, να έπαυόσθω άποσπόμετη την καταστρεπτική γκάφα του; Κι' άμέσως, μάλιστα! Γιατί ο καιρός που του έβενε, ήταν ελάχιστος.

Πετάχτηκε, λοιπόν, έξαλλος και πήρε σβάννα στο τηλέφωνο γνωστούς και φίλους:

— Μήπως ξέρετε κάποιον Δείνα;

— Όλοι τον ήξεραν εξ άκοής, ή μάλλον εκ... γενικής και κακής βοής, αλλά κανείς δε τον έγνώριζε προσωπικά.

— Ίδωμένος από την άγωνία, συνέχιζε τις... τηλεφωνικές έκκλησεις:

— Άμάν! Μήπως ξέρετε τον Δείνα;

— Ναι, τον ξέρω, του άπήντησε, επί τέλους, έκλεκτός φίλος.

— Τον ξέρετε καλά;

— Ναι, σου λέω.

— Άκου, λοιπόν, την τραγωδία που μου συμβαίνει.

Κι' όσο μπορούσε λακωνικά, του εξιστόρησε τα δραματικά καθέκαστα.

— Ένοια σου, τον καθήσυχασε ο φίλος του. Θα πάμε πρωί-πρωί αύριο να τον δούμε μαζί και θα τ' άκανονίσουμε.

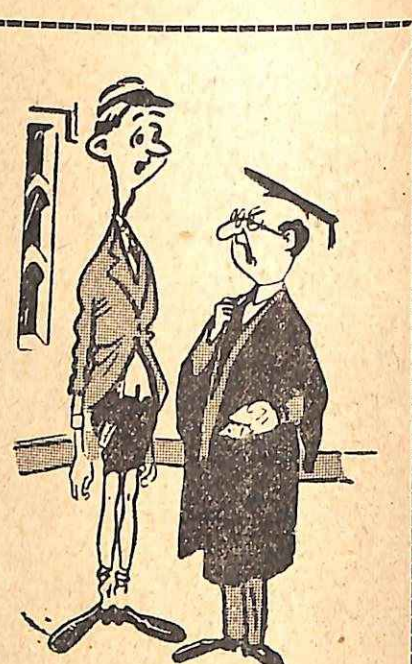
— Τί ώρα θέλεις να ιδωθούμε;

— Στις όκτώ στην «Α-στόρια». Μπορείς;

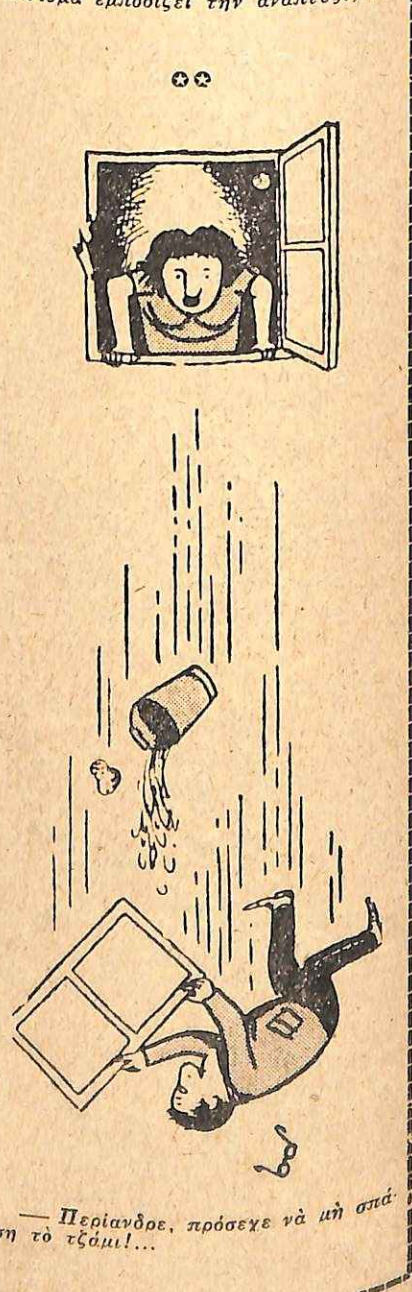
— Μπορώ, λέει: Άπό τις έπτά θ' είμαι στυμένος και θά σε περιμένω!

Άλλά ή κοσμοϊστορική αυτή συνάντηση δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Γιατί σε μιά ώρα, ο φοβερός και τοομερός Δείνα του έδωσε, τηλεφωνικά πάντοτε, άφει άματιών, διά του στόματος, όμως, του... Κώστα Μουσούρη, που ήταν ο έμπνευστής, ο δημιουργός, κι' ο έκτελεστής όλης αυτής της Ιστορίας, που άποτελεί σήμερα, άκόμη και για τ' άδωγο Παππά, μιά ευχάριστη ανάμνηση κάποιας μακρινής κι' εφιαλτικής κατοικής νύχτας...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Πώς, παιδί μου, καννίζεις στην ηλικία σου; Δεν ξέρεις πως το κάπνισμα έμποδίζει την ανάπτυξη;...

— Περιανδρε, πρόσεξε να μη σπάς τη τζάμ!...

Ο «ευνουούμενος» της αυτοκρατείας

ΗΤΑΝΕ ένα καιμικό άνθρωπάκι, κοντό, φαλακρό, βραδυλόσσο, που τριγυρνάσε στους δρόμους της Κωνσταντινούπολεως σαν το άδόστοτο σκυλί. Κανείς δεν ήξερε από που κρατούσε ή φύτρα του. Κι' ώστόσο ο Ρωμανός Βούλας — όπως λεγόταν — είχε δύο καταπληκτικά προσόντα: Ήταν άφάνταστα έξυπνος κι' έπινε σάν... σφουγγάρι. Έτσι, όταν ήταν μεθυσμένος, ο άλαστοκτικός συναθροίζονταν γύρω του και τον άκούγε να μιλά για κάποια περίεργα όνειρα, που τον τάραξαν όθεν τις νύχτες:

— Εί... εί... είδα, έλεγε τραυλίζοντας, πως ήμουν άνεσασμένος σε μιά μεγάλη κληματαριά, με χιλιάδες τασιμπά σταφύλια. Τάστρεβα στο στόμα μου κι' έ... έ... έπινα το χυμό τους!

Κι' άλλοτε πάλι:

— Εί... εί... είδα πως ήμουν βασιλιάς στο παλάτι κι' ο Κωνσταντίνος με τη Ζωή, μου γέμιζαν τις κόπες με κρα... κρασί μισοχάτο!...

Ο Κωνσταντίνος Θ' ο Μονομάχος ήταν, την εποχή εκείνη, αυτοκράτορας του Βυζαντίου. Η Ζωή ήταν γυναίκα του. Κάποτε, ή τελευταία, μεθαινοντας από τους αλκόολ της πως κάποιος έμεθυσεν των πεζοδρομίων διαλαλούσε παντού τα παράξενα όνειρά του, θέλησε να τον γνωρίσει από περίεργα. «Έστειλε, λοιπόν, να τον βρουν και να τον φέρουν στ' άνακτορα». Ο Ρωμανός Βούλας πρόμαξε στην άρχη, γιατί δεν ήξερε πού τον πάνε. Όταν όμως τον εξήγησαν πως τον ζητούσε ή αυτοκράτειρα, παρακάλεσε τους συνοδούς του, να του επιτρέψουν να «κατεβεί» μερικές κοψές, για να πάρη... θάρρος. Φυσικά, εκείνοι δεν του έδωσαν άντηρησι. Έμειναν ώστόσο καταπληκτικοί, όταν τον είδαν ν' άρπάξη μία τεράστια κούπα και ν' άδειάξη εμονοκοπανιά το περιεχόμενό της.

Όταν τον ώδηγησαν μπροστά της, ή Ζωή, που τον περίμενε κάπως διαφορετικό, έσκασε στα γέλια, μόλις τον είδε. Ο Ρωμανός Βούλας φέρθηκε τότε πονηρά. Τετραπέρατος καθώς ήταν, κατάλαβε πως έπρεπε να άκόψη τη βασιλίσα με καμμία του έξυπνάδα. Άμέσως πήρε ύψος θυμωμένο κι' είπε, με τη συνθισμένη του βραδυλόσσοια:

— Όποτε μου είπαν ψέματα πως με θέλει ή αυτοκράτειρα. Μ' έφεραν εδώ για να με κοροϊδέψης εσύ...

— Μά εγώ είμαι ή αυτοκράτειρα...

— Άδύνατο. Η αυτοκράτειρα είναι γριά και άσχημη. Ένώ εγώ είμαι νέα κι' όμορφη!...

Πραγματικά, ή Ζωή είχε περασμένα τά εξήντα. Είχε παντρευτή τρεις φορές κι' ο τελευταίος της άντρας — ο Μονομάχος — ήταν κατά πολύ νεότερός της. Τάσον ο λαός, όσο κι' οι αλλοίκοι της, την περιγελούσαν που ήθελε έρωτες, σ' αυτή την ηλικία.

Έτσι ο Ρωμανός, που γνώριζε εκ όψιμης την άδυσμα της, την κατέκτησε μονομιάς με τ' άλογα του. Η Ζωή δεν τον άρσησε πιά από κοντά. Η άλήθεια είναι πως άρχισαν να διαδίδονται πολλά εις βάρος της.

Έλεγαν δηλαδή πως ή αυτοκράτειρα είχε έρωτευτή το κοντόσωμο εκείνο τέρας, επειδή ίκανοποιούσε όλες τις Ιστορίες της. Κανείς, βέβαια, δε μπόρεσε μέχρι σήμερα να το βεβαιώσει αυτό. Το γεγονός όμως ότι ο Κωνσταντίνος, έπειτα από ύπόδειξη της γυναίκας του, έκανε το Ρωμανό Βούλα έταίριό της — δηλαδή άρχηγό των σωματοφυλάκων — επιτρέπει στον καθένα να υποθέσει πολλά. Γιατί ο βασιμύς αυτός ήταν άνώτατος και ίσοδυναμείσε σχεδόν με το στρατηγού.

Όπως κι' άν είχε το ζήτημα, ο άλήτης εκείνος τών λαϊκών συνοικιών, βρέθηκε άεφανα επί κεφαλής τών σωματοφυλάκων του αυτοκράτορα, πράγμα που τον έκανε σίγουρα, γά να μη και στην πολιτική ζωή του Βυζαντίου. Όστόσο ή Ζωή, προσπαθούσε να του κόψη το έλαττωμα του κρασιού.

— Άν σταματήσης να πίνης, θά γίνης σπουδαίος! του έλεγε. Θα σε στείλω Κατεπάνω στην Άδριανούπολη. Ένώ τώρα σε φοβάμαι...

Ο Κατεπάνω σήμαινε διοικητής. Το μάλλον κυβερνήτης μιάς πόλεως. Ο Βούλας, που ούτε ο ίδιος δεν περίμενε συγγενείς τών αυτοκρατόρων, ήταν κατά πολύ άσκαφολώστη τόσο ψηλά, γονάτιζε μπρος στη Ζωή και της είπε:

— Έπιτρέψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μια μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

— Επείτρεψέ μου, Άδριανούπολη, να σου διηγηθώ κάτι πολύ σύνομο. Κάποτε ένας ποντικός, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Κρυβόταν από δω, κρυβόταν από κεί, για ν' άποφύγη τ' ασιτισμό. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του. Μία μέρα, μπαίνοντας στο κελλάρι, έπεσε τυχαία σ' ένα κάδο χλια του.

μουμίας και, χωρίς εις τας πανουργίας αυτές καθίσταντο μάλλον καταφανείς απ' επί του προσώπου της ρυτίδες και απ' άνευ ζωής ψυχρά γραμμάτι αυτής. Μόνον οι μικροί κατανόησαν οδράσμοι της γοργής ως τού μυός, έφανερωσαν ότι ήτο άκόμη ύπερβεί ζωντανή. Άλλωστε την εποχή εκείνη, ο Κωνσταντίνος ήταν έρωτευμένος με μιά από τις άκόλυβες της αυτοκρατείας: Την πεντάμορφη Ξεσαστή Σκλήρη, που έμεινε γνωστή στην Ιστορία ως «Σκλήραινα».

Όστόσο, τις μέρες εκείνες, ο Μονομάχος είχε φέρει στο παλάτι τών Άραμιάκ, ένα τεράστιο Νορμανδό πολεμιστή, που είχε λάσπη αχμάλωτος σε μιά έπίδρομη των συμπαντριών του, κοντά στη Θεσσαλονίκη. Οι σύγχρονοί του Ιστορικοί, τον άποκαλούν «φοβερό βέηλο στρατώτη» και τον παρουσιάζουν άληθινό γίγαντα. Το σπουδαιότερο όμως ήταν πως ο Άραμιάκ, κατέβαζε όκάδες κρασί κι' όταν μεθούσε, δέν ήξερε πιά τί έκανε. Όλόκληρος λόχος δε μπορούσε να τον κρατήσει.

Ο Ρωμανός Βούλας, έζηλευσε το Νορμανδό άφάνταστο.

Είται ένα κτήνος, έλεγε και ξανάλεγε.

Ο Κωνσταντίνος, που κατά βάθος συμπάσθεσε το Ρωμανό, σκέφτηκε να τον κάνει να ζήλψη άκόμη περισσότερο. Κι' έσκαλε τους δύο άντιπαλούς να διαγωνιστούν στις κοψές. Αυτός που θα κέρδιζε, θα γινόταν «Κατεπάνω» στην Άδριανούπολη. Σ' αυτό συμφώνησε και ή Ζωή. Άλλά ποιος έφερε τί σκοτεινές δυνάμεις μεθυσμένος κι' ο Άραμιάκ νικήθηκε από τον κοντόσωμο εκείνον άνθρωπο. Πιατός στο λόγο του αυτοκράτορα, τον έστειλε στη Θράκη και τον έκανε κυβερνήτη τού τόπου. Ο Ρωμανός όμως όχι μόνο το πήρε πάνω του, αλλά φάνηκε κι' άχάριστος σ' άφάνταστο βαθμό. Σκέφτηκε δηλαδή πως θα μπορούσε να καθίσει στο θρόνο του Βυζαντίου, επαναστατώντας εναντίον του Μονομάχου, που τόσο τον είχε υποστηρίξει. Συγκεκριμένως γύρω του τά πιο άπίθανα κακοποιά στοιχεία, άρχισαν να προετοιμάζ, τη συνωμοσία του. Λέγεται μάλιστα πως στη συνωμοσία αυτή πήρε μέρος κι' ή Ζωή, που ήθελε να βγάλη από τη μέση και τον τρίτο άντρα της — τους δύο προηγούμενους τους είχε δηλητηριάσει — επειδή έρωτοτροπούσε με τη Σκλήραινα.

Ο Βούλας, όφου κανόνισε τ' άπάντα με κάθε λεπτομέρεια, έαναγύρισε στην Κωνσταντινούπολη μαζί με τρεις «μαχαίροδούλους» του. Ο κάλος αυτοκράτορας άνυπόπτος, για να τιμήσει τον έρχομό του έπροστάτευσε μόνον της γυναίκας του, έκανε ένα τρικούδεστο συμπόσιο, όπου προσκλήθηκε όλη ή άφρόκριτα «δοσιλεύουσα». Άνάμεσα στους άλλους, βρισκόταν εκεί κι' ο Άραμιάκ. Μόλις είδε το Ρωμανό, σκώθηκε και τον κατηγόρησε ότι, τον είχε νικήσει την προηγούμενη φορά, επειδή είχε ρίξει στο κρασί το ύπνωτικό.

Ο Ρωμανός έγινε ώχρος. Έσφίξε για λίγο τα δόντια του και γυρίζοντας κατόπιν στο Μονομάχο, τον ρώτησε τραυλίζοντας:

— Ε... έ... έσύ το πιστεύεις αυτό, Αδύνατο;

Για πρώτη φορά, ο Κωνσταντίνος δε χαμολέσασε. Άνασκήθηκε μόνο λίγο από τη θεία του και σιχωνότας τον με το δάκτυλο, του είπε σοφό:

— Όχι μόνο το πιστεύω, αλλά σε κατηγορώ κι' από πάνω πως θέλησες να με δολοφονήσης!

Μία παγωμένη σιγή άπλώθηκε άνάμεσα στους ασπαστάζοντες. Τά ματιά όλων στρέφθηκαν από Ρωμανό Βούλα, που άκούμπησε σ' ένα άνακλιτρο για να μην πει. Τού φαινόταν πως θα λιποθύμησε. Ξανάβηκε ώστόσο γρήγορα το θόρος του και προσπάθησε, να δικαιολογηθή.

Διέψευσε την κατηγορία και πέφτοντας στα πόδια του Μονομάχου, ώρκίστηκε πως τού ήταν «αίσιος πιστός». Ο αυτοκράτορας γύπωσε τότε τ' ά χέρια του. Στην άθέωση μητρώων καμμία δεκαοία φοροί, φέρωντας μαζί τους άλοσοδεμένους τους τρεις «μαχαίροδούλους».

Είται, λοιπόν, άνθρωποι σου ή άχι φωνάζει ο Κωνσταντίνος, Η συνωμοσία του προβόθηκε. Και οι τρεις όμολογήσαν πως θά με σκότωναν με την πρώτη ευκαιρία, έπειτα από δική σου έτίολη. Άλλά σε συγχωρώ, γιατί φαίνεται πως ήσουν μεθυσμένος, όταν τ' άποφύγισες...

Σήκωσε το χέρι του και τού έδειξε την έξοδο της αίθουσας.

— Φύγε! του είπε. Ξαναγύρισε εκεί που ήσουν άλλοτε, μαζί με τους κακοποιούς και τους άλητες...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Ο προδοτής έτοιμάστηκε να βγί με χαμηλωμένο κεφάλι, μη τοιμώντας να κτυπήσει κανένα στα ματιά. Τότε όμως ή αυτοκρατεία Ζωή πήρε άποφασιστικά το μέρος του και κατηγόρησε τους τρεις «μαχαίροδούλους» ως ψεύτες και σκυφέντες. Άξίως κατόπιν από τού άντρα της να «ξαναπαίσει» το λόγο του πίσω από τα ξαναστελμένα με τιμές το Βούλα στην Άδριανούπολη. Ο Κωνσταντίνος, που είχε άσθενικό χασακίτσο, ήταν έτοιμος να υποχωρήσει. Άλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή ο Άραμιάκ, που είχε κατεβάσει υπόλογο κρασί κι' ήταν τούφα στο μεθύσι, έκανε ένα πήδημα, άρπάξε στα χέρια του το συνωμότη, τον άνασκήωσε ψηλά και τον πέταξε με δύναμη σ' ένα τοίχο. Ο Ρωμανός Βούλας έσκασε κεφαλαικτικά σαν το «καρπούζι». Ο Νορμανδός γίγας, είχε έκδικήσει τόν «μεθυσανό νάνο»...

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

μην αφήνεις τίποτα άσφαχτο στο σπίτι του. Πενήντα χιλιάδες γρόσια, Κωστάκη μου!

— Αληθινός θησαυρός. Μά πώς διάβολο μπορούσατε και σηκώνατε τόσο βαρύ μπαούλο;

— Μά δεν είναι ακριβώς σε άσημη, χρυσή μου. Τα γρόσια μιάς τ' αρωσάνε.

— Ποιός;

— Ο Κιαμής μπέης.

— Α! είπα. Τα πράγματα είναι πιο σοβαρά απ' όσο νόμιζα.

— Μάλιστα, πολύ σοβαρά, παραδόθηκε και ο ίδιος, που έδινε άλλη σημασία στην παρατήρησή μου.

— Ποιός είναι αυτός ο Κιαμής μπέης;

— Ο Κιαμής μπέης ο Προυσαλής επιλεγόμενος. Δεν έχει διαβάσει τ' όνομά του στην ιστορία;

— Όχι. Δεν έτυχε.

— Λοιπόν, αυτός ο Κιαμής μπέης ο Προυσαλής επιλεγόμενος, επειδή καταγόταν από την Προύσσα, είχε πολλά νταραβέρια με τους χριστιανούς. Κάποτε, λοιπόν, και ακριβώς στα 1816, ο Κιαμής μπέης, που βρέθηκε σε οικονομική στενοχώρια, δανείστηκε πενήντα χιλιάδες γρόσια, από το Χριστόφορο τόν Μπρατσάρα. Νά, εδώ είναι επίσημα χατιά. Ελληνικά γραμμένα, με την υπογραφή και τη βούλα του Κιαμής μπέη... Διάβασε, σε παρακαλώ.

Πραγματικά, ήτανε μιά απόδειξη, γραμμένη με το συντακτικό της εποχής. Σ' αυτήν, ο Κιαμής μπέης όμολογούσε πως είχε πάρει από το Χριστόφορο τόν Μπρατσάρα πενήντα χιλιάδες γρόσια, με τόκο δέκα τ' εκατό.

— Για να υπάρχει ακόμα αυτή η απόδειξη, σημαίνει πως ο Κιαμής μπέης ο Προυσαλής δεν εξώφλησε το χρέος του.

— Έτσι πρέπει να είναι, είπα.

— Στο μεταξύ, έγινε ή Επαναστάσι, ο Κιαμής μπέης έφυγε για την Προύσσα και το χρέος μένει ακόμα. Λογίαρισε, τώρα, Κωστάκη μου. Από το 1816 μέχρι σήμερα, μάς κάνουν εκατόν σαράντα χιλιάδες γρόσια, λοιπόν, με τόκο δέκα τ' εκατό και άνατοκισμό, μπορείς να βρής πόσο έχει πάει το χρέος του Κιαμής μπέη;

— Αστρονομικό ποσό! Άλλα ο Κιαμής μπέης ο Προυσαλής, δεν υπάρχει σήμερα, κύριε Θεωράκη μου. Ούτε ή σκόνη του. Πώς θα του τ' ζητήσης;

— Θα τ' αζητήσω από τους απογόνους του.

— Και πού θα τους βρής;

— Θα πάω στην Προύσσα! Έχω υποβάλει αίτηση για διαβατήριο. Θα κάνω έρευνες εκεί, θα βρω τους απογόνους του Κιαμής μπέη και θα τους πώ:

— Έδώ, έφάνηδες, έχετε ένα χρέος. Ο παππούς του παππού σας, ο Άλλας ν' αναπαύση την ψυχή του, γιατί ήταν καλός άνθρωπος, δανείστηκε από τόν παππού του παππού μιάς έτοιμα εδώ τα μετρητά. Για έλάτε να λογαριαστούμε και να καθαρίσουμε. Παιδιά, λοιπόν, Κωστάκη μου, τα γρόσια, τα φροντάω σ' ένα πλοίο, τα φέρνω εδώ και τα σίχνω στη λίμνη... Γεια σου, Κωστάκη μου. Πάω για τα χατιά μου. Τι θές να σου φέρω από την Προύσσα;

— Τίποτα, κύριε Θεωράκη μου. Τίποτα...

Τα πράγματα είχαν σαγδαία εξέλιξη από κείνη την ημέρα. Η γυναίκα του κυρίου Θεωράκη, με κάλεσε στο σπίτι της — μεγάλη ανάγκη. Με δάκρυα στα μάτια, αυτή και οι κόρες της, με παρακάλεσαν, να κάνω κάτι για τόν προστάτη τους: — Καταστρέψατε, κύριε Κωστάκη μου, είτε ή κυρία Κατερίνα. Προχτές παραιτήθηκε από τη δουλειά του. «Έχουμε κοτζάμ, περιουσία, λέει, λίμνες και γρόσια και θα κάθωμαι να σκοτώνωμαι για ένα μισθό». Εδόξε όλες τις οικονομίες μας για να βυθωμετρήση τη λίμνη.

— Και τώρα έτοιμάζεται για την Προύσσα! προσθέτει ή μιά κόρη.

— Αυτό τόν μπαούλο τόν έφαγε! συμπληρώνει ή δεύτερη. Μέχρι την ώρα που τόν πρωτόνοϊσε, τ' είχε τετρακόσια. Από τότε, κάτι λασκάρισε στο κεφάλι του.

— Τι θ' απογίνει τώρα; αναστέναζε ή καμένη μιάς.

— Τι άλλο μπορούσε ν' απογίνει; Τόν πήγαν εκεί όπου ήταν μοιραίο να τόν πάνε. Και τού τόν έφεραν με δίμορφο κι έξυπνο τρόπο: Όταν έπληνε τόν αυτοκίνητο να τόν παραλάβη, ο γιατρός τού είπε:

— Περάστε, κύριε Θεωράκη. Φεύγετε για την Προύσσα! Καί φαίνεται, ότι θα μείνη για πάντα εκεί, όπου ίσως να συναντήση και τόν Κιαμή μπέη αυτοπροσώπως. Και γιατί; Γιατί μιά μέρα, στά καλά καθούμενα, τού πωθε ν' άνοιξη ένα μπαούλο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

— Λίγοι άνθρωποι υπάρχουν σ' αυτόν τόν κόσμο, όσοι έχετε και άν είναι μορφωμένοι, που να μην έχουν δεισιδαιμονίες και προλήψεις.

— Οι πλούσιοι έχουν κόλακες και οι φτωχοί φίλους.

— Μην αφήνετε τη μύρα σας πολλή ώρα στο ποτήρι. Κατά τ' όλην, ύλητριάζεται ελαφρώς από τα στοιχεία μολύβδου, που περιέχει τόν υαλί.

— Ένα δέντρο από τα πιο χρήσιμα είναι ή καστανιά. Ο κορμός της δίνει εύλα για οικοδομές, τα φύλλα της είναι τροφή για τα φτιάχνονται στεφάνια για βαρέλια.

— Οι θύελλες είναι συνθέστερες τόν καλοκαίρι παρά τήν άνοιξη και τόν φθινόπωρο. Η άνοιξη είναι περίπου 17 για τήν άνοιξη, 60 για τόν καλοκαίρι και 20 για τόν φθινόπωρο.

— Για να βεβαιωθήτε άν ένα διαμάντι είναι αληθινό, τρώψτε το διαμάντι με τήν προστριβή φωσφορίζει.

— Δυό χιλιάδες μεταξοσκώληκες απαιτούνται για να γίνη μιά λίτρα μετάξι.

— Κάθε άραχνη δέ φτιάχνει περισσότερους από τέσσερις Ιστούς, άραχνης, γιατί τόν όλικό της εξαντλείται.

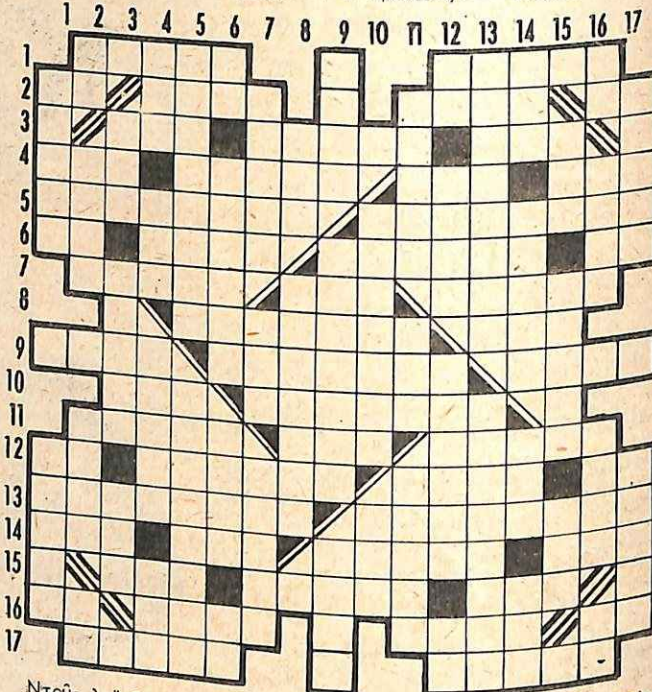
— Τό φως τού ήλιου για να φτάση ως τη γή χρειάζεται 8 λεπτά και 19 δευτερόλεπτα. Τό φως από τόν Ποσειδώνα, που είναι ή πιο απομακρυσμένη πλανήτης τού ήλιακού μας συστήματος, χρειάζεται τέσσερις ώρες για να φτάση ως τη γή.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 642

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

1. Η πιο μεγάλη τών Αντιλλών. — Δεν έχουν όρεξη για διασκέδασι.
2. Επίφώνημα εκπλήξεως που συνήθως διπλασιάζομε. — Τοπικό επίρρημα (δημοτ.). — Υλικό πεζοδρομίων. — Κτητική άνωθυμία.
3. Τίτλος αλλά και ποταμός. —

4. Βρίσκονται στην κουζίνα. — Μιά τών Δωδεκανήσων. — Δέ λείπει από καμιά φράσι. — Αϊρίν...! στάρ τού κινηματογράφου. — Όμοια σύμφων.
3. Φώτιζε τούς αρχαίους. — Καταπραύνει τήν πείνα. — Χρωτικός σύνδεσμος.
4. Πρόβες. — Νομός και ποταμός.

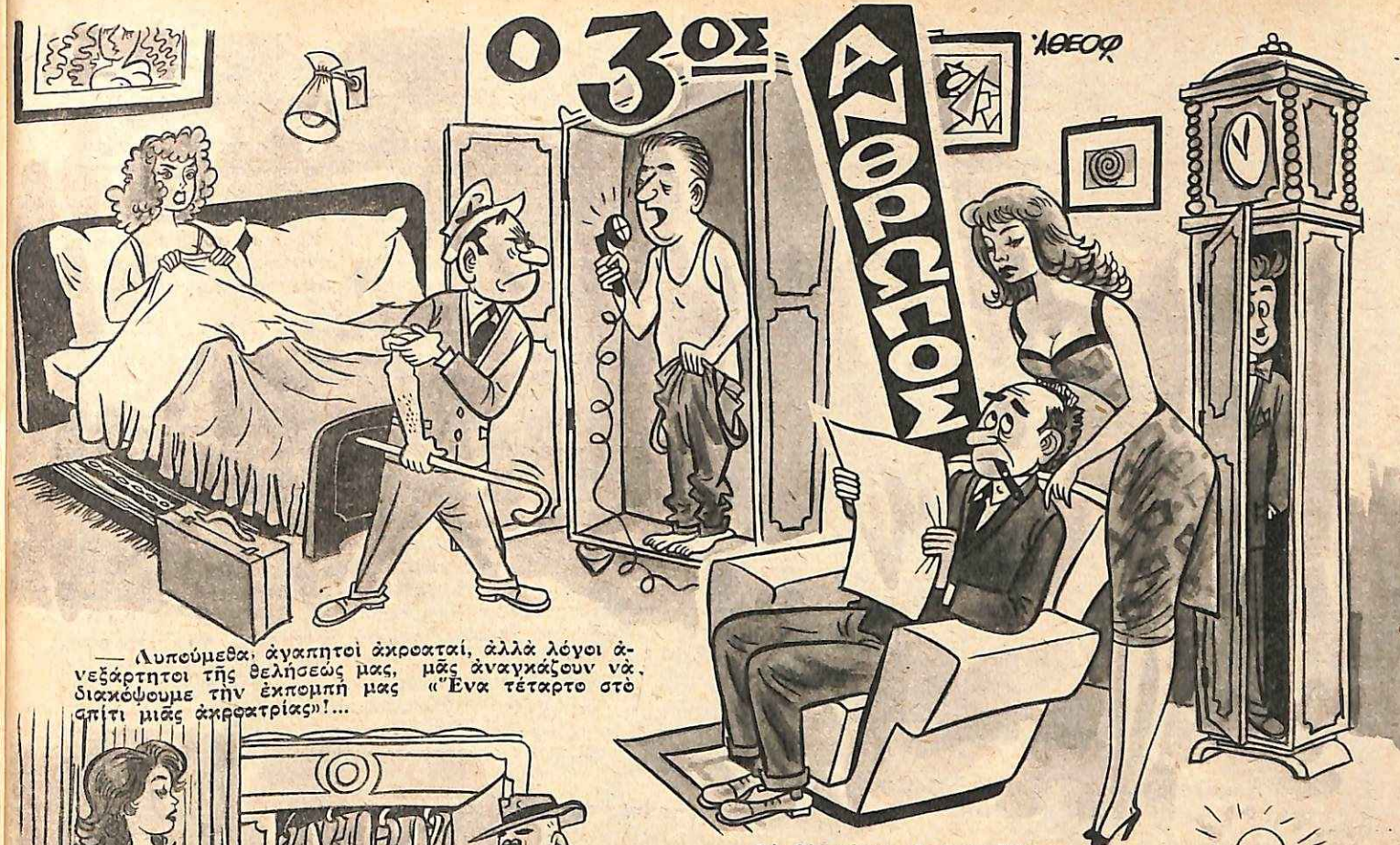
4. Ντοϋο λαϊκών τραγουδιών. — Άρθρο (πληθ.).
4. Έκφρασι μίσους. — Καταστροφικό έντομο. — Χλόη.
5. Η μιά ήλικία σας. — Βρίσκεται μπροστά στά μάτια σας. — Δέντρο που θυμίζει μεγάλη γιορτή.
6. Μενάς της ηλεκτρολογίας. — Ιδίως με άλλον στο μέγεθος. — Τρακτικό. — Δυό σύμφων που σχηματίζουν ένα άλλο.
7. Ανόθευτο. — Διπλασιάζομενο, γίνεται γαλλικός χορός. — Βοήθεια.
8. Όπλαρχηγός τού Αγώνος, που έγινε στρατηγός σέ ήλικία 19 χρόνων. — Έτσι τρώγεται όλα τ' αφούτα.
9. Είλα...! Έλληνίδα ντιζέ. — Μεγαλόπολις τών Ην. Πολιτειών. — Γένοιο.
10. Μοναδική. — Διατροφή.
11. Υπουργός εχθρός τών ναυτικών. — Ναυτικό παράγγελμα. — Πρωινό ρόφημα.
12. Αριθμός με γράμματα. — Όπλα. — Συνοδεύει τήν εύτυχία. — 720.
13. Βυζαντινή ποιήτρια που μάς γία τής Δυτ. Έκκλησίας, που θεωρείται προστάτης τής μουσικής.
14. Αριθμός. — Προσφώνησις κάποιου άλλου παρά ευγενική. — Πωπώ (άρχ.). — Διπλασιάζει τόν αριθμό.
15. Βιβλικός πλοίαρχος. — Προματικό πένθος. — Ελαττωματικός σύνδεσμος.
16. Αναφορική άνωθυμία. — Όροσειρά τής Στερεάς Έλλάδας. — Εξασφαλίζει εύρωστία. — Λουλουδάκια.
17. Κάτοικοι άσιατικού κράτους. — Διευκολύνει στά χωράφια τή μεταφορά ύγρων.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1. Έπινοά κάτι με τή φαντασία.

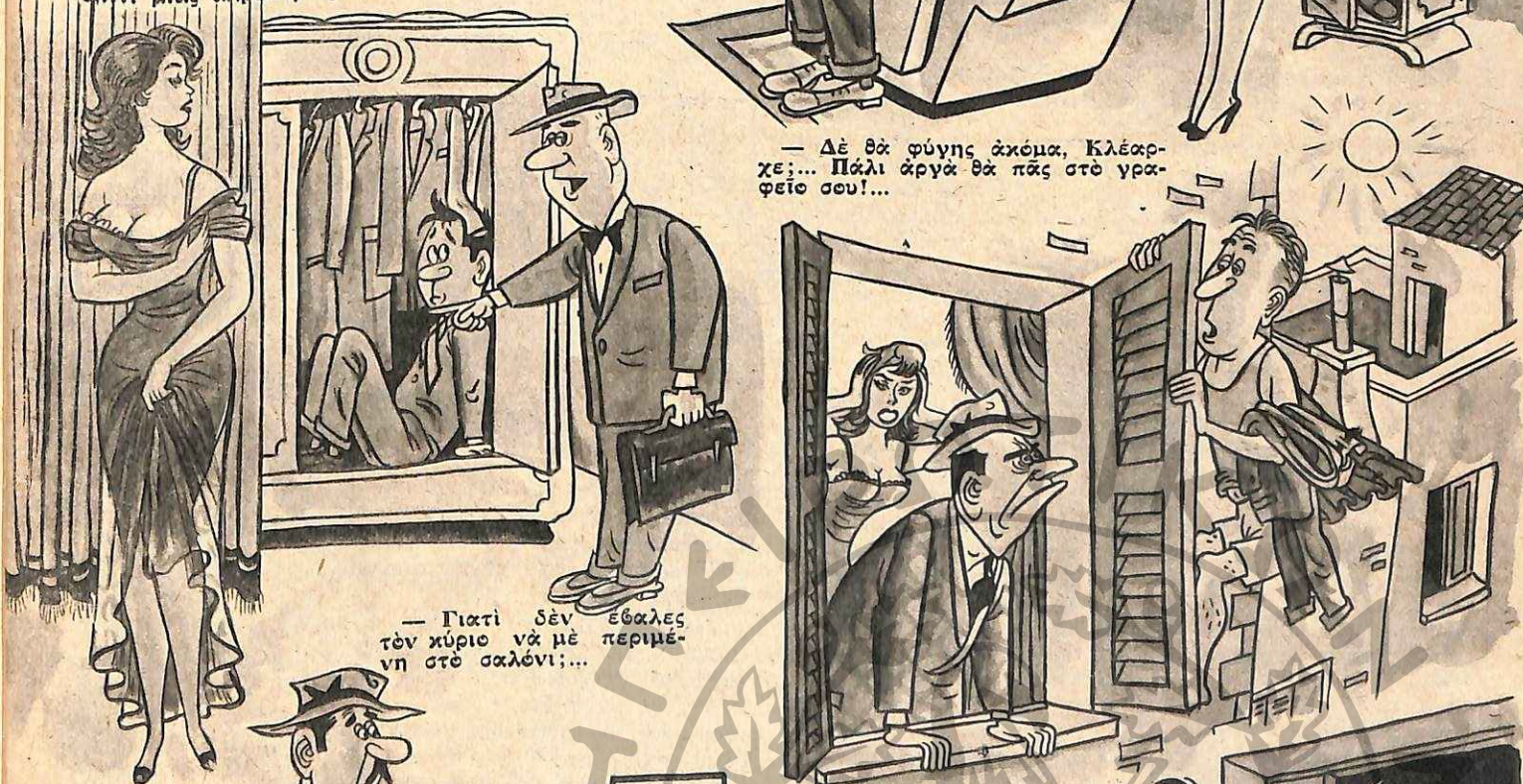
- ταμός τής Γαλλίας. — Στην Ελλάδα έχει μεγάλη κυκλοφορία (γεν.). — Μαθαίνουμε τήν ήλικία τού από μιά σφραγίδα.
5. Τραχύ και άπότομο. — Σαφήνεια.
6. Αρχή υποθέσεως. — Όμηρικ ή τών αρχαίων. — Τό χρησιμοποιοῦν μέρα. — Τό χρησιμοποιοῦν συχνά οι περιέργες.
7. Δεν είναι και τόσο ύγιής. — Ερωτηματική άνωθυμία. — Νηματογραφικό όργανο.
8. Αναφορική άνωθυμία (πληθυντ.). — Πολύ κακή.
9. Έδώσε τόν όνομά τού σ' ένα αλάβητο. — Μονάς γνωστή σ' όσους καταπιάνονται με χρυσάφι (πληθ.). — Νυκτόχρυσάφι, κοινός μπόφος.
10. Υπεράνω όλων τών γυναικών. — Αλφόνσος...! Γάλλος συγγραφέας.
11. Αρχηγός Έκκλησίας. — Κτητική άνωθυμία. — Πρακτική είδήσεων.
12. Άνεστραμμένη νότα. — Ποτελούν μέρος τού σώματος μας. — Πειραϊκή συνοικία. — Βυζαντινή νότα.
13. Δημοσιεύω άγγελία σέ εφημερίδα. — Κάθε άλλο παρά πνευματικός.
14. Τοπικό επίρρημα. — Σύνδεστέ τήν άσφρησι. — Έπώνυμον Γαλλίδος ήρωίδος.
15. Ο...! Έπώνυμον θεατρικού συγγραφέως. — Τέτοια είναι τ' άντρια πολλών πτηνών. — Τσάνευ: Παλαιά δόξα τής όθωνας.
16. Προτρέπει. — Καταστρέφουν τήν κομψή γραμμή. — Μορφή. — Νημάτιον.
17. Παραπόταμος τού Τιβέρεως. — Έπερ τέμενος τών Μωσαίων στή Μέρκα.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ
Η λύσις τού 641
στή σελ. 98

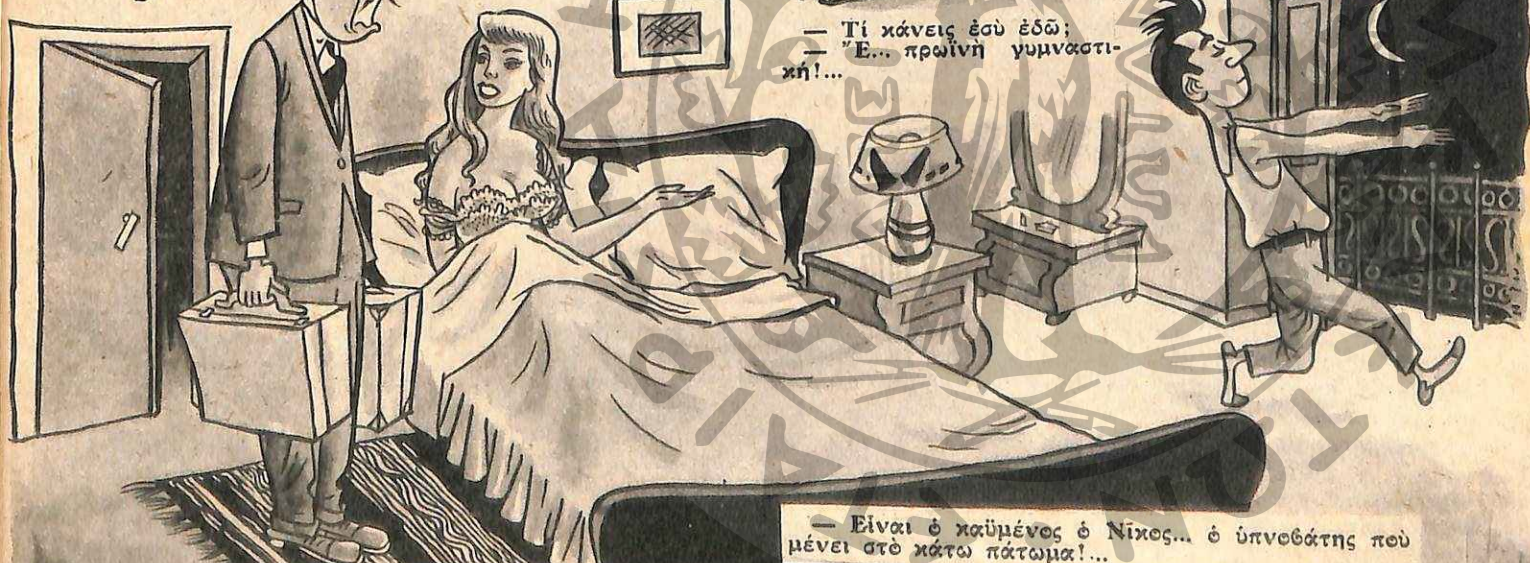
— Λυπούμεθα, αγαπητοί άκροαταί, αλλά λόγοι άνεξάρτητοι τής θελήσεως μας, μάς άναγκάζουν νά διακόψουμε τήν έκπομπή μας «Ένα τέταρτο στο σπίτι μιάς άκροατριάς»!...

— Δέ θα φύγης άκόμα, Κλέαρχε... Πάλι άργά θα πάς στο γραφείο σου!...

— Γιατί δεν έθαλεις τόν κύριο νά μέ περιμένει στή σκλένι;...

— Τι κάνεις έδω;
— Έ... πρωινή γυμναστική!...

— Είναι ο καυμένος ο Νίκος... ο ύπνεβάτης που μένει στο κάτω πατώμα!...

Τί συμβουλεύει η Γαλλίδα αισθητικός Ζωζέτ Λιού

ΕΧΕΙ ειπωθή αναρίθμητες φορές ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής. Θα βρισκόμαστε, όμως, πιο κοντά στην πραγματικότητα, αν λέγαμε ότι είναι ο καθρέφτης της ηλικίας. Κάθε χρόνος που περνάει αφήνει σ' αυτά τη σφραγίδα του. Κι' ένας προσεχτικός παρατηρητής τη βλέπει άμεσα.

Αλλά πού αφήνουν τα χρόνια τη σφραγίδα τους; Όταν μιλούμε για το μάτι, έννοούμε τέσσερα πράγματα: τον οφθαλμικό βολβό (που περιλαμβάνει το λευκό του ματιού, την ίριδα και την κόρη), τα φρύδια, τα βλέφαρα και τα ματωσίνορα. Τα χρόνια αφήνουν τη σφραγίδα τους και στα τέσσερα.

Προκειμένου, όμως, για το κυρίως μάτι, μόνον ο ειδικός γιατρός μπορεί να διακρίνει αν είναι κουρασμένο ή γερασμένο. Οι άλλοι δε βλέπουν τίποτα σχεδόν. Στα παλιότερα χρόνια, οι γυναίκες είχαν ανακαλύψει ότι τα μάτια τους έπαιρναν μια ξέχωρη λάμψη όταν έχυναν πάνω σ' αυτό το χυμό ενός φυτού. Αυτό το φυτό ονομαζόταν «μπελλαντόνα», γιατί έκανε τις γυναίκες ωραίες. Ξέραμε σήμερα ότι η άτροπίνη, ένα αλκαλοειδές που εξάγεται από την μπελλαντόνα, διαστέλλει πραγματικά τις κόρες των ματιών. Αλλά οι γιατροί μας λένε ότι η άτροπίνη είναι πολύ επικίνδυνη για τα μάτια και γι' αυτό καμμία γυναίκα δεν την χρησιμοποιεί πιά.

Στο κυρίως μάτι, λοιπόν, δε μπορούμε να κάμωμε τίποτα σχεδόν. Μπορούμε, όμως, να κάμωμε πολλά πράγματα στα τρία συμπληρώματά του, τα φρύδια, τα βλέφαρα και τα ματωσίνορα. Από αυτά, άλλωστε, εξαρτάται η ζωηρότης, η λάμψη κι' αυτό ακόμη το σχήμα (δχι το πραγματικό, αλλά εκείνο που βλέπουν οι άλλοι) του ματιού.

Όταν μιλάμε για το μάτι, παρατηρεί η Ζοζέτ Λιού, έννοούμε κυρίως αυτά τα τρία πράγματα: φρύδια, βλέφαρα, ματωσίνορα. Ξέρετε τί πρέπει να κάμετε για το καθένα απ' αυτά; Νά τί συμβουλεύει η Γαλλίδα αισθητικός:

1) **Φρύδια.**— Αν έχουν πιτυρίδα, θα τα καθαρίζετε κάθε μέρα με λίγο άμυγδαλόλαδο. Για να τα κάμετε πιο πυκνά: θα τα βουρτσίζετε κάθε μέρα, αφού βουτήξετε τη βούρτσα σας μέσα στο ακόλουθο μίγμα:

Οινόπνευμα 90ο 100 γραμ., βάμμα κίνας 5 γραμμάρια. Για να βγάλετε ανώδυνα τις περιττές τρίχες τους και να λιπαρή κρέμα κι' έπειτα από 5—10 λεπτά θα τα περάσετε με καθαρό οινόπνευμα. Θα αποστειρώσετε επίσης με οινόπνευμα το τσιμπιδάκι. Μετά την αποψίλωση, θα τα ξαναπεράσετε με οινόπνευμα κι' αν πονάτε θα βάλετε μερικές κομπρέσες με μολόχα.

Θα διορθώσετε τη γραμμή των φρυδιών σας βγάζοντας τις περιττές τρίχες από το κάτω μέρος. Αν όμως, τα μάτια σας είναι μικρά, δεν πρέπει να περάξετε αυτές τις τρίχες. Όσο ψηλότερα βρίσκονται τα φρύδια σας τόσο πιο νέα θα φανώσατε.

Μη μακιγιάρετε τα φρύδια σας φτιάχνοντας μια συνεχή γραμμή, γιατί με τον τρόπο αυτό θα σκληρύνετε την έκφρασή σας. Είναι προτιμότερες οι μικρές διαδοχικές γραμμές, που διευθύνονται εκ των κάτω προς τα άνω και λοξά.

Μπορείτε, αντί για κραγιόν, να μακιγιάρετε τα φρύδια σας με λίγο μασκαρά, χρησιμοποιώντας την ίδια βούρτσα με την όποιαν φτιάνετε τα ματωσίνορά σας.

2) **Τα βλέφαρα.**— Αν τα μάτια σας είναι γαλανά ή γκρίζα, θα περάσετε τα βλέφαρά μ' ένα απαλό μπλε φτιασίδι. Αν είναι πράσινα ή καστανά, θα προτιμήσετε ένα ελαφρύ πράσινο φτιασίδι. Το φτιασίδι θα είναι πιο πυκνό στο επάνω και στο εξωτερικό μέρος των βλεφάρων και θα σβύνει απαλά γύρω στα ματωσίνορα. Με τον τρόπο αυτό τα μάτια σας θα φανούν μεγαλύτερα και το βλέμμα σας θα γίνει πιο έκφραστικό. Θα βάλετε το φτιασίδι στα βλέφαρά σας με τα δάκτυλα. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε ένα μικρό πινέλο, σαν εκείνο με το οποίο περνάτε τα χείλη σας. Αν χρησιμοποιήτε σκούρο φτιασίδι, δε θα βάλετε πούδρα, για να είναι τα βλέφαρά σας γυαλιστερά. Διαφορετικά, θα τα πουδράρετε πολύ ελαφρά, όπως κάνετε

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΜΑΚΙΓΙΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ;

και για τα μάγουλά σας.

Μπορείτε να προεκτείνετε ελαφρά τη γραμμή των ματωσίνορων προς τα έξω. Τα μάτια σας θα φανούν έτσι μεγαλύτερα. Το ίδιο αποτέλεσμα θα επιτύχετε και με μια ιδέα βαζελίνης.

Για να κάμετε πιο λαμπερό το βλέμμα σας τη νύχτα, μπορείτε ν' απλώσετε το φτιασίδι σας εκτός από το βλέφαρο και σ' όλο το τόξο των φρυδιών.

3) **Τα ματωσίνορα.**— Αν πέφτουν τα ματωσίνορά σας, θα σάς κάμη καλό μια ποσότητα με πρεσβυπία του υδραργύρου σε αναλογία 1%. Με το αιώρημα αυτό θα περνάτε τα ματωσίνορά σας το βράδυ. Το άλλο πρωί θα τα βουρτσίζετε με ματωσίνορά σας το βράδυ.

Για να τα δυναμώσετε, απαιτείται. Σας με τσάι προσθέτοντας και λίγο θειική κινίνη (100 γραμμάρια τσάι+1 γραμμάριο θειικής κινίνης). Πολύ καλό είναι επίσης το ρετινολάδο. Αλλά η παρατεταμένη χρήση του ερεθίζει τα μάτια.

Για να μακιγιάρετε τα ματωσίνορά σας, πρέπει να κρατάτε τον καθρέφτη κάτω από το μάτι και να έχετε ανοιχτό το στόμα σας. Ένα ελαφρύ πουδράρισμα θα συμπληρώσει το μακιγιάζ σας.

Μη βρέχετε το μασκαρά που χρησιμοποιείτε για τα ματωσίνορά σας με νερό ή με σάλιο. Είναι καλύτερο να ζητήσετε από το φαρμακείο να σάς φτιάξουν μια λοσιόν για τα μάτια. Θα βουρτσίζετε τα ματωσίνορά σας εκ των κάτω προς τα άνω και λιγάκι λοξά. Θα κάμετε τα μάτια σας να φαίνονται πιο μακροτά, βάζοντας περισσότερα φτιασίδια προς το έξω μέρος των ματωσίνορων. Αν τα μάτια σας είναι μικρά, θα μακιγιάρετε και τα κάτω ματωσίνορα. Το μαύρο «μασκαρά» κάνει το βλέμμα σας πολύ σκληρό. Προτιμήστε το σκούρο γκρίζο ή το σκούρο μπλε.

Πλάσσει...

Πολλές υπάρξεις σύγχρονες άδρες κι' εξελιγμένες, και με δραστηριότητα μεγάλη προοιμιμένες, με τη δουλειά το πρόβλημα του βίου τους το έλυσαν και σ' όλα τα επαγγέλματα τους άντρες... υποσέλισαν! Παρ' όλη αυτά τη δράση τους συνέχεια εντείνουν, όσπου το κατάφεραν «πλασιέ» κι' αυτές να γίνουν, και με την εξουσία τους και τ' άλλα τους προσόντα, πλασάρουν είδη πάμπολλα και πλείστα προϊόντα!

Κρατώντας στο αβρότατο χεράκι τους μια τσάντα, από γραφείο τρέχουν σ' άλλο γραφείο πάντα κι' άλλες με θάρρος εκόηλο και άλλες με δειλία πλασάρουν πολυπούδαστα και χροσμία βιβλία... Βιβλία σου προσφέρουν, πεζά, ποιητικά, ρομαντικά, θαυμάσια κι' υπερπαισιώδη, και τους πελάτες φυσικά στο τέλος συγκινούν, διότι θέλουν κι' αυτοί... ίπποτες να φανούν!

Πλασιέ υπάρχουν άπειρες... Και βλέπεις μέσ' σ' αυτές, κοπέλλες λυγροκόρμες, κομψές και ζηλευτές, κομψιλάτες, ήγουν, ζωντανές και ζωντανές οκλαμές που σου πλασάρουν εύγερώς και τις πιο... σκάρτες λάμες! Η μάλλον, μπρός στο τέλεια εκείνα πλασματάκια, τουμπάρεσαι αναγνώστη και... νόθεσαι μοιραία και παίρνεις, προθυμότητα και δέκα παντετάνια παρ' όλο που ξορίζεις μονίμως στον... κουρέα!

Ός δής πλασιέ πολυπείρες, ξανθές, είτε σταγόνες, γραββάτες να πλασάρουν κομψές και φρουρράτες, που σου τις δοκιμάζουν κι' άπάνω σου άκομα... όσπου να πετύχουν το γούστο σου το χρώμα... Σου δοκιμάζουν τη μιά, την άλλη και την άλλη, στην δένουν, στην λύνουν, στην ματαδένουν πάλι και στο φινάλε κάμπτουν τον κάθε διαταγμό σου, γιατί σου στέκει ή άερησις σάν... κόμπος στο λαιμό σου!

Στην ποικιλία των πλασιέ, θα συναντήσεις άλλες, που άνεδοκατεβαίνουν πατώματα και σκάλες και μπαίνουν σ' αναρίθμητα γραφεία μ' άλλα λόγια, για να πουλήσουν το σπιτικό και το χροσιό ρολόγια... Ρολόγια σου πλασάρουν με δόσεις κι' ευκολίες, κι' αν έχης μόνιμες, άρχικώς, μικρο-αμφοβολίες, να τους χαλάσης δε μπορείς, στο τέλος το χατήρι, άφου χτυπά ή καρδούλα σου σάν νάναι... ξυπνήσεις!

Όπως των άλλων, φίλε μου, θα δής, αν δέν είδες, σκερτσόδες, μελιστάλαχτες και φίνες δεσποινίδες, που «μπιμπέλω» πλασάρουν, με σοβαρές εκπαιδύσεις και χίλια δυο κοσμήματα πολλά σου παρουσιάζουν, Μπιζού χροσά και ψεύτικα πολλά σου παρουσιάζουν, που σπάνια σου άρσσουν, ή και σ' έντυπωσιάζουν, όσπου πείθεται στερόν και σκάς τα παραπάνω, μπροστά σε τέτοια ζωντανά κι' ωραία... μπιζουδάκια!

Πολλές υπάρξεις σύγχρονες κι' άδρες εν κατακλείδι, πλασιέ σπουδαίες έγιναν σε πλείστα όσα είδη και μ' εξυπνάδες, γαλιφιές, ή με ταμπεραμέντα, εισπραττούν ποτε ποσούτα και ποτε... κομπλιμέντα! Αλλά μπροστά στη στάση τους την αξιοπρεπή, κανένας άντρας δέν τολμά για ραντεβού να πή, ούτε να ρίξη στις πλασιέ το έρωτικό του βέλος, διότι, όπωσδήποτε, θαρθή... «πλασιέ» στο τέλος!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Επιστολές φράσις
Ανα Ταξίδια
Ο Συνεργάτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΒΑΛΑΣΣΟΜΑΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α) Π (ΙΣΜΗΝΗ)

Το ξεκίνημα ήταν βιαστικό και η διαταγή «άμεσος απόπλους». Είχαν αποπλεύσει από το Σαν Φραντσκο στο 3 'Απριλίου 1942 με φορτίο 7.000 τόνων περίπου γιαστράτων, τροφίμων και φαρμάκων, για ένα μακρινό νησί που βρισκόταν λησμονημένο σε κάποιον άκρη του Ειρηνικού: Την Ταρόα. Έκει πάνω υπήρχαν μερικά άντρες άποφασισμένοι, που περίμεναν βοήθεια. Το αμερικανικό ναυαρχείο είχε ζητήσει έθελοντες γι' αυτό το ταξίδι. Αυτοί όμως που μπορούσαν ήταν άνθρωποι ύποπτοι.

Ώστόσο το ναυαρχείο στάθηκε τυχερό. Πριν δυο μέρες ακριβώς, το φορτηγό «ΙΣΜΗΝΗ» είχε έρθει από τα νότια κι' είχε ρίξει άγκυρα στο έμπορικό λιμάνι της ελεύθερης Κίνας. Κάτω στ' άμπαρι του, έξω από το φορτίο του, είχε και καμιά εκατοστή «κούληδες» που, έξω από γυρίσουν στο χωριό τους, στην επαρχία Φόν-Τούγκ, για να πολεμήσουν στο πλευρό του Τσάγκ Κιάι Σέκ. Το ναυαρχείο όμως είχε βάλει στο μάτι το φορτηγό, που είχε φημη σπάνιου καλοτάξιτου καραβιού. Ο πλοίαρχός του, ο καπετάν Μιχάλης Τηλιακός, σε στιγμές διαχύσεως κά-τω στη στεριά, το διαλάουσε θριαμβευτικά:

— «Η γρήνη μας είναι καλή και όμορφη! Ούτε μάς κάνει, ούτε τις κάνουν άπιστες...»

Πλήρωμα και κυβερνήτης ήταν Έλληνες, φημισμένοι ναυτικοί, τίμιοι στα καθήκοντά τους και παλληκάρια. Το όλο τριάντα έφτα άντρες. Το ναυαρχείο βέβαια τους είχε έμπιστοσύνη, γιατί η Έλλάδα ήταν σύμ-ανέθηκε ένας εκπρόσωπος του ναυαρχείου και πρότεινε στον καπετάν Τηλιακό ν' αλλάξει, αν ήθελε, δραμολόγιο. Ήταν άναγκη να φτάσουν το ταχύτερο στην Ταρόα, που ήταν πολεμική βάση των Αμερικανών.

— Είναι στο χέρι σου να δεχτής ή όχι, του είπε. Το πλοίο αυτό βέ-βαια είναι έπιταγμένο για τις πολεμικές μας ανάγκες. Μά στην περι-συνοδεία, είναι ταξίδι προς το θάνατο. Γι' αυτό αν άρνηθής, κανείς δεν πρόκειται να σου καταλογίσει ευθύνη...

Θύμωσε ο καπετάν Τηλιακός μ' εκείνα τ' άπερίσκεπτα λόγια του Α-μερικανού και χτύπησε το χέρι του σ' ένα τραπέζι.

— Μ' άρνηθώ; Τι θα πη ν' άρνηθώ; έλεπε κυττάζοντας τον προκλητικά έντολχο. Μονάχα τους «κούληδες» λυπάμαι, που θα τους παρατήσουμε σ' αυτό το λιμάνι.

Όλα έτοιμάστηκαν γρήγορα, μέσα σ' λίγες ώρες. Τα βίντσια δού-λευαν στα γεμάτα, άδράχνοντας και σηκώνοντας στον άέρα, με τις μα-στούς μακαρόνες, κουδούνιζαν στις τραβέρσες, κροτάζιζαν πάνω στα θούδες τη δουλειά σκεφτικός. Ο νους του ώστόσο βρισκόταν αλλού. Έκει κάτω στην Έλλάδα, στο νησί του τη Σύρα, μια γυναίκα τον του, ο Λεωνίδας.

— Όποτε φεύγουμε, καπετάνι; του διέκοψε τις σκέψεις ο Μανώλης Ζαρταλούδης, ο υποπλοίαρχος. Άλλα λογαριάζει κανείς κι' άλλα έρχον-ται. Άς είναι. Τα παιδιά είναι σύμφωνα, μια και θα μπουδ σε δύπλο μι-σθολόγιο. Έχουμε μαζί μας κι' ένα δημοσιογράφο, Τζάκ Λέον τον λένε.

Έρχεται παρὰ μας, για να γράφει μερικά άρθρα στην έφημερίδα του... Κατά τις έξι, το άπόγεμα το φορτίο είχε τελειώσει. Το πλήρωμα ήταν από σπασούν τον άποκλεισμό των Γιαπωνέζων, να φτάσουν στην Ταρόα και να παραδώσουν στο φορτίο τους σ' αυτούς που το περίμεναν με αυτές τις θάλασσες. Αποβείν οι βάρες του «ΙΣΜΗΝΗ». Το ναυαρχείο σ' έδειξε ιδιαιτέρη φροντίδα στο σημείο αυτό και τους έστειλε σύγχρο-νισμένα λάϊφ μπότ άντικαθιστώντας τα παλιά που είχαν ως τότε.

Η σύνθεση του πληρώματος του φορτηγού ήταν η έξης: Μιχάλης Τη-λιακός, πλοίαρχος, Μανώλης Ζαρταλούδης, υποπλοίαρχος, Άντρεας Μα-διοπλεγμαφρατής, Μιχάλης Δεπουντής, Κώστας Σαρής, Γιώργος Πε-ρούλης, Γιάννης Ρεγώας, μηχανικοί, Θανάσης Γαλαΐος, ναυπη-γός, Βαγγέλης Γαλαΐος, Νικόλας Τσαμιάδης και Σάββας Κυ-λουριός, Άριστοκλής Βενέτης, Μίλτος Τσούρος, Γιάννης Ταμιάδης, Ευ-τελής Φραγκογιάννης, Γιώργος Μεταξάς, Κούλης Μπεχράκης, Παν-λεαμάνης, Μανώλης Σούφρας, Ρόρυ Τρέισου και Γκόλιαβ Τόν, ναύτες. Άγγελής, Κώστας Μαργαρίτης, μοδισσά. Οι δυο τελευταίοι ήταν διέξιοι, δε-ήταν και μια ομάδα από γιατρούς και νοσοκόμους, που πήγαιναν να λόγους...

Το «ΙΣΜΗΝΗ» έμπαινε πιά στην καρδιά του Ειρηνικού και το κα-νυτικό μελτέμι άρχισε να ξεφυλάει. Τρελλάς άδρες φυσούσαν τώρα, που τα πάντα μέσα σ' ένα άπεραντο γαλάζιο καθρέφτισμα. Το φορτηγό δεν μπορούσαν να λιγοστέψουν, τα πράγματα, όπως και οι άνθρωποι κυ-κλώσαν και στις κινήσεις. Μονάχα ο Τζάκ Λέον, ο ρέπορτερ, έκανε Είχαν μπει πια στην καθαρά πολεμική ζώνη που έλεγχαν οι Γιαπωνέζοι, βάσεις τους ήταν δεξιά κι' άριστερα. Το πολύ άδριο τ' άπόγεμα, οι να-νόναν άπαράτητοι, για να βγούν άνοιχτά της Θορύβας, που άνατο-λικά της, βρισκόταν η Ταρόα. Μέχρις εδώ όλα πήγαν καλά. Μά έφθου-γίγντο κάτι προμαχικό κι' άδύλκρο το πλοίο συνταράχθηκε από τα θεμέλιά του. Ήσαν κάτι που έμοιαζε με φοβερό σεισμό, κάτι που πέταξε

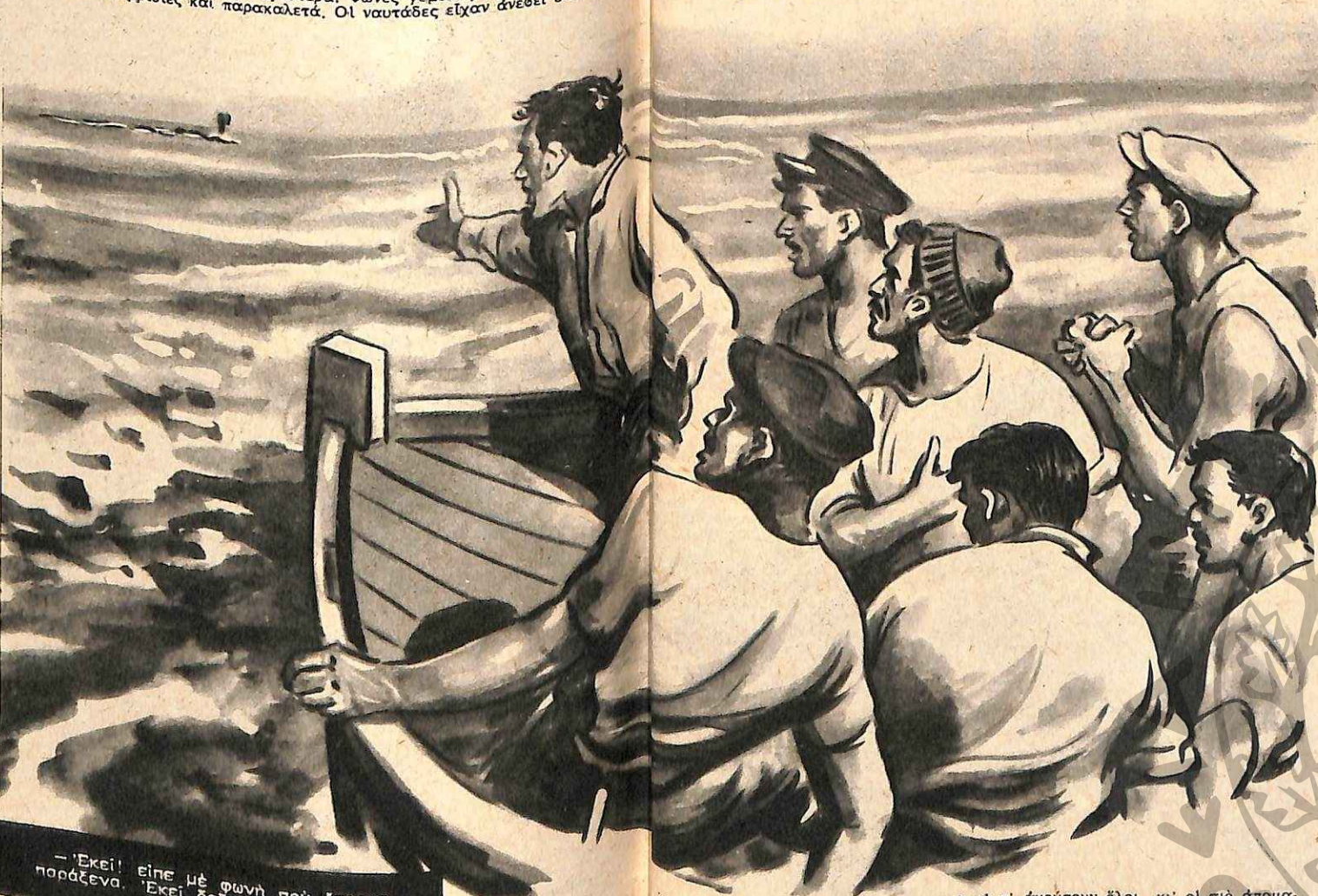
όλους ως εκεί πάνω ψηλά και τους έριξε άναστροφα στο κατάστρωμα. Ένας άνατριχιαστικός θόρυβος από βάρεια σιδερικά που κατακυλού-σαν μ' όρη έφτασε στ' αυτιά τους. Ήταν σάν νάπεσε πάνω σ' ένα το καράκι και νάγινε χιλιάς κομμάτια.

Στην άρχη δεν κατάλαβαν πολλά πράγματα. Η άντάρη από κάποιον καυγά που άκουγόταν τους παραξέενε κι' οι δυνατόι κρότοι, που άντι-λαλούσαν φοβερά στη βαθυσκότεινη καρδουνιέρα, τους έβιναν την άι-σθησι κάποιου κινδύνου. Μήπως έπεσαν πάνω σ' κανένα μπουρίνι; Άν είδαν όμως το Ζαρταλούδη να βγαίνει από την θύρα σκόλα άναμάλια-σμένος, άχρως, άγριος σχεδόν, τους φάνηκε πως ο κυκλώνας είχε χαθή μέσα από τα σιδερένια πλευρά του καραβιού και στρουφίξε τώρα ξεση-κώνοντας τα κορμιά τους σάν μόρια σκόνης. Στ' αυτιά των ναυτάδων, έξακολουθούσε να φτάνε ένα μούγκρισμα άγριοπό, ούρλιασματα που έξαπαζαν και σέυναν κι' ένα ποδοβολητό που άνακατευόταν με τους χτύ-πους της θάλασσας.

Μιά στιγμή σταθήκαν να κυττάζουν ο ένας τον άλλον, σαστισμένοι. Ο Ζαρταλούδης στριμώχτηκε ανάμεσα τους και πέρασε. Τίποτε δεν έλε-μονάχα χυμψέ. Πάνω στη σκάλα ένα μπουλούκι άνθρωποι, θερμαστές, ναύτες, πυροβολητές, νοσοκόμοι άνέβαιναν και κατακυλούσαν, σπρω-γμένοι άπ' αυτούς που έρχονταν από κάτω.

— Τι κάθεστε, μπωρέ; άκούστηκε ξάφνου η φωνή του καπετάνιου. Πι-νύμαστε και δεν το πήρατε Γαλαΐος σάν να ξυπνούσε από εφιάλτη.

— Τορίλλια! έλεε ο Θανάσης Γαλαΐος σάν να ξυπνούσε από εφιάλτη. Παναγία μου! Μοναχιάς ο πανικός μεταδόθηκε και στους άλλους. Ώρμησαν άμέσως ποδοπατώντας στήθια, χέρια, δάχτυλα, μούτρα, μπερδεύοντας τα πόδια τους σε σωρούς κουρέλια, κλωστούντας ξύλα και σίδερα. Το καράκι είχε πάρει κιόλας μια κλίσι προς τ' άριστερα. Φωνές γεμάτες άγωνία άπλώ-νονταν παντού. Βρισείς και παρακαλετά. Οι ναυτάδες είχαν άνέδει στους

— Έκει! έλεπε με φωνή που έτρεμε παράξενα. Έκει δεξιά μας... — Έκει! έλεπε με φωνή που έτρεμε παράξενα. Έκει δεξιά μας...

μόρους και προσπαθούσαν να εξαγιστρώσουν τις λάϊφς μπότ, για να τις πετάξουν στο νερό. Πολλοί όμως δεν είχαν ύπομονη, έχαναν το μυαλό τους κι' από κεί πάνω έβιναν μια και βουτούσαν στο σκοτει-νόν Τηλιακό πάσχιζε να τους φέρη στα λογικά τους, να δούν ποιά έφθι-νονταν έφθιμι στον τρόπο που κατακόλλησε στην ψυχή τους. Μά οι κρε-νύες τους έβιναν στους άλλους να κατακόλλησε στην ψυχή τους. Τα σκεδόν στις άνοιχτές τους κοιλιάδες τους, καθώς έφεφσαν από ψηλά μέσα Τότε ακριβώς ήρθε κι' η δεύτερη τορπίλλα. Το «ΙΣΜΗΝΗ» πήρε μια

βαθεία άνάσα και συνταράχτηκε ολόκληρο, καθώς ένας σεισμός που δευ-τερώνει κι' είναι πιο άγριος, πιο καταστρεπτικός. Όσοι ήταν ακόμη πάνω στην κουθέρτα, κύλησαν πέρα μ' ένα γερό σπρώξιμο, σάν μπόγοι. Ο λαστρούς, με τη φοβερή του δύναμη, έκανε άξιοθαύμαστα κατορθώματα. Πισμένους γερά από δυο μπουντέλια, με τα μεγάλα του χέρια άνοιχτά, σταμάτησε κάπου έφτα άντρες μπερδεμένους που κατακυλούσαν σάν κοτρώνια. Τρίσαν οι άρμιο του, μά έμεινε εκεί ντούρος, σταθερός, άλύ-γιστος. Η δεύτερη τορπίλλα είχε βρή καιρία το μηχανοστάσιο και το σάρωσε. Ο καπετάν Μιχάλης το κατάλαβε αυτό και σούφρωσε τα φρύ-δια του. Σύνεφα από καυτό καπνό ξεμπούκαραν με φούρια από τα σπινάγια.

Τώρα πιά δεν υπήρχε καιρός. Τα νερά που έμπαιναν από τις σεντίνες, θάφταναν σ' λίγο στους φούρνους και στα καζάνια. Από τη μία στιγμή στην άλλη, το φορτηγό θ' άνατιναζόταν στον άέρα. Θα γινόταν χιλιάδες κομμάτια. Κάπου κιόλας είχε άρπάξει φωτιά. Πυκνός μαύρος καπνός έβγαине από τις χαρμαμάδες. Άνοιγε δρόμο μέσα από τους μπουλινέδες και τα καπάκια. Άναδινόταν από δω κι' από κεί, σε χοντρά νηματα, σκαρφάλες στ' άλμπουράτα και σκέπαζε ένα γύρω τον ούρανό, με τα αιώνια άστρα του. Το φορτηγό έγερνε πιά επικίνδυνα από το ένα πλευ-ρό. Τα κατάρτια του σχημάτιζαν όξεια γωνία με τη θάλασσα. Πάνω στη σαρσάλασημένη γέφυρα, ο καπετάν Τηλιακός έσφιγγε τα δόντια και δέ μιλούσε. Η ψυχή του όμως έκλαιγε βαθεία, παραπονεμένα, με τα μεγάλα πύρινα δάκρυα. Έδλεπε πως ήταν άναγκη να διατάξη την έγκα-τάλειψη του καραβιού. Η φωνή του όμως πνιγόταν. Τ' άγαπούσε τουτό το τραμπάκουλο! Το λάτρευε σάν παιδί του, σάν σπλάχνο του. Κι' ώ-στόσο δέ μπορούσε να γίνη άλλοιώς. Τίποτε δέ μπορούσε να το σώσει από το χάρου τα δόντια. Μήτε ο Θεός.

— Στις βάρες! πρόσταξε με την τρόμα μαρίνα. Έγκατάλειψις σκάφους! Η Παναγία μαζί μας...

Είχε κρεμαστή ολόκληρος έξω από το παραπέτο κι' επανέλαβε δυο

Και δέν ξαναμίλησε πιά. Έκείνη την ίδια στιγμή, άκούστηκε το κα-κάρισμα ενός πολυβόλου. Δέκα ζευγάρια μάτια, πάνω από τη γέφυρα στηλώθηκαν, προσπαθώντας να ξεχωρίσουν τι γινόταν στο σκοτάδι. Το φεγγάρι είχε χαθή πριν από λίγη ώρα και δέ μπορούσε να ξεχωρίση κανείς τί γινόταν γύρω του. Μά όλοι μάντευαν την πικρή αλήθεια: Οι Γιαπωνέζοι χτυπούσαν τους ναυαγούς. Το ύποδρυχο είχε άναυδή έξφνου άνάμεσα στις βάρες και πολυβόλους δεξιά κι' άριστερα. Οι άλλοι τραβούσαν με φούρια το κουπί, ζητώντας ν' άναγύνουν, όσο μπορούσαν πιο γρήγορα από το έτοιμοθάνατο καράκι, να γλυτώσουν από τη δίνη του, που θα σηκώνόταν σε λίγο όταν θα το σκέπαζαν για πάντα τα νερά. Όμως οι κίτρινοι δέν τους άφηναν. Είχαν άνάψει τον προβολέα τους κι' έρριχναν στο ψαχνό.

Και οι σφαίρες των πολυβόλων, έξακολουθούσαν να γαζώνουν τις σάρκες των ναυαγών. Ώστόσο η νύχτα ήταν γεμάτη άγόνια. Μιά φού-χτα άνθρωποι, στριμωγμένοι ο ένας πλάι στον άλλο, μέσα σε τρεις βάρες. Κανείς δέ μιλούσε. Πήγαιναν κοντά κοντά, πάνω σε κείνο τ' άτλάκι του Ειρηνικού, που τίποτε δέν πρόδινε το ασύλληπτο δράμα που είχε παχτή πριν από λίγο άκόμη. Το φορτηγό «ΙΣΜΗΝΗ» δέν υπήρχε πιά. Σάν ένα πληγωμένο θηρίο που το χτυπούν άπ' όλες τις μεριές, άνα-σηκώθηκε στο ένα πλάι, μούγκρισε άπίθανα και λυπητερά κι' άξαφνα, γυρίζοντας στο άλλο πλευρό, άρχισε να βουλάει.

Στην τελευταία βάρκα μπήκε ο καπετάνιος σχεδόν με τη βία. Γιατί αυτός ο περιατάρης Έλληνας, δέν ήθελε με κανένα τρόπο να παρατήρη τη γέφυρα. Τόν άρπαξε τότε στα γερά του μπράτσα ο Τζάκ Λέον και μια και δυο τον κρέμασε στα ρέλια. Οι άλλοι τόν τράβηξαν από κάτω. Πάλι καλά που τα κατάφεραν. Ο καπετάν Μιχάλης παρακαλούσε να τόν άφήσουν να πεθάνει εκεί. Μά τα λόγια που δέν ωφέλουσαν πιά σε τίποτε. Κι' όταν τόν άπθεσαν στη λάϊφ μπότ, άνάνευσαν μ' άνακού-φισι. Το χασιμέρι ώστόσο αυτό ήταν εκείνο που γλύτωσε αυτόν και κάμ-ποσους άλλους. Η βάρκα γλύττωσε πίσω από την πρώτη του μισοδυδι-σμένου φορτηγού και κρύφτηκε στο σκοτάδι. Ήταν κι' οι άλλες δυο εκεί και τους περίμεναν. Αυτή τη φορά οι ναυαγοί είχαν τύχη. Ώστερα από λίγο σταμάτησαν να ρίχνουν οι Γιαπωνέζοι. Βαρέθηκαν να σκοτώ-νουν. Ίσως και να πίστεψαν ακόμη πως είχαν βουλάει καθώς τις εί-δαν να παρασέρνονται άκυβέρνητες μακριά. Το ύποδρυχο έσθωσε τον προβολέα και χάθηκε κάτω από τα νερά, άπότομα, όπως παρουσιάστηκε.

Οι βάρες άπομακρύνθηκαν με φούρια, προτού άνοιξη ο στρόβιλος και τους καταπνί. Κανείς δέ μιλούσε. Σε κάθε σκάφος είχαν καθήσει δυο ναύτες και τραβούσαν κουπί. Έτρεμαν τα κορμιά και τα δόντια χτυ-πούσαν από την κρύα άνάσα του πελάγους. Η θάλασσα ήταν λάδι, τέλεια άκυμάντη. Κι' αυτό βοηθούσε τις λάϊφς μπότ να πηγαίνουν η μία πίσω από την άλλη, σάν ένας μικρός στολίσκος. Το πρωί μετρήθηκαν. Έλειπαν δεκαεφτά: Ο Άλέξης Διαμαντής, ο Τζίμυ Κάλχουν, ο Μι-χάλης Δεπουντής, ο Γιάννης Μιχαηλίδης, ο Ηλίας Καρδερίνης, ο Σάβ-βας Κυπραΐος, ο Άναστάσης Άγγελόγλου, ο Γκόλιαβ Τόν, ο Ντίκος Χανιάτης και ο Τζέμης Γιάνγ — γιατροί — ο Άλκης Μαργαρίτης και έξη νοσοκόμοι. Είχαν άπομείνει τριάντα έφτα. Πάλι καλά που δέ χάθηκαν όλοι. Η τύχη τους ήταν βουλό...

Ξαφνικά ο Ζαρταλούδης έδειξε με το δάχτυλο. Έκει! έλεπε με φωνή που έτρεμε παράξενα. Έκει, δεξιά μας... Γύρισαν οι άλλοι τα μάτια τους κι' έμειναν άκίνητοι, παγωμένοι. Ένα μικρό μαύρο σημάδι, παρακολουθούσε τις κινήσεις τους. Περισκόποι! έλεπε, ο Λέον. Το ύποδρυχο ξαναγύρισε σίγουρα, για να δες αποτέλεσμα...

Η τελευταία αυτή φράση, είπωμένη άσυναίσθητα, προκάλεσε άνατα-ραχή. Οι ναυαγοί τρομοκρατήθηκαν και πολλοί έτοιμάστηκαν να πηδή-σουν πάλι στο νερό, λές κι' αυτό μπορούσε να τους σώσει. Μά ο καπε-τάν Μιχάλης κι' ο Ζαρταλούδης, κατάφεραν να τους συγκρατήσουν. Καλύτερα αλχημάλωτοι, παρά φαγωμένοι από τους καρχαρίες. Ηρέμη-σαν κάπως οι άλλοι, ώπου η θάλασσα άνοιχτηκε στα δυο κι' έκανε την εμφάνιση του το ύποδρυχο. Μερικοί άξιοματικοί φώναζαν στη γέφυρα κι' ένας άπ' όλους, με την τρόμα μαρίνα, ρώτησε άγλικά πόσοι είχαν σωθή και ποιά ήταν το καράκι τους. Οι ναυαγοί δέν άπάντησαν.

Μια μικρή βάρκα έπεσε τότε από το ύποδρυχο στη θάλασσα και τους πλάσισε γρήγορα. Μέσα ήταν ένας ύποδρυματικός και τρεις ναύτες, όπλισμένοι σάν άτακτοί. Τ' αυτόματά τους ήταν στραμμένα άπειρικά έναντιόν τους. Τα στενόμακρα μάτια τους πέδοναν μικρές πράσινες φλόγες. Ένα σαρκαστικό χαμόγελο πλανιόταν στ' άπασια χείλη τους, καθώς τους πρόσταζαν να τους άκολουθήσουν με τις λάϊφς μπότ.

— Άς μάς προστάτη η Παναγία! έκανε ο καπετάν Μιχάλης. Α-πό δω και πέρα η τύχη μας βρίσκεται στα χέρια της...

Και το Γιαπωνέζικο ύποδρυχο με τους Έλληνες ναυτικούς, έξαφ-νίστηκε πάλι κάτω από τα νερά. Λίγες ώρες άφρότερα, τους άποβεία-ζαν σ' κάποιο παραδεισένιο νησί. Ήταν το Γαλάζιο Νησί, η Του-κάρα, που βρίσκεται πάνω ακριβώς από τον Τροπικό του Καρκίνου, στην ίδια παράλληλο με τη Χαβάι. Οι Γιαπωνέζοι το είχαν μεταμορφώσει σε φρούριο, με αεροδρόμιο και ύποδρυματική βάση. Οι Αμερικανοί, ζαλι-σμένοι άκόμη από τις άλλεπάλληλες ήττες τους, δέ μπορούσαν να φαν-ταστούν από πού έκινούσαν οι τρομεροί «Καμικάζι» — οι δαιμόνιες ασύτοι του άέρα — που έπιτιθονταν έναντιόν των δικών τους βάσεων, στο Σαϊπάν και το Τράκ. Τού κάκου τ' αεροπλάνα τους έκαναν άνηλεάσεις πάνω από τον Ειρηνικό. Τίποτε. Μέσα στους χάρτες του Άρχιπελάγους, η Τουκάρα δέν ήταν παρά μια άσημαντή κουκκίστρα χωρίς σημασία. Ένας άκατοκίητος βράχος από πεθονέμα κοράλλια, που φύλαγε καλά το μυστικό του...

Έκει πάνω μεταφέρθηκαν οι Έλληνες ναυαγοί του φορτηγού. Βρή-καν κι' άλλους αλχημάλωτους στην Τουκάρα, Κινέζους προπάντων κι' Αμερικανούς. Μά έδω δέν πρόκειται να περιγράψουμε τις δραστηνές πε-ριπέτειες που έζησαν σ' όλο το διάστημα της αλχημάλωσής τους. Όστε θα πούμε με ποιόν τρόπο πέθαναν ο Γιάννης Ταμιάδης, ο Παντελής Φραγ-κίσκος, ο Άργύρης Λαζανάς, ο Γιώργος Περούλης, ο Ρόρυ Τρέισου κι' ο Βαρθολομαΐος Πούλιος. Το γεγονός πάντως είναι ότι πέθαναν έπειτα από άφάνταστα μαρτύρια, που τους επέβαλαν οι Γιαπωνέζοι. Κάπου τέ-σσερις μήνες έζησαν σάν τους σκλάβους του παλιού άφέντη. Κι' άξφανα, μια νύχτα, ένα τάγμα περναούτες έκαναν άποβάσεις στο νησί. Τα κίτρινα τσακάλια πολέμησαν άπεγνωσμένα. Κι' όταν είδαν πως τίποτε πιά δέ μπορούσαν να κερδίσουν με την άντίστασή τους, σηκώσαν τα χέρια και παραδόθηκαν. Οι τραγικοί αλχημάλωτοι του φορτηγού «ΙΣΜΗΝΗ», ξαναγύριζαν στη ζωή. Ξημέρωμα η 15 Ανογόστου 1942, μέρα της Έλ-ληνίδας Παναγίας...

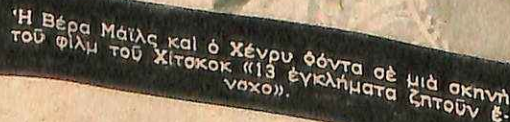
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«Κατά βάθος, ούτε κι' εγώ ξέρω, λέει συχνά η Ίδρα, γιατί μου έχει ριχθεί στο μυαλό η Ίδρα ότι, άρα, πως και γινόμενι καλλιτέχνησι το κινηματογράφοι, κάποτε θα γινόταν από, όποτε, πολύ συχνά, όνειρουμην και έβλεπα τον αυτό μου γνωστό κι δημοφιλή βεντέτα!...Και η διαίσθησή μου ότι με γέλασε. Νά που

Κερα Μαίτλς

ΡΟΜΠ. ΣΤΑΡΚ

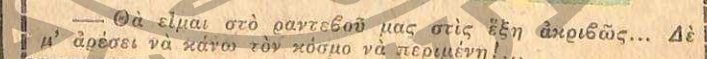

Ἡ σὺν τοῦ ἐξωφύλλου κας
ANTONELLA ΛΟΥΑΛΑΝΤΙ

κρεβάτι επί ένα δεκαήμερο. Ο Κριστιάν-Ζάκ συνεχίζει, χωρίς τη γυναίκα του, το γύρισμα της σκηνής της καταδιώξεως μέσα στο μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών, που θα είναι η πιο έντυπωσιακή όλου του φίλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όταν ήρθες ε-

πλάτη της, είναι και μένει το ίδιο παιδική κι' εξαλλή από τότε που περνάει ξενόιστη κι' αφρόντιστη την πρώτη της νεότητα — μαζί μας. Μπορεί, βέβαια, να παρασυρθεί για μια στιγμή αθέλα της από την δεοντολογία ενός γκρόζου (πρέπει), α-μέσως όμως αντιδρά: τινάζει από πάνω από τα φτερά της τη σκόνη των ετών, και προβάλλει το ίδιο πάντα νέα, για να μάς εμπνεύσει ένα σωρό τρέλλες...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ ένα χαμόγελο μεγαλοκαλικά δυσίοιο): Πόσο θα ήθελα να ήταν έτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζεστά, πειστικά): Μά, είναι έτσι—θές και δε θές! (Την αρπάζει στην αγκαλιά του, την σκώνει): «Ελα! Ντύσου γρήγορα...»

ΕΚΕΙΝΗ: Να πάμε που;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρωτάς; Στά χωράφια, στις ερημιές! Πάμε να νυχτωθούμε μέσα στην απεραιτούνη της έδο-κίας, να ακουούμε του γρύλλου τη μεγαλοκήνη μονωδία, να δούμε τα άστρα να τρεμοδύνουν απάνω από τα ένυμνα κεφάλια μας... (Ε-κείνη, ηλεκτρισμένη από τα λόγια του, ντυνεται γρήγορα και τον ακολουθεί σε μία μαγευτική ερημιά έ-ξω από την Αθήνα. Γύρω τους οι ήχοι της πρωτεύουσας έχουν ατο-νίσει. Ένα μακρυνό γαύγισμα κά-ποιοι σκυλιού δαγκώνει την ηρεμία του δειλινού που πέφτει ήρεμο γύ-ρω τους για να τους αγκαλιάσει τρυ-φερά. Έκείνος την έχει αγκαλιά-σει και την παρασύρει, ανάμεσα α-πό τους λουλουδιασμένους φράκτες προς την εξορία καλοκαιρινή νύ-χτα...)

ΕΚΕΙΝΗ (αινά, γοητευμένη): Τι όμορφα που είναι άπ'όψε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι το ίδιο όμορφα, ό-πως τότε, έδω και είκοσιδύο χρόνια. ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Τα νοιώθω ανάλα-φρα, πουπουλένια αυτά τα χρόνια απάνω στους ώμους της αγάπης μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις; Αυτό σου δεί-χνει ότι η αγάπη μας νίκησε τον χρόνο... Και προβάλλει τώρα, όπως και τότε, όμορφη, νέα, έτοιμη να έμ-πνεύσει ένα πλήθος χαρούμενες τρέλλες! (Τρέχουνε σαν αγαπημέ-να ζωάκια, κυνηγιούνται, και στο τέ-λος, κουρασμένοι από το κυνηγητό, μά και απέραντα ευτυχισμένοι, κά-θονται για να ξεκουραστούν απάνω στον περμένο κορμό ενός γέριου, καρατομημένου πεύκου).

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, αλήθεια, μ' αγαπάς το ίδιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιο πολύ! Κάθε μέρα που περνάει σερπνιάει καινούργια θεομά...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, αν γιορτάσου-με και τα πενήντα χρόνια της αγά-πης μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ πίστι): Θα τα γιορ-τάσουμε με καινούργιο κυνηγητό — έκτος πιά εν σκοντάφουμε στους «τεχνικούς λόγους» που είπες πριν: Στά άρρηκτικά μας...

ΕΚΕΙΝΗ (τρεμανμένη): Θα έχου-μέ άρρηκτικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Υστερα από είκοσιο-κτώ χρόνια ακόμα; Νομίζω ναί... (Την φιλάει με πάθος κι' εκείνη πα-ραδίνεται στην αγκαλιά του με την ίδια όπως πάντα λατρεία).

από την αγκαλιά του και κυττάζει ΕΚΕΙΝΗ (εραφνικά, απομακρύνεται ανήσυχια γύρω της): Τι τρελλοί εί-μαστε όμως! «Αν μάς δη κανείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος θα μάς δη; Αύ-τός ο σκύλος που γαυγίζει από μα-κρτά, ή ο γρύλλος που τραγουδάει πιο κοντά μας;

ΕΚΕΙΝΗ (σπκάνεται): Πιο αξιο-πρεπές είναι, νομίζω, να γυρίσουμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ένα στεναγμό του): «Ας κάνουμε, λοιπόν, και το «πιο αξιοπρεπές»... (Γυρίζουν προς την Αθήνα). «Ετσι, λοιπόν, η αγά-πη μας συγκερνεί και τα δύο: Έ-κει του βραδυού τη γαλήνη, μαζί με τη λήψη της ημέρας. Γίνεται φίλια χωρίς να πάει να ναι και έρως.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

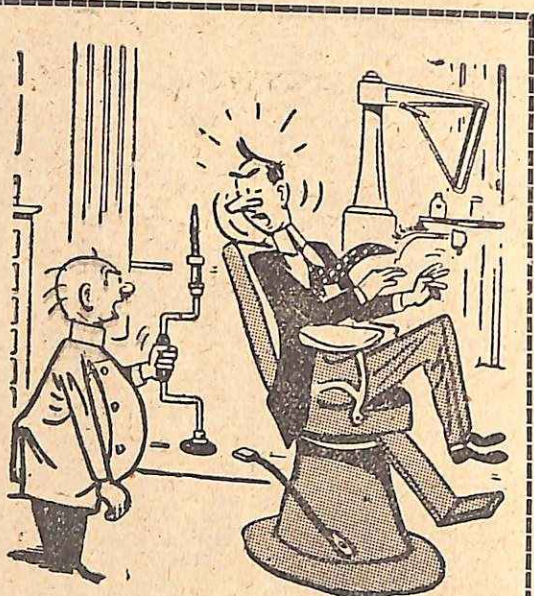
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

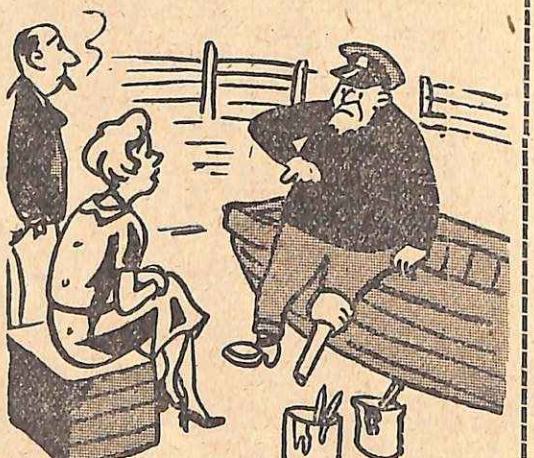
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

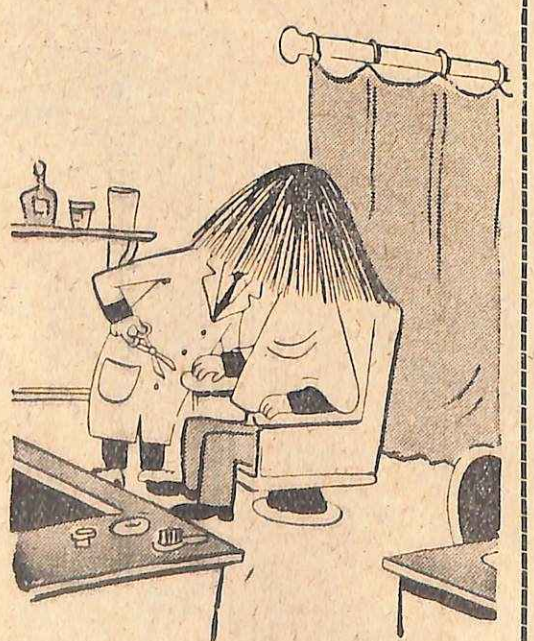
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν είναι δικό σου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι στίχοι του Βίκτω-ρος Ούγκω στην παντοεινή αγαπη-μένη του, την Ιουλιέττα Ντρουέ...

— Τι κάνεις έτσι, καυμένη; Ούτε θα το κα-ταλάβεις καθόλου...

— Και το καρχαριάνι; Τι έγινε;

— Ο νομίστας; Μαλλιά ή ξόρνιαμα...

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τι θα κάνετε και τι δε θα κάνετε

Θέλετ να στηριχθί σε γαρά θε-μέλια ή υψωτική εύτυχία σας; Πρέ-πει, απ' τις πρώτες μέρες του γά-μου σας, να συνθησέτε τα εξής:

— Ο σύζυγος να μην ανοίγει τα γράμματα της γυναίκας του. Μά- ούτε κι' αυτή να εξετάζει εκείνα που λαβαίνει ο άντρας της.

— Κανείς απ' τους δυο συζύγους να μην κάνει στον άλλον ερωτήσεις σχετικές με την αλληλογραφία του. «Αν σάς δοθούν εξηγήσεις, τόσο το καλλίτερο. Ποτέ όμως μη τις ζητή-σετε έσείς.

— Μη λέτε κάθε λίγο και λιγά-κι: «Η μητέρα σου». Τα πεθερικά δεν πρέπει ποτέ να «πιθενται επί τάπη-τος».

— Η γυναίκα πρέπει ν' αφήνει ή-συχο τον άντρα της την ώρα που ξυρίζεται. Μά κι' αυτός δεν πρέπει να την ενοχλή καθόλου, όταν άσχο-λήται με το μακιγιάζ της ή όταν χτενίζεται.

— Ο κύριος πρέπει νάχη το ντου-λάπι του και τα συρτάρια του και να βρισκεί εκεί μέσα ταχτοποιημέ-να κάθε τι που μπορεί να του χρειά-σεται. Δεν πρέπει ν' αναγκάζεται να ζητά τη βοήθεια της γυναίκας του, για να ντυθί.

— Αν πρόκειται να πάει ταξείδι ο σύζυγος, θα έτοιμάσει μονάχος του τη βαλίτσα του. «Ετσι, δε θα του θεωρηθεί υπεύθυνη η γυναίκα του για ό,τι τυχόν ξεχάσει.

— Όταν μία φίλη της κυρίας έρ-θει να την επισκευθί, ο σύζυγος θα νά την επισκευθί και μπορεί βέβαια να παρουσιάσει και να πη μία καλημέρα, όχι όμως και... να μην ξεκολλήσει από κοντά από τις δυο φίλες!

— Όταν πρόκειται να μπεινε κάποιος ο σύζυγος οφείλει ν' αφήσει τη γυναίκα του να περάσει πρώτη. Κι' όταν πρόκειται να φύγουν, να τη βοηθήσει να φορέσει το παλτό της, σαν νάταν μία ξένη.

— Ο σύζυγος πρέπει ν' αφήσει ά-ποκλειστικά στη γυναίκα του τις φροντίδες και τις δικαιοδοσίες του νοικοκυριού και ν' αποφεύγει να δι-νοποιεί αυτάρκες στην υπηρέτρια.

— Τα ύβριςτικά λόγια ν' απο-κλεισθούν απολύτως μεταξύ των άν-δρών, έστω κι' αν λέγονται «στ' άστεία».

— Σας έδωσε ένα κάποιο όνομα ο νομός σας. Καλό είναι να χρησι-μοποιήται... Πάντως, είναι προτιμώ-τερο από τις διάφορες ονομασίες δι-ποδών, τετραπόδων, ορυκτών και φυτών, που χρησιμοποιούν συνήθως μεταξύ τους οι έρωτευμένοι και που φαίνονται... σαχλαμάρες στους ξέ-νους!

— Ο σύζυγος πρέπει να συνηθί-ση να κάνει από ένα κομπλιμέντο κάθε μέρα στη γυναίκα του.

— Η γυναίκα πρέπει να φροντίσει ν' άρεσει πάντα στον άντρα της το φαγητό που έτοιμάζει.

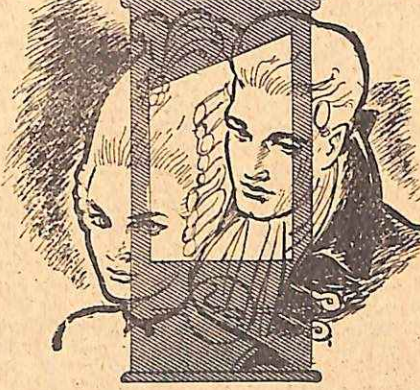
— Αλλά κι' ο σύζυγος παρακα-λείται να μην παίρνει εγωιστικά στο-πιάτο του ό,τι απόμεινε στην πια-τέλα, λέγοντας γλυκά στη γυναίκα του: «Έσθ' δεν το θέλεις... δεν είν' έτσι».

Μ' άλλα λόγια, σ' όλο το πρώτο δεκαπενθήμερο της συζυγικής ζωής, πρέπει νάχουν τα μάτια τους τέσ-σερα οι δυο σύζυγοι, για να μη κα-ταστρέψουν τη μελλοντική εύτυχία τους.

Υπάρχουν άνθρωποι που λα-τρεύουν τα λουλούδια, άλλα δεν έ-χουν να τα περιποιηθούν. Φροντί-ζουν να μην τους μοιάσετε. Μην έ-χετε πώς η συζυγική εύτυχία έστι ένα λουλούδι, που θέλει διαρκείς φροντίδες για να μη μεσοβή!

Άριστοφυρηματικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στη Σωσέ, περιμένει την προστάτιδα του Ζιλιμπέρ, που δεν είναι άλλη από τη Σόν-την αδελφή της περίφημης βασιλικής ευν-ομένης Ιωάννας Ντυμπαρ. Έπειδή βιά-ζεται να γυρίσουν στο Παρίσι, ο Ντυμπα-ρ θέλει να πάρη τρία από τα άλογα που προορίζονται για τη Μαρία Αντουανέττα. Το γεγονός αυτό τον φέρνει σε σύγκρου-ση με τον δίλιππο ντε Ταβερνέ. Κατά τη μονομαχία που επακολουθεί ο Ντυμπαρ πληγώνεται στο χέρι. Δύο ημέρες αργότε-ρα, γυρίζει στο Παρίσι η επίσημη παρουσία-σις της Ιωάννας Ντυμπαρ, ζητάει από το Λου-δοβίκο 150 να διορίσει ένα μικρό μαύρο που έχει στην υπηρεσία της, τον Ζαμόρ, διοικητή του πύργου της Λουσιέν.

— Τρελλάινωμαι για τις πα-ροδίες, Μεγαλειότατε.

— Αλλά οι διοικητές των άλλων βασιλικών πύργων θα χαλάσουν τον κόσμο με τις φανές τους.

— Θα τους αφήσουμε να φανάζουν ώσπου να κουραστούν και να σταματήσουν μόνοι τους... Έμπρός, Ζαμόρ, γονάτισε μπροστά στο Μεγαλειότατο και ευχαρίστησέ τον...

— Αλλά για ποιο πράγμα; ρώτησε έκ-πληκτος ο Λουδοβίκος.

— Για τη μεγάλη τιμή που του κάματε να τον διορίσετε διοικητή του βασιλικού πύργου της Λουσιέν.

Ο βασιλιάς ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Ο Ζαμόρ, στο μεταξύ, είχε γονατίσει.

Η Ιωάννα τον άφησε μερικές στιγμές σ' αυτή τη θέση κι' έπειτα τον σήκωσε.

— Ζαμόρ, του είπε, είσαι απ' αυτή τη στιγμή διοικητής του βασιλικού πύργου της Λουσιέν. Θα σου στείλω το διορισμό σου κι' όλα τα άλλα σχετικά έγγραφα... Με-γαλειότατε, πρόσθεσε μιλώντας στο Λουδο-βίκο, έχετε από σήμερα έναν ακόμη πύργο, όπου θα μπορούτε να κοιμάσαστε, χωρίς να ζημιωθεί η εθιμοτυπία.

Ο βασιλιάς ξεκαλοούσε να γελά.

— Πώς μπορεί να της άνηθή κανείς αυτό που του ζητάει; είπε. Δεν είναι αλή-θεια, Σαρτίν;

— Έχετε δίκιο, Μεγαλειότατε, απάν-τησε ο διευθυντής της άστυνομίας. Δέ μπο-ρεί κανείς ν' άνηθή τίποτα στην κυρία κό-μησσα.

Η Ιωάννα γύρισε προς το μέρος του.

— Γι' αυτό, λοιπόν, σάς ζητάω τόσον καιρό μία χάρη που δε μου την κάματ' ά-κόμη; του είπε.

— Κυρία κόμησσα... τραύλισε έκπλη-κτος ο ντε Σαρτίν, που έχασε αμέσως το χρώμα του.

— Αυτό που του ζητήσατε άνηκει στην άρμοδιότητά του; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Στην άρμοδιότητα τη δική του ή του διαδόχου του, απάντησε με έριστικό τόνο η Ιωάννα.

— Με τρομάζετε, κυρία, είπε ο ντε Σαρ-τίν, που είχε ταραχή πραγματικά.

— Τι του ζητήσατε; ρώτησε ο βασι-λιάς.

— Να μου βρή ένα μάγο.

— Για να τον κάψετε;... Άλλά τώρα κάνει πολύ ζέστη... Άς περιμένουμε το χει-μώνα.

— Όχι, Μεγαλειότατε. Θέλω να μου βρή, για να του δώσω ένα χουστό ρα-βδάκι... Ο μάγος αυτός μου προσέβλεψε μία μεγάλη εύτυχία... Κι' αυτή η πρόβλεψη βγή-κε σωστή.

— Αφηγηθήτε μου αυτή την ιστορία, κόμησσα, είπε ο βασιλιάς, με το ύφος άν-θρώπου που δεν ξέρει αν πρόκειται να δια-σκεδάσει ή να πληθί.

— Αλλά που αποφασί-ζει να σιφονιδυνέψη.

— Θα το κάμω μ' όλη μου την καρδιά, Μεγαλειότατε, απάντησε η Ιωάννα. Άλλά θα πληρώσετε τα μισά από τη δαπάνη.

— Και όλα, αν είναι ανάγκη.

— Θαμνάσι! Κρατάω το λόγο σας.

— Ήταν, λοιπόν, τόσο άσχημος;

— Κάθε άλλο. Ήταν, τούναντιόν, ένας καλοφτιαγμένος νέος είκοσιπέντε ως είκο-σιεπτά χρόνων, με μαυροειδή επιδερμί-δα, μεγάλα διαπεραστικά μάτια και μελω-δική φωνή... Είχε αρχίσει να πέφτει μία πυκνή ομίχλη... Η νέα ένωσε τα χέρια της και είπε: «Ω, κύριε, σάς ίκετεύω, μη μου κάμετε κακό...». «Σας όρκίζομαι, ότι δεν έχω αυτή την πρόθεση», απάντησε ο άγνω-στος. «Τι θέλετε, λοιπόν από μένα;», ρώ-τησε η νέα. «Νά μου υποσχεθήτε, πώς θα μου δώσετε ό,τι θα σάς ζητήσω όταν θα γίνετε βασιλισσα», της απάντησε.

— Και τί έκαμε η νέα; ρώτησε ο βα-σιλιάς.

— Η νέα αυτή σκέφτηκε πώς δεν είχε να χάσει τίποτα και του έδωσε αυτή την υποσχεσί.

— Κι' ο μάγος;

— Έφυγε αμέσως.

— Είπατε, λοιπόν, ότι ο κύριος ντε Σαρτίν άρνείται να τον βρή;

— Δεν άρνούμαι, Μεγαλειότατε, αλλά δε μπόρεσα να τον βρώ ως σήμερα, απάν-τησε ο διευθυντής της άστυνομίας. Κι' άλ-λωςτε, τα στοιχεία που μάς έδωσε η κυ-ρία κόμησσα, είναι τόσο φτωχά...

— Είπατε φτωχά; φώναξε η Ιωάννα. Ο μάγος αυτός είναι νέος, ώραιος, έχει θαμνάσια μαύρα μαλλιά, υπέρτοκα μάτια και μελωδική φωνή... Τι άλλο θέλετε να σας πώ;

— Με πόσο ένθουσιασμό μιλάτε γι' αυ-τόν, κόμησσα! είπε ο βασιλιάς. Σαρτίν, σάς απαγορεύω να βρήτε αυτό τον άν-θρωπο.

— Άλλά τον θέλω μόνο και μόνο για να του ζητήσω μία πληροφορία, διαμαρτυ-ρήθηκε η Ιωάννα.

— Ποιά πληροφορία;... Μήπως δεν έκ-πληρώθηκε η προφητεία του;... Είσατε βα-σιλισσα.

— Σχεδόν.

— Δεν νοείται. λοιπόν, να σας πη τίποτα άλλο.

— Πώς όχι, Μεγαλειότατε;... Θέλω να μου πη πότε αυτή η βασιλισσα θα παρου-

— Ή δεσποινίς Σόν διέταξε να μείνετε εδώ, είπε ο υπηρέτης στον Ζιλιμπέρ.

ΚΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Καί ποιά είναι τὸ ἔδικο ποὺ τοῦ βρίσκετε;

— Πρόσβαλε μετὰ τὰ λόγια τοῦ τὴν πριγκίπισσα. Ἐνῶ ὁ Φίλιππος ντὲ Ταδερνὲ ἔχει ὅλο τὸ δίκιο μετὰ τὸ μέρος τοῦ, γιατί τὴν ὑπερασπίστηκε.

— Ἀ, ἀνέκετε βλέπω στὸ κόμμα τῆς Μαρίας-Αντουανέττας!

— Δὲν ἀνῆκω σὲ κανένα κόμμα, ἀλλ' ὑπερασπίζομαι τὴ δικαιοσύνη.

— Εἰσαστε τοελλός, Ζιλιμπέρ! φώναξε ἡ Σόν. Πάψετε... Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀκούσουν νὰ λέτε τέτοια πράγματα μέσα σ' αὐτὸ τὸν πύργο.

— Ἀπαλλάξετέ με τότε ἀπὸ τὴν υποχρέωση νὰ σὰς ἀπαντῶ ὅταν με ρωτᾶτε.

— Ἀς ἀλλάξωμε θέμα, εἶπε ἡ Σόν. Σάψασαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

— Μικρὲ μου φίλε, ἐναεῖτε σὲ λίγο ἡ νεαρὴ γυναῖκα, τί λογαριάζετε νὰ κάμετε ἐδῶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού δε θέλετε νὰ εἰσαστε εὐχάριστες;

— Γιὰ νὰ εἶμαι εὐχάριστος πρέπει, λοιπόν, νὰ προσδῶν τὴν ἀλήθεια.

— Ἀπὸ ποῦ τίς παίρνειτε αὐτὲς τίς μεγάλες λέξεις; ρώτησε ἡ Σόν.

— Ἀπὸ τὴ συνείδησίν μου.

— Μπα! εἶπε ἡ νέα. Ὅταν ὑπηρετῇ κανεὶς ἕναν ἀφέντη, δὲ νοιάζεται γιὰ τίποτα. Γιατί τίς εὐθύνες τίς ἔχει ὁ ἀφέντης κι' ὄχι αὐτός.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀφέντη, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζιλιμπέρ.

— Κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἀφέντης φοροῦσε φουστάνια;... Ὅλοι οἱ ἄνδρες ὑποτάσσονται πρόθυμα σ' ἕναν ἀφέντη με φουστάνια...

— Ὁ Ζιλιμπέρ ἀπόφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

— Σὰς ἐναλέω τὴν ἐρώτησίν μου, εἶπε ἡ Σόν. Τί λογαριάζετε νὰ κάμετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Νόμιζα πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φαίνεται κανεὶς εὐχάριστος, ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ, ἀπὸ τὴ στιγμή πού μπορεῖ νὰ εἶναι χρήσιμος.

— Κάνετε λάθος, εἶπε ἡ Σόν. Βλέπει κανεὶς γύρω του ἀνθρώπους πού δὲν εἶναι ὅλοι χρήσιμοι. Ἀλλὰ δὲν βαρύνεται.

— Δὲ μένει τότε παρὰ νὰ φύγω, ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ. Νομίζω πὼς εἶμαι ἐλεύθερος...

— Ἐλεύθερος; φώναξε ἡ Σόν, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται μετὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ζιλιμπέρ. Ὡ, αὐτὸ ὄχι!

— Ὁ Ζιλιμπέρ σούφωρε τὰ φρύδια.

— Ἐλάτε δά, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα πού κατὰλαβε πὼς εἶχε παραταχθῆναι τὸ σχοινί. Ἀς συμφιλιωθούμε... Δὲ μπορῶ νὰ τσακωθῶ μαζί σας. Εἰσαστε ἕνας χαριτωμένος καὶ ἐνάρτετος νέος κι' αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ

Ἀριβεντέρτοι

— Ἀν θὲς νὰ φύγης, φύγε. Κανείς δὲν σε ἀντισταίνει. (κρατᾷ)
— Γιατί-κι' ἂς σοῦκ κάνει μαθηματ' ἀρ- (κετᾷ)
— τὸ βλέπω καὶ τὸ νοιώθω πὼς δὲν θ' ἀλ- (λάδης γκλάδα)
— Γι' αὐτὸ, κυρά μου, στρίβε καὶ στὰ τσα- (κιδία τράβα).

— Μωρὲ συννηθισμένα στὰ χιόνια τὰ βουνά. Πεντάρω δὲν θὰ δώσω κι' ἂν δὲν σε δῶ (Ζανά)
— καθότι δὲν θὰ στρώσης, θὰ μείνεις πάν- (τα ἴδια)
— καὶ μάζεψα στὰ σβέλτα καὶ τράβα στὰ (τσουκιδία).

— Σὲ βρίσκω πιά γελοία καὶ κρύα καὶ (σαχλῆ)
— καὶ ἄρχισ' ἡ μορφὴ σου πολὺ νὰ μ' ἐ- (νοχηλῇ)
— καὶ μ' ἔχουν ἐκνευρίσει τὰ τόσα σου (γινώτια).

— Λοιπόν, ἀριβεντέρτοι, καὶ τράβα στὰ (κομμάτια).

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

διασκεδαστικὸν, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον πού δὲν πολυενδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀρετὴν, ἀλήθεια.

— Καὶ βέβαια θὰ τὴν κρατήσω, ἀπάν- (τησε ὁ Ζιλιμπέρ).

— Ἐννοῶ νὰ τὴν κρατήσετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπιδεικνύετε στοὺς διαδρόμους τοῦ Τριανόν ἢ τοὺς προθαλάμους τῶν Βερσαλλιών. Δὲν εἰσαστε τόσο σοφός, μικρὲ μου φίλε, γιὰ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ μάθετε πολλὰ πράγματα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Καὶ τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶναι, ὅτι δὲ λέει κανεὶς ψέματα ὅταν σπαίρνει.

— Ἀλλ' ἂν με ρωτήσουν;

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

— Ποιός;... Εἰσαστε τοελλός, φίλε μου; Ἐκτός ἀπὸ μένα, στὸν κόσμον σὰς σκέπτεται σὰς ξέρε; Ἀνέκετε σὲ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων πού εἶναι πολὺ σπάνιοι. Θὰ κουρασθῇτε πολὺ γιὰ νὰ βοῆτε μερικοὺς ὁμοίους σας. Ὅα μείνετε, λοιπόν, μαζί μου...

Σὰς δίνω προθεσμία τέσσερες ἡμέρες γιὰ νὰ μεταμορφωθῆτε σὲ τέλειο αὐλικό.

— Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ καταφέρω, ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ.

— Ἡ Σόν χαμογέλασε.

— Ὅα τὰ καταφέρετε, εἶπε. Κι' ἄλλως τε, δὲ θὰ χρειαστῇ ν' ἀσέσετε παρὰ σὲ τρία μόνο πρόσωπα.

— Καὶ ποιά εἶναι αὐτὰ τὰ τρία πρό- (σωπα);

— Ὁ βασιλιάς, ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγώ.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ ν' ἀ- (σέσω);

— Εἶδατε τὸν Ζαμόρ; εἶπε ἡ Σόν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἐρώτησίν του.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τί κοινὸ μπορῶ νὰ ἔχω μαζί του.

— Ἐκεῖνο πού μπορεῖτε νὰ ἔχετε κοινὸ μαζί του, εἶναι τὰ χρήματα, εἶπε ἡ Σόν. Αὐτὸς ὁ μαῦρος εἰσπράττει... ὅλας δυὸ χιλιάδες λίβρες τὸ γρόνιο ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο. Εἶναι διοικητὴς τῆς Λουσιέν κι' οἱ ἄνθρωποι, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ τὸν ἀποκα- (λοῦν ἀφέντη).

— Ἐγώ, όμως, δὲ θὰ τὸν ἀποκαλέσω ποτὲ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, κυρία.

— Κρίμα! Κι' εἶχα ἀκούσει πὼς οἱ φι- (λόσοφοι) διακρίνουν τὴν ἰσότητά μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲ θὰ πῶ ποτὲ τὸν Ζαμόρ ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ.

— Ἡ Σόν ἔκαμε μιὰ ἀνυπόμονη κίνησι.

— Δὲν εἰσαστε, λοιπόν, φιλόδοξος; τὸν ρώτησε.

— Πὼς ὄχι; ἀπάντησε ὁ Ζιλιμπέρ.

— Κι' ἡ φιλοδοξία σας εἶναι νὰ γίνετε γιατρός;

— Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει εὐγενέστε- (ρη ἐργασία ἀπὸ τὴν νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ βοηθῇ τοὺς ὁμοίους του).

— Θαυμάσια! Τὸ ὄνειρό σας θὰ πραγ- (ματοποιηθῇ).

— Μὲ ποῖο τρόπο;

— Ὅα διορισθῇτε γιατρός τοῦ βασιλιά.

— Ὅα θέλετε ν' ἀστείευσθῇτε, κυρία, εἶ- (πε ὁ Ζιλιμπέρ). Πῶς μπορῶ νὰ διορισθῶ γιὰ- (τὸς τοῦ βασιλιά, ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἀκόμη γιατρός;

— Καὶ μὴπως ὁ Ζαμόρ ξέρει τίποτα ἀπὸ πύργους, ἀπὸ ὀχυρώσεις κι' ἀπὸ κα- (νόνια; Αὐτὸ, ὡστόσο, δὲ τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶναι διοικητὴς τοῦ βασιλικοῦ πύργου τῆς Λουσιέν καὶ νὰ ἔχη ὅλα τὰ προνόμια πού συνδέονται μ' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα.

— Ὡστε μπορεῖτε νὰ με κάμετε μὲ μιὰ λέξι σας, ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, γιατρός; ρώτησε ὁ Ζιλιμπέρ.

— Δὲ σὰς εἶπα, ὅτι θὰ σὰς κάμω γι- (ατρός, ἀπάντησε ἡ Σόν. Σὰς εἶπα, ὅτι θὰ σὰς κάμω γιατρός τοῦ βασιλιά. Τὸ πρᾶγ- (μα διαφέρει).

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Ζιλιμπέρ. Δὲ σὰς φτάνει ὁ ἕνας γελωτοποιός, πού ἔχετε. Θέ- (λετε δύο).

— Νά τον πού στοραβομουτσούνισε καὶ πάλι, φώναξε ἡ Σόν. Ἄν ξέροσε πόσο ἀ- (σχημος γίνεστε! Κρατήστε, σὰς παρακα- (λῶ, ὅλους αὐτοὺς τοὺς μορφασμούς σας γιὰ τὴν στιγμή πού θὰ φορέσετε τὴν περ- (ρούκα καὶ τὸ μυτερὸ καπέλλο στὸ κεφάλι. Εἶμαι βέβαιη, ὅτι ὁ βασιλιάς θὰ διασκεδά- (σῃ πολὺ... Νομίζω, ἀγαπητέ μου, ὅτι μπο- (ρεῖτε νὰ δεχθῆτε τὴ θέσιν τοῦ γιατροῦ τοῦ βασιλιά, ὅταν ὁ δοῦκας ντὲ Τρεμ ἐκλιπα- (σῇ τὴ θέσιν τοῦ γελωτοποιοῦ τῆς ἀδελφῆς μου).

— Ὁ Ζιλιμπέρ δὲν ἀπάντησε.

— Ἡ Σόν, πού πῆρε τὴ σιωπὴν του γιὰ συγκρατᾶσαι, πρόσθεσε:

— Ἐδῶσα ἐντολὴ νὰ μὴν τρώτε πιά στὴν κουζίνα. Ἀπὸ σήμερὰ θὰ τρώτε μαζί μετὰ τὸν Ζαμόρ... Νομίζω, ὅτι ὁ διοικητὴς κι' ὁ γιατρός μποροῦν νὰ τρῶνε μαζί. Πη- (γαίνετε, λοιπόν, νὰ φάτε ὁ Ζαμόρ σὰς περιμένει).

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ζι- (λιμπέρ. Δὲν πεινάω).

— Πολὺ καλά, εἶπε ἡ Σόν. Δὲ πεινάτε ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀλλὰ θὰ πεινάσετε τὸ βράδυ... αὐριο... μεθαῦριο... Ἄν δὲν ἡ- (ρεμῆσετε, φίλε μου, θ' ἀναγκασθῶ νὰ φο- (ράω τὸν ἐπιτελεστή τοῦ πύργου, πού ἡ

δουλειά του εἶναι νὰ φέρνῃ στὸ σωστὸ δρό- (μο ἐκεῖνον ἀπὸ τὸ προσωπικὸ πού πα- (ρεκτρέπονται... Πηγαίνετε, λοιπόν, νὰ βρῆ- (τε τὸν Ζαμόρ—πρόσθεσε ἀσπληρᾶ. Καὶ μὴ δειχνάσατε ἀχάριστος. Διαφορετικά, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σὰς μάθω τί πράγμα εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη.

— Ἐνας ὑπηρετὴς παρέλαβε σὲ λίγο τὸν Ζιλιμπέρ καὶ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ Ζαμόρ ἔτρωγε καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, πού ἦταν γεμάτο μετὰ ὅλων τῶν εἰδῶν τῶ φαγητῶν.

— Ὁ Ζιλιμπέρ κάθισε ἀπέναντί του. Ἀλλὰ δὲν ἔβαλε μπουκιά στὸ στόμα του.

— Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἕνας ὑπηρετὴς, τὸν ξαναπῆγε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ δευτε- (ρου πατώματος, πού εἶχε ὀρίσθῃ γι' αὐτόν.

— Κατὰ τί πέντε τὸν ἔφεραν τὸ κοστούμι πού τὸν εἶχε ἐτοιμάσει ὁ ράφτης. Ἦταν μιὰ μεγάλῃ μπέτα ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα καὶ μιὰ ζακέττα μετὰ πανταλόνι, μαῦρα ἐπίσης.

— Ἡ παραδὲνη ἀμφίεσι συμπληρωνόταν ἀπὸ μιὰ περρούκα, ἕνα μυτερὸ καπέλλο, ἕνα πουκάμισο μετὰ πολλὰς δαντέλλες, ἕνα ραβδί κι' ἕνα χοντρὸ βιβλίο.

— Ὁ κύριος Γκρανχ' τοῦ ἔδειξε πὼς ἔπρεπε νὰ τὰ φορέσῃ.

— Ὁ Ζιλιμπέρ τὸν ἀκούσε μετὰ προσοχή.

— Ἀλλὰ, νομίζω, εἶπε, ὅταν ὁ ἐπιστά- (της) τελειώσε τίς ἐξηγήσεις του, πὼς οἱ πα- (λαιοὶ γιατροὶ ἔχουν ἐπίσης ἕνα καλαμάρι κι' ἕνα μικρὸ κύλινδρον χαρτί.

— Ἐχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ κύριος Γκρανχ'. Ὅα δάσω ἐντολὴ νὰ σὰς τὰ φέρουν ἀμέσως... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ντυθῆτε γρήγο- (ρα... Ἡ δεσποινὶς Σόν δὲ θὰ ἦθελε νὰ σὰς ἴδῃ προτὸν φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι.

— Σὲ μιῇ ὥρᾳ θὰ εἶμαι ἐτοιμος.

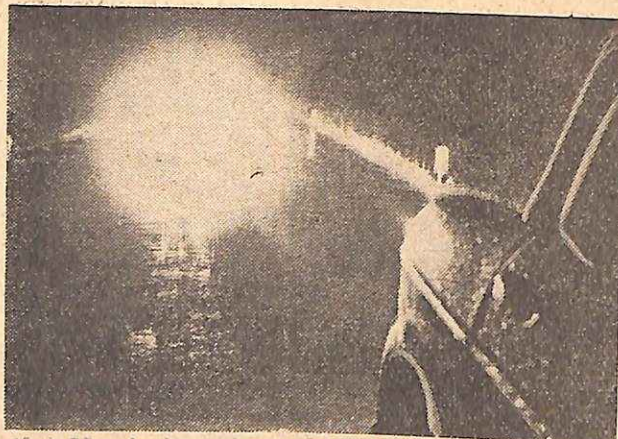
— Ὡ, δὲν ὑπόχετε τὴν Σόν, εἶπε ὁ Γκρανχ'. Ἡ δεσποινὶς Σόν δὲ θὰ φύγῃ πρὶν ἀπὸ μιῆς ὥρας.

— Ὅταν ὁ Ζιλιμπέρ ἔμεινε μόνος του, ἔ- (γραψε πάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί:

«Κυρία,

— Τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία. Καὶ τὸ ἱερώτερον καθή- (κον τοῦ ἡ προστάτῃς τῆς. Θέλετε νὰ στραγ- (γαλίσετε τὴν ἐλευθερίαν μου. Γι' αὐτὸ φεύγω.

— Ἐκοψε κατόπιν σὲ μεγάλες λουρίδες τὴν μπέτα πού τὸν εἶχαν φέρει, τίς ἔδεσε τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη καὶ στερέωσε τὴν μιὰ ἀπὸ τίς ἄκρες τοὺς

Από δω και πέρα, χάρις στην εφεύρεση του 'Ιταλού ερασιτέχνη, τ' αυτοκίνητα θα διασταυρώνονται τη νύκτα χωρίς οι άναμμένοι φανοί να εκτυφλώνουν τους οδηγούς.

ΟΙ ΦΑΝΟΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΥΦΛΩΝΟΥΝ!

Η εφεύρεση ενός 'Ιταλού ερασιτέχνη που θα ελαττώσει τα δυστυχήματα

— 'Ο μεγαλύτερος ενοχός για τα πιο πολλά αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, που συμβαίνουν εδώ κι' έννιά χρόνια σ' όλα τον κόσμο, είμαι εγώ!...

Μ' αυτή την... τερατώδη δήλωση άρχισε να μιλά στους δημοσιογράφους ο Κάρλο 'Αλλιόνι, όταν την περασμένη βδομάδα πήγαν να τον βρουν και να του πάρουν συνέντευξη στο σπίτι του, για την εφεύρεσή του. Κι' η εφεύρεση αυτή, απλούστατη στη βάση της όπως όλες οι μεγαλοφυείς επινοήσεις, είναι ακριβώς εκείνη που θα λυγιστεί κατά μέγα μέρος από δω και πέρα τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα σ' όλη την υφήλιο.

Πραγματικά, ούτε λίγο ούτε πολύ, ο 'Ιταλός αυτός, που δεν είναι παρά ένας απλός υπάλληλος της νομαρχίας του Τουρίνου, έβλεπε ένα πρόβλημα που χρόνια τώρα δεν κατόρθωναν να το λύσουν όλοι οι ειδικοί τεχνικοί του κόσμου. Βρήκε δηλαδή τον τρόπο, ώστε τα αυτοκίνητα να κυκλοφορούν τη νύχτα με διαρκώς άναμμένους τους φανούς, χωρίς να τυφλώνονται οι οδηγοί τους τη στιγμή της διασταυρώσεως, πράγμα που ως γνωστόν είναι μία από τις συχνότερες αιτίες των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων.

Αλλά γιατί ο Κάρλο 'Αλλιόνι έκανε τη δήλωσή, πως αυτός φταίει που έγιναν απ' αυτή την αιτία τόσα δυστυχήματα στα τελευταία έννιά χρόνια; Απλούστατα, γιατί η... κοσμοσωτήρια εφεύρεσή του έχει ακριβώς ήλκιά έννιά χρόνια κι' όλο αυτό το διάστημα δεν την είχε ανακοινώσει σε κανένα. Και το έκανε αυτό, όπως έσπευσε κατόπιν να πληροφορήσει τους δημοσιογράφους, γιατί ήθελε να τη δοκιμάσει και να την τελειοποιήσει σ' όλες τις λεπτομέρειες.

Ο Κάρλο 'Αλλιόνι ξεκίνησε για να εφεύρει το σύστημα των άναμμένων φανών, που δεν εκτυφλώνουν, από μία στατιστική που τυχαία διάβασε στην εφημερίδα του, ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1948.

Η στατιστική αυτή έλεγε τα εξής: Την προηγούμενη χρονιά είχαν γίνει στην Εύ-

ρώπη έκατον σαράντα χιλιάδες αυτοκινητιστικά δυστυχήματα με πέντε χιλιάδες έφτασκίους νεκρούς και κάπου έντεκαμισή χιλιάδες σοβαρά τραυματισμένους. 'Απ' αυτά τα δυστυχήματα, τα τόσα δέκατα είχαν συμβή νύχτα με δυόμισι χιλιάδες σκοτωμένους. 'Η στατιστική, για την τελευταία περίπτωση, πρόσθετε πως ως γνωστόν η κυρία αίτια των νυχτερινών αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων όπως πάντα ήταν οι άναμμένοι φανοί.

Από εκείνη την ώρα, διηγήθηκε ο Κάρλο 'Αλλιόνι, δε μπόρεσα να απαλλαγώ από τη σκέψη, ότι ο Θεός μ' είχε καλέσει να βρω τον τρόπο ώστε αυτή η αιτία να πάψει πια να υπάρχει. Δεν είχα ποτέ μου αυτοκίνητο, αλλά έβρω να οδηγώ και μ' ένδιέφεραν πάντοτε όλα τα σχετικά μ' αυτό ζητήματα. Στην αρχή είπα να μην ασχοληθώ μ' ένα τέτοιο δύσκολο πρόβλημα που απαιτούσε όλους τους ειδικούς του κόσμου, χωρίς να μπορουν να βρουν τη λύση του. Πραγματικά, οι γνώσεις μου ήταν τόσο φτωχές, ώστε θα ήταν σωστή χίμαιρα να νομίζω πως θα πετύχαινα εκεί που οι ειδικοί δεν κατάφεραν τίποτα τόσα χρόνια.

Αλλά η λογική δε μπόρεσε να νικήσει τη διάσθησή μου, που με πληροφορούσε πως θα πετύχαινα. 'Ετσι άρχισα να σκέφτωμαι στα σοβαρά αυτό το πρόβλημα και να προσπαθώ, μένοντας ακόμα κι' άπνους, να βρω τη λύση του.

Από την αρχή απέκλεισα την ιδέα που μου ήρθε ότι ίσως η λύση αυτή χρειαζόταν στην κατασκευή ειδικών κρυσταλλών για τους φανούς. Για μένα, που δεν έχω γνώσεις χημείας, αυτός ο τρόπος ήταν κάτι με το οποίο δε θα μπορούσα ν' ασχοληθώ.

Έτσι, στράφηκα σ' άλλη κατεύθυνση. Θάπρεπε να βρω ένα τρόπο τοποθετήσεως και σκεπασμάτος των φανών, που θα έκανε το φως τους να μη πέφτει πάνω στον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου, αυτού που θα έρχόταν από απέναντί. 'Η πρώτη ιδέα που μου ήρθε σ' αυτή την κατεύθυνση, η ιδέα που

είναι κι' η βάση της εφεύρεσής μου, είναι απλή σαν το αυγό του Κολόμβου.

Αφού μελέτησα προσεχτικά πως προβάλλουν το φως οι φανοί των αυτοκινήτων, κατέληξα στο συμπέρασμα, πως θάπρεπε να τους κόψω τη δυνατότητα ν' απλώνουν τις φωτεινές τους δέσμες προς τ' άριστερα, απ' όπου ακριβώς έρχεται το άλλο αυτοκίνητο. 'Ετσι, ο δρόμος θα χωριζόταν κι' από τα φώτα των αυτοκινήτων, όπως ακριβώς χωρίζεται με την άσπρη γραμμή, που περνά στη μέση του, θα κοβόταν δηλαδή στα δύο. Το αυτοκίνητο που έχει τους δικούς μου φανούς φωτίζει μπροστά του το δρόμο και μάλιστα με περισσότερη ένταση από τη συνηθισμένη, αφήνοντας το άλλο μισό κατ'απείρομα του δρόμου μέσα σ' ένα σκοτάδι.

Για να γίνει αυτό, οι φανοί προς το άριστερό τους μέρος έχουν ένα ειδικό γέισο που εμποδίζει τη δέσμη του φωτός ν' ανιείη προς αυτή την κατεύθυνση κι' αντί να βρίσκονται πάνω στα στερνά του άμαξιού, όπως συμβαίνει συνηθώς, είναι τοποθετημένοι χαμηλότερα και στραμμένοι κατά ένενήντα περίπου μοίρες προς τα κάτω, αντί να έχουν οριζόντια φωτιά.

Χάρι σ' ένα σαραβαλάκι, που κατόρθωσα ν' αγοράσω με τις οικονομίες μου, εδώ και πέντε χρόνια, άρχισα να κάνω τα πειράματά μου και να τελειοποιώ σιγά-σιγά την εφεύρεσή μου. Έννοιεται πως πέρασα πολλά χτυποκάρδια, ταξιδεύοντας νύχτα στους μεγάλους δρόμους που συνθέσαν το Τουρίνο με τα περιχώρα, γιατί υπήρχε ο κίνδυνος να τσακιστώ από πάνω σε κανένα από τα αυτοκίνητα που έρχονταν από την άλλη κατεύθυνση και να πάω κι' άλλους ανθρώπους στο λαιμό μου. Κι' αυτό, γιατί με κάθε νέα τροποποίηση που έκανα στο σύστημα των φανών μου, δεν ήμουν καθόλου βέβαιος αν ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου δε θα τυφλωνόταν από τα φώτα μου στην κρίσιμη στιγμή της διασταυρώσεως, όποτε δημιουργείται το περίφημο «δευτερόλεπτο σκοταδιού».

Το σύστημα φανών που βρήκε ο Κάρλο 'Αλλιόνι σύμφωνα με τους ειδικούς που το εξέτασαν και πειραματίστηκαν μ' αυτό, είναι πραγματικά τέλειο και φαίνεται πως δεν έχει καθόλου ανάγκη τροποποιήσεων ή συμπληρώσεων. Το νόστιμο δε είναι ότι ο φτωχός αυτός υπάλληλος, αφού πήρε το δίπλωμα εύρεσιτεχνίας από το Υπουργείο συγκοινωνιών της πατρίδας του, δε θέλει με κανένα τρόπο να πουλήσει την εφεύρεσή του στις εταιρείες, που του τη ζητήσαν, αλλά δήλωσε πως τη δωρίζει απ' ευθείας στην... ανθρωπότητα. Για τον έαυτό του άοκλότακε μονάχα σ' ένα μέταλλο που του άπνευμε το Διεθνές 'Ινστιτούτο Αυτοκινήτων και στην ικανοποίησή του νοιώθει ότι χάρι σ' αυτόν από δω και πέρα θα γλυτώνουν κάθε χρόνο τις νύχτες πολλές ανθρώπινες ζωές.

ΚΑΤΑΓΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Οι γυναίκες δε θα χρειάζονται έφετος μαύρα γυαλιά για να προστατέψουν τα μάτια τους από τις ακτίνες του ήλιου. Μιά Γαλλίδα, η Ζακελίν Ντυμενίλ, που βρίσκει τα γυαλιά αυτά φοβερά άκομψα, λανσάρει μεγάλες τεχνητές βλεφαρίδες, που θα εφαρμόζουν με ευκολία πάνω στα βλέφαρα και θα προφυλάσσουν τα μάτια από τις σκόνες και το υπερβολικό φως. Στη φωτογραφία μας η Νικολέ Βασέ, γνωστή μοναχική του Παρισιού, παρουσιάζει τη νέα εφεύρεση. Πρέπει όμως να περιμένουμε τον Αύγουστο για να δούμε κατά πόσον η επινοήση αυτή της Ζακελίν Ντυμενίλ θα μπει στην πράξη ν' αντικαταστήσει σ' μεγάλη κλίμακα τα γυαλιά του ήλιου.

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ — ΓΥΛΙΟΣ

Οι άνδρες του αμερικανικού στρατού εφωδίστηκαν με το ατομικό αυτό ελικόπτερο που επονομάζεται χαρακτηριστικά «ελικόπτερο-γυλιός», επειδή «φοριέται» στη πλάτη! Το όνειρο του ανθρώπου να μπορεί να πετάξει είναι πια πραγματικότητα!

ΤΡΙΑ ΧΩΡΙΑ ΚΛΑΙΝΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΙΤΑΛΙΔΑ

Η συνκινητική στερνή του κόσμου νύρω από ένα μελλοθάνατο κοριτσάκι, που έπαθε καρκίνο

Η Ρενάτα Πεντρόν, από το χωριουδάκι της βορείου 'Ιταλίας, Άμα, θα κλείσει τόν έρχόμενο Αύγουστο τα έφτά της χρόνια. Η μάλλον θα τα έκλεινε, αν ή τρομερή αρρώστεια που τη βρήκε εδώ και λίγους μήνες, την άφηνε να ζήσει ως τότε. Γιατί, όπως οι γίαιτροί είναι βέβαιοι, η μικρούλα αυτή θα ζήσει ακόμη το πολύ δυο μήνες. Ο καρκίνος τών πνευμόνων από τόν οποίο πάσχει έχει πιά προχωρήσει τόσο, ώστε αποκλείεται να παραταθή άλλο η ζωή της.

Η Ρενάτα είναι μικροκαμμένη, λεπτούλα, με γαλάζια μάτια, ξανθά μαλλάκια κι' εξαιρετικά όμορφο προσωπάκι. Όταν μιλά κανείς μαζί της, στίς ώρες που δεν ύποφέρει από τους πόνους, είναι αδύνατο να φανταστή πως η άπασιχα αρρώστεια της έχει κατασκάψει το στήθος κι' η ζωή της κρέμεται πιά από μία κλωστή.

Οι γονείς της έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τη σώσουν κι' η κοινότης του χωριού έβαλε ένα μέρος από τα έξοδα που χρειάζονταν για να την πάνε από κλινική σ' κλινική. Αλλά η έπιστημη κατέθεσε γρήγορα τα όπλα νικημένη. Το κακό, που η διάγνωσή του είχε γίνει κάπως άργα, προχώρησε στο μεταξύ τόσο, που δε μπορούσε πια να ύπάρχει έλπίδα.

Έκεί, όμως, που η έπιστήμη άποσύρθηκε, ήρθε η ανθρώπινη αγάπη να δώσει λίγη χαρά κι' εύχρηστη στη μικρούλα μελλοθάνατη. Το χωριό της, καθώς και τ' άλλα δυο γειτονικά χωριά, όπου αλλού φτάσουν σε ώριμή ηλικία μαθεύτηκε η ιστορία της Ρενάτας, έκαναν τις μέρες που της άτας, έκαναν τις μέρες που της άπολείπονται ακόμα να ζήσει, όποιο παίρνει λιγώτερο δυστυχισμένες, με τη στερνή που της έδειξαν.

Μιά μέρα της περασμένης βδομάδας, η Ρενάτα εξέδηλωσε την έπιθυμία να κοινωνήσει για πρώτη φορά. Όπως είναι γνωστό, τα παιδιά στην Καθολική Έκκλησία, δε μεταλαβαίνουν από βρέση, δε μεταλαβαίνουν από βρέση, όπως στη δική μας, αλλά άφου φτάσουν σε ώριμή ηλικία, κάνουν την κοινωνία. Τα κοριτσάκια κάνουν την πρώτη τους κοινωνία σε ηλικία έφτά χρόνων και τη μέρα αυτή τα ντύνουν στα όδολευκα.

Η Ρενάτα, λοιπόν, προαισθανόμενη το τέλος της, που πλησιάζει, παρακάλεσε τους γονείς της να την πάνε να τόν Αύγουστο θα τώρα, γιατί ως τόν Αύγουστο θα είναι άργα. Οι γονείς του χωριού ήσαν σ' έναν βαθμό που ήσαν έτοιμοι να την πάνε, αλλά έφτασε η ώρα που η Ρενάτα ήθελε να κοινωνήσει με την κοινωνία της μικρής. Έτσι αποφασίστηκε να κοινωνήσει η Ρενάτα τη περασμένη Κυριακή.

Στο μεταξύ, όμως, όχι μόνο οι κάτοικοι της Άμα, αλλά κι' έ-

κείνοι τών άλλων δυο χωριών το πληροφορήθηκαν αυτό κι' η συγκίνησι τους συνεπήρε όλους, μικρούς και μεγάλους, γυναίκες κι' άντρες. Ο κοσμάκης της περιοχής, λοιπόν, θέλησε να δώσει όσο έπαιρνε πιά γιορταστικό τόνο σ' αυτή την εξαιρετική μέρα της Ρενάτας.

Κι' έτσι, όταν το κοριτσάκι βγήκε από το σπίτι του, φορώντας τα «κνυφιάτικα» του για να πάη στην έκκλησία, από την πόρτα του σπιτιού του ως τη μικρή πλατεία που βρίσκεται μπροστά στην έκκλησία, την περίμενε ένα όλόκληρο πληθος ανθρώπων με τη καρδιά σφιγμένη και τα δάκρυα στα μάτια.

Ήταν οι συγχωριανοί της κι' όλοι οι κάτοικοι τών άλλων δυο χωριών, ντυμένοι με τα γιορτινά τους και την περίμεναν να περάσει ανάμεσά τους σαν μικρή βασιλίτσα που πάει ν' άνεδη για πρώτη φορά στο θρόνο της. Όλοι τη χαιρετούσαν με το χέρι, της έρριχναν άνθοπέταλα κι' έκεινη σαστισμένη κάπως προχωρούσε ανάμεσά τους.

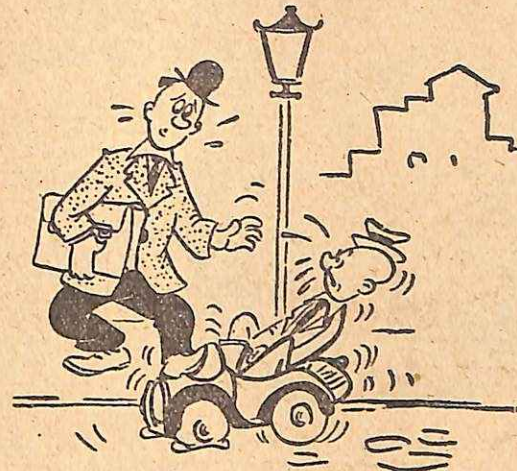
Όμορφη σαν άγγελουδι, μπήκε στην έκκλησία, πλησίασε στο βωμό και δέχτηκε από τα τρεμάμενα χέρια του γέροντα παπά τη Θεία Μετάληψη. Κι' όταν ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας ξαναβγήκε, είδε πάλι όλο τόν κόσμο να την περιμένει. Κανείς δεν είχε φύγει, γιατί όλοι ήθελαν να την ξαναϊδούν. Κι' έμειναν εκεί ως τη στιγμή που η Ρενάτα, φτασμένη μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της, τους χαιρέτησε για τελευταία φορά με τόν γαντοφορεμένο χεράκι της.

Αλλά, μέσα στο δωμάτιό της, την περίμενε μιά ακόμα έκπληξη, μιά καινούργια συγκίνησι. Το δωμάτιό της ήταν γεμάτο από παιγνίδια, βιβλία, λουλούδια, γλυκίσματα, φρούτα. Ήταν τα ταπεινά κι' απλά δώρα τών κατοίκων της Άμα και τών δυο άλλων γειτονικών χωριών. Ύπηρχαν κούκλες, κλαδιά άνθισμένα, χρωματιστά μολύβια, εικονογραφμένα παραμύθια, μπουκέτα από αγριολούλουδα, λιχουδιές λογής-λογής κι' όλα αυτά για να περάσει τη σύντομη ζωούλα, που της άπόμεινε, όσο ήταν δυνατόν πιο ξενοιαστικά και χαρούμενα.

Η Ρενάτα, από εκείνη τη μέρα, όσο της έπιτρέπουν οι πόνοι που της έρχονται ταχτικά, περνά τόν καιρό της γεμάτη από την παρηγοριά, που της έδωσε η άνάμνησι εκείνης της Κυριακής και τα δώρα που τήν τριγυρίζουν.

Όστόσο έέρει πολύ καλά πως το τέλος της είναι κοντά, γιατί είναι ένα πολύ έξυπνο κοριτσάκι και προσπαθεί να παρηγορήσει τους γονείς της που την κυττούν με βουρκωμένα μάτια, άνικανοί να την ξεγελάσουν μέσα στον άνεπίπτο πόνο τους. Το μόνο της δε παράπονο είναι πως δε μπορεί πια να τραγουδήσει, γιατί η φωνούλα της πιάνεται. Τα τραγουδάκια που είχε μάθει στο σχολείο, της έρχονται διαρκώς στο χείλη, αλλά της είναι πια αδύνατο να τα πη, πράγμα, που καθώς λέει η ίδια, «θάκανε τη μαννούλα μου, όπως άλλοτε, να μου χαμογελά εύτυχισμένη».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΠ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο οδηγός: Πρόσεχε λιγάκι, άνθρωπέ μου!

Χωρίς λόγια.

Οδοπορία στην έρημο.

Ο καινούργιος Μεσσίας

Ένας άσωτος νέος είχε την κακή συνήθεια να δανειζεται μεγάλα ποσά από Έβραίους τοκογλύφους, με την υπόσχεση πως θα τους εξοφλούσε μόλις θα πέθαινε ο βαθύπλουτος θείος του. Μια μέρα όμως, ο σπάταλος γλεντζές πληροφορήθηκε με κατάπληξι κι' απογοήτευσι πως ο θείος του είχε αποκτήσει παιδί, συνεπώς δεν έπρεπε πια να ελπίζει στην κληρονομιά!

Κάλεσε τότε τους Έβραίους δανειστές του και τους ανάγγειλε:

— Σας λυπάμαι, δυστυχισμένοι! Παρανοσιάστηκε ένας... καινούργιος Μεσσίας! Καταστραφήκατε!...

*

Ο Ένας: Γι' αυτό τον άνθρωπο δεν έχω ακούσει ποτέ κακό από κανένα!

Ο Άλλος: Αυτό σημαίνει ότι... δεν έχει φίλους!...

*

Μεταξύ συζύγων:

— Μου άρεσε πολύ εκείνη ή Ιστορία του γαϊδάρου, που μου διηγήθηκες προχτές.

— Αλήθεια, αγάπη μου;

— Ό, ναι! Από τότε, κάθε φορά που θα δώ ένα γαϊδάρo, σ'ε θυμάμαι!...

*

Ένα πλανόδιο τσίρκο κατασκίνησε έξω από μια μικρή πόλι κι' άρχισε να παρουσιάζει τα διάφορα «νούμερά» του. Ανάμεσα σ' αυτά, λοιπόν, ήταν κι' Ένας κολοσσός, που είχε εξαφανιστή πριν από λίγα χρόνια από την ίδια εκείνη πόλι.

— Αυτός είναι ο περίφημος «Ατλας»! Έλεγε ο διευθυντής του τσίρκου. Κανείς σ' όλο τον κόσμο δεν κατάρθωσε μέχρι σήμερα να τον νικήση στην πάλη! Μήπως θέλει κάποιος από σ'ε να δοκιμάση τη δύναμή του μαζί του; Όποιος μπόρεση να τον νικήση, θα πάρη 10 χιλιάδες... Λοιπόν, θέλει κανείς;

— Έγώ! ακούστηκε μια φωνή μέσ' απ' το πλήθος.

Και προχώρησε μια γυναίκοῦλα.

— Έσείς... απόρησε ο διευθυντής του τσίρκου. Και ποιά είσαστε σεις;

— Είμαι... η πεθερά του!

*

Ο Ένας: Έγώ άλλοτε είχα μια γενειάδα σαν τη δική σας, μα μ' έκανε τόσο άσχημο, ώστε την έκοψα.

Ο Άλλος: Κι' εγώ είχα άλλοτε ένα πρόσωπο σαν το δικό σας... κι' άφησα να μεγαλώσουνε τα γένεια μου για να το κρύψω!

*

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Τόν γιάτρεψα απ' την πνευμονία, αλλά πέθανε ύστερα...

Ο Φίλος: Έ, μη στενοχωριέσαι, λοιπόν, αφού πέθανε... γιάτρεμένος!

*

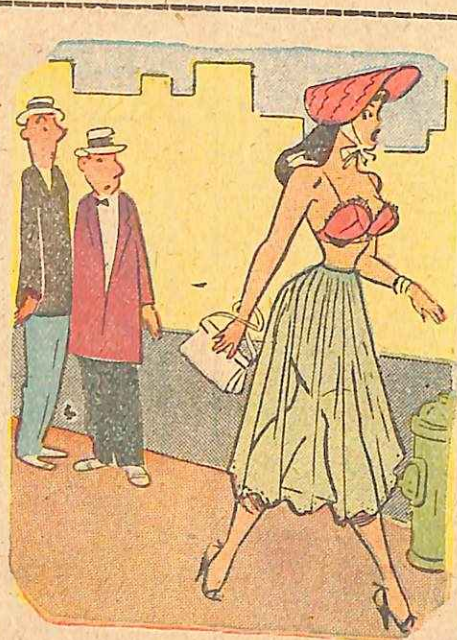
Η ήλικιωμένη κυρία: Ό, αγαπητέ μου, δ'ε' αναγνωρίζετε, λοιπόν;

Ο κύριος: Μ'ε συγχωρείτε, κυρία μου, Γέρασα τόσο πολύ!...

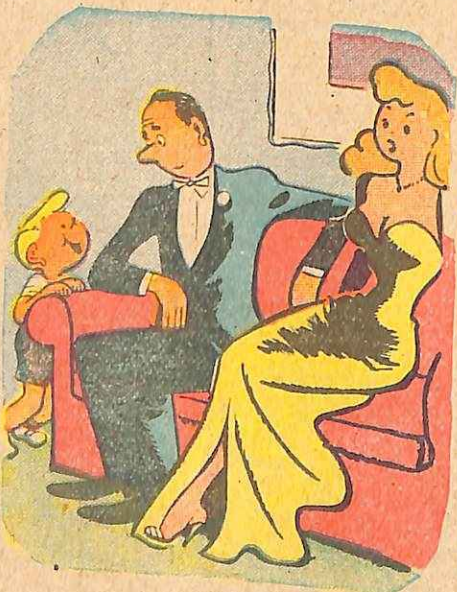
*

Η σύζυγος: «Αν ξαναγινόμαστε νέοι, όπως άλλοτε, θα μ' έπαιρνες πάλι γυναίκα σου;

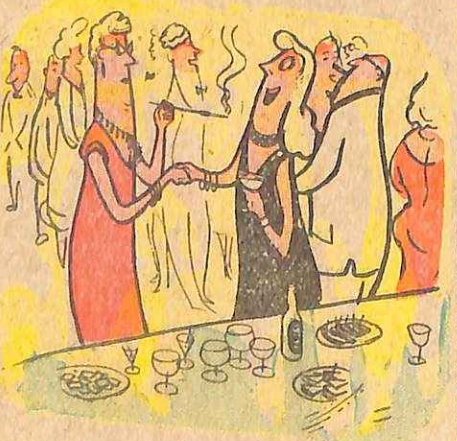
Ο σύζυγος: Μά, αγάπη μου, είμαστε τόσο ήσυχoi τώρα!... Γιατί θέλεις ν' αρχίσουμε να μαλλώνουμε;

— Είναι η πρώτη φορά που την βλέπω ωραία ντυμένη!...

— Δύο δραχμές για να πάω περίπατο; Συνήθως παίρνω πέντε.

ΣΤΟ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
— Ναι, σ'ε θυμάμαι. Είσατε η τρίτη γυναίκα του τετάστου συζύγου μου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Η όμορφιά σας την άνοιξι

Έφτασε η άνοιξη. Θ' αρχίσετε τώρα μακρινούς περιπάτους, εκδρομές...

Θά επέλθῃ επομένως κάποια μεταβολή στη ζωή σας και, για να διατηρήσετε την όμορφιά σας, είναι φυσικό να χρειαστή να καταβάλετε κάποιες διαφορετικές φροντίδες γι' αυτήν.

Υστερα, απ' το «κλείσιμο», στο οποίο σ'ε είχε καταδικάσει ο χειμώνας, πως θά εκτεθῇ τώρα απότομα στον καθαρό αέρα, χωρίς να κόψη το χρώμα του προσώπου σας, χωρίς να επηρεαστή καθόλου η όμορφιά σας;

Γι' ν' αποφύγετε δυσάρεστες εκπλήξεις, καλό είναι να πάρετε μερικά προληπτικά μέτρα. Και τα μέτρα αυτά θα είναι τριών ειδών: 1) διαίτα, 2) φυσικές ασκήσεις και 3) καλλυντικά.

Η διαίτα θάχει σκοπό να καθαρίσῃ το αίμα σας, κι' όχι βέβαια να διορθώσῃ τη σιλουέτα σας ή να σ'ε κάμῃ ν' αδυνατίσετε. Κατοργήστε τὰ βαρέα φαγητά, τὸν καφέ, τὸ τσάι, τὸ οινόπνευμα. Περιοριστετε σ'ε χορτοφαγία ἐπὶ μιᾷ βδομάδα. Συγχρόνως ὁμως, γιὰ νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα ἡ διαίτα αὐτή, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀρκετὸ ὕπνο. Φροντίστε λοιπὸν νὰ κοιμώσαστε καὶ νὰ ἐγνῶτε νωρίς. Ἀν μὴ-πορῆτε, κάνετε τὸ πρῶτ' ὀρθροῦν περιπάτους, μὲ ζωηρὸ βῆμα.

Ὅπως βλέπετε, δὲ αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολα, οὔτε κουραστικά.

Ἀς ἐρθοῦμε τώρα στὶς φυσικὲς ἀσκήσεις. Ἀν τυχόν τις ἐγκαταλείψατε τὸ χεῖμα, πρέπει τώρα ἀπαραίτητως νὰ τὶς ἐναρμόσιτε. Εἶναι φανερό ὅτι μιᾷ γυναίκα πού ἔχει κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, πού ἀντιπνέει καλὰ καὶ κινεῖται ἀρκετὰ, γι' ἔντα πολύ ὠραιότερη. Κι' αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ ἐπιτύχετε μόνο μὲ τὴν καθημερινὴ γυμναστική.

Δὲν πρόκειται νὰ σ'ε ὑποδείξωμε ἐδῶ ὅλες τὶς ἀσκήσεις πού πρέπει νὰ κάνετε. Θὰ σ'ε ἀναφέρωμε μόνον μερικὲς πού ἀφορροῦν τὸ σῆμα — γιὰτὶ τὰ μοντέρνα χτενίσματα τὸν ἀφίνουν ἐλεύθερο.

1) Ρίχνετε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, χωρίς νὰ γείρετε τὸ σῶμα σας. Ὑστερὰ τὸ ξαναφέρνετε μπροστὰ καὶ τὸ χαμηλώνετε ὡσπου ν' ἀγγίξῃ τὸ πηγούνι στὸ στήθος σας.

2) Γέρνετε τὸ κεφάλι στὸ δεξιὸ κι' ὕστερὰ στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Ἐπαναλαμβάνετε ἀρκετὲς φορὲς αὐτὴ τὴν κίνηση.

3) Μὲ κέντρο τὸ λαιμὸ σας, διαγράφετε κύκλους μὲ τὸ κεφάλι σας. Τὸ ρίχνετε ὀρθὰ πρὸς τὰ πίσω, ἔπειτα τὸ φέρνετε πρὸς τ' ἀριστερά, ὕστερὰ ἔμπροσς χαμηλώνοντας το, κατόπιν δεξιὰ καὶ τέλος πάλι πρὸς τὰ πίσω.

Οἱ φυσικὲς αὐτὲς ἀσκήσεις ὠφελοῦν διπλά: α) Δυναμώνουν τοὺς μῦς κι' ἐπομένως στρογγυλεῖουν τὶς γραμμὲς ἐνὸς πολὺ ἀδύνατου σῆματος. β) Ἐξαφανίζουν τὰ περιττὰ λίπη ἀπὸ ἕνα σῆμα παχὺ. Στὴν πρώτη περίπτωση πρέπει νὰ γίνονται ἀργά, στὴ δεύτερη γρήγορα καὶ ζωηρά.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς θὰ γίνονται πρῶτ' ἀπὸ βράδυ. Καλὸ εἶναι ἐξ ἄλλου νὰ περπατᾶτε ἐπὶ 5 λεπτὰ στὴν κἀμαρά σας, ἔχοντας σ'ε ἰσορροπία πάνω στὸ κεφάλι σας ἕνα βιβλίο ἢ ἕνα ἑλαφρὸ πακέτο. Ἐπίσης νὰ κοιμώσαστε δίχως μαξιλάρι.

Ἔτσι, θ' ἀποκτήσετε ὠραῖο σῆμα. Καὶ δὲν λόγια γιὰ τὰ καλλυντικά: Στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα, παραφορτώσατε ἀσφαλῶς μὲ φτιασίδια τὸ πρόσωπό σας. Καὶ δικαιολογημένα, γιὰτὶ τὸ ηλεκτρικὸ φῶς ἀπαιτεῖ ἐντονα μακιγιάζ.

Καιρὸς λοιπὸν εἶναι τώρα νὰ ἐξεκουρασθῇ κάπως τὸ δῆμα σας! Σαπουνίστε το, κάντε του μερικὰ μασάζ... Κυρίως δέ, ἐπὶ μερικὲς βδομάδες, περιορίστε σ' ἕνα ἑλάχιστο μακιγιάζ.

Φρέσκο βούτυρο καὶ μαργαρίνη

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσατε ἀν περιέχῃ μαργαρίνη τὸ φρέσκο βούτυρο πού ἀγοράσατε ἀπ' τὸ ὑπακόλλη σας ἢ ἀπ' τὸ γαλατὰ σας, κάντε τὸ ἑξῆς:

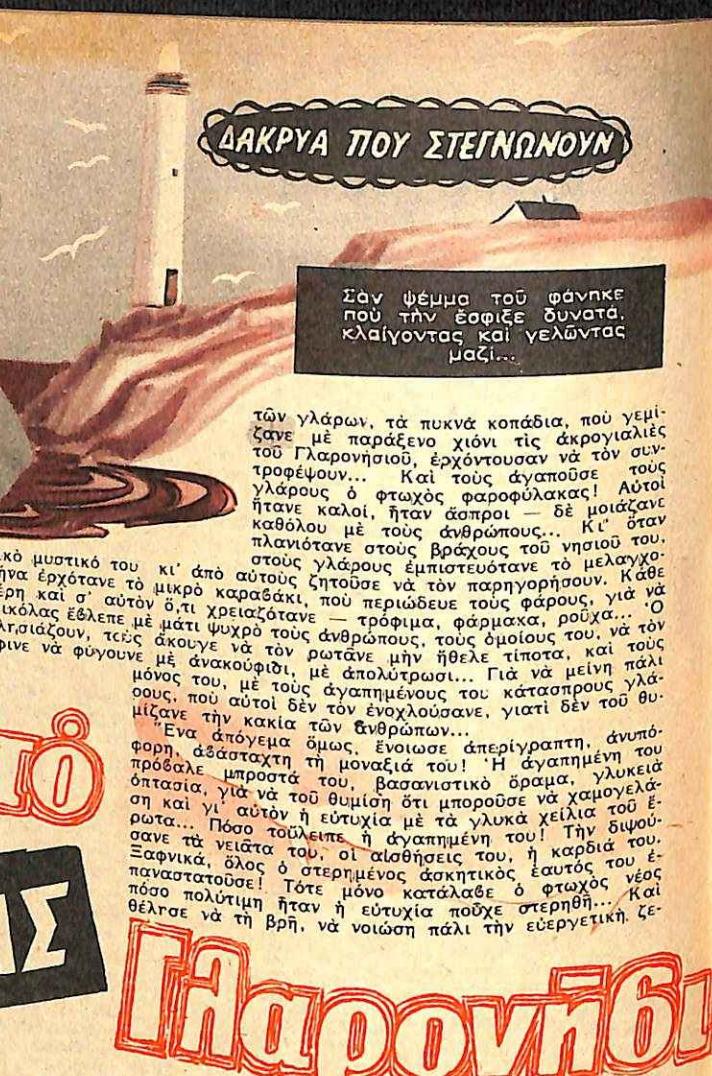
Ρίχτε ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπ' τὸ ὑπόπτο βούτυρο πάνω σ'ε μιᾷ λαμαρίνᾳ κοκκινισμένη στὴ φωτιά. Ἀν μὴρῶν τότε σάν τσιγαρισμένο κρέας, τὸ βούτυρο περιέχει μαργαρίνη.

Ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ἐξακριβώσατε τὴ νοθεύα, εἶναι νὰ λυώσατε λίγο βούτυρο μὲ σ'ε μιᾷ μικρῇ κατασρόλᾳ καὶ νὰ προσθέσατε μερικὲς σταγόνες ἀμμωνία. Κουνήστε ὕστερὰ δυνατὰ τὴν κατασρόλα. Ἀν σχηματιστῇ ἀφρός, τὸ βούτυρο περιέχει μαργαρίνη.

Korin Mirre

ΕΝΙΟ ΚΡΕΒΑΤΙ...

Γαρονήδι

«Ήτανε μία γαλήνη γεμάτη απεριόρατη μεγαλοπρέπεια! Μία γα-
λήνη που την στεφάνωνε ή μοναξιά... Μία ερημιά ανακάλεσε από τον
τόν απογοητευμένο της ζωής και του έρωτα... Μόνο τα κοπάδια

Γαρονήδι

— Τι λές;... Πάμε τώρα μαζί στο Γλαρονήσι;...
— Τον κτύπησε με λαβείρα:
— Μαζί σου, όπου θές!...
— Έτσι, από την ίδια μέρα, στο Γλαρονήσι έγκραταστάθηκε και η γυναίκα του φοροφύλακα. Και η εύτυχια...
ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Γαρονήδι

M. TALLIAZ

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΜΕΤΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΝΕΛΛΙΝΑ! γρήγορα, φώναζε ο Μάρκ, έπεσε έν αστέρι, πές μιά εύχή... Σήκωσα τὰ μάτια μου στὸν οὐρανό. Ήταν γεμάτος ἀπὸ μικρά ἀστρά, πού ἔλαμπαν κι' ἔμοιαζαν σὰν ἕνα φωτεινό χαλί.

— Ἀστεράκι, ψιθύρισα κάπως συγκινημένη, ἀκουσέ με: κάνε νὰ ζήσω ὅλη μου τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη κοντὰ τοῦ!...

Ἀπὸ ἐνστικτο ἀκούμπισα τὸ χέρι μου στὸ χέρι τοῦ Ροζέ. Καθόμαστε σὲ μιά γωνιὰ σκοτεινὴ κι' ὁ Μάρκ δὲ μπορούσε νὰ μᾶς δῇ. Σέραμε πῶς, μιά μέρα, θάπρεπε νὰ τοῦ ὁμολογήσουμε τὸ «σφάλμα» μας, ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἦταν τόσο χαρούμενος, πού οὐτ' ἐγώ, οὐτὲ ὁ Ροζέ, εἶχαμε τὸ κουράγιο νὰ τοῦ πούμε τὴν ἀλήθεια.

Εἶχαμε γνωρισθῇ στὸ Πανεπιστήμιο. Στὰ ἴδια θρανία καθόμαστε κι' οἱ τρεῖς. Ὁ ἕνας ἦταν μελαχρινός κι' ὁ ἄλλος ξανθός. Ὁ Ροζέ μου φάνηκε γοητευτικός, ὅταν γύρισε τὴν πρώτη φορὰ καὶ με ρώτησε, δίνοντάς μου τὸ χέρι του:

— Πῶς σε λένε, μικρούλα μου;

— Νελλίνα! ψιθύρισα, καὶ τὸ χέρι μου ἐπὶ τὸ χέρι κοκκινίζοντας.

— Δώσε τώρα τὸ χέρι σου καὶ στὸ συμφωιτητὴ μας, εἶπε ὁ Ροζέ, δείχνοντάς μου τὸ Μάρκ. Αὐτὸς εἶναι ἡ παρκαὶ τῆς καὶ μελετᾷ. Θέλει, λέει, νὰ πάρη τὸ χαρτί του μὲ ἀριστερά!

Δὲν εἶπα τίποτα. Ὅταν τέλειωσε τὸ μάθημα καὶ βγήκαμε στὸ προαύλιο, ὁ Ροζέ μοῦ εἶπε:

— Τέλειωσε γιὰ σήμερὰ τὸ μάθημα. Τὸ ξέρεις Νελλίνα, πῶς τὰ μάτια σου εἶναι πάρα πολὺ ὠραία; Γιὰ νὰ τὰ δῶ καλά: ὁ Μάρκ λέει πῶς εἶναι πράσινα ἢ μπορεῖ καὶ γαλανὰ.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Μάρκ, δὲν ξεχωρίζω καὶ τόσο καλά τὰ χρώματα. Ἴσως νὰ πάσχω ἀπὸ δαλτωνισμό. Γιὰ μὲνα εἶναι γαλανὰ. Ἐσύ, Ροζέ, πῶς τὰ βλέπεις τὰ μάτια τῆς;

— Πράσινα, ἕνα βαθὺ πράσινο, μὲ γαλάζιο φόντο, εἶπε καὶ γέλασε.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἐρωτεύτηκα τὸ Ροζέ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Αὐτὸς ὅμως ὀρκίστηκε πῶς εἶχε μαγευτὴ ἀμέσως ἀπ' τὰ μάτια μου. Ἀπ' τὰ ὠραία χέρια μου κι' ἀπ' τὰ προκλητικὰ πόδια μου. Τρία πράγματα, πρόσθεσε, πού ὅταν τὰ ἔχη μιά γυναίκα, ἔχει ὅλους τοὺς ἀντρες σκλάβους τῆς. Κι' ἐγώ, ἡ ἀνόητη, τὰ πιστεύω ὅλ' αὐτὰ...

Φεύγοντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο πήγαμε καὶ οἱ τρεῖς σ' ἕνα κέντρο ὅπου φάγαμε κατὶ καὶ ἤπιαμε κρασί. Ὁ Μάρκ δὲ μιλοῦσε σχεδὸν, μόνο με κύτταξε, ἐνῶ ὁ Ροζέ φλυαροῦσε χαρούμενα γιὰ τὸ κάθε τι.

— Ὁ Μάρκ εἶναι ἀκόμη δεξιός. Βλέπεις, ἐρχεται ἀπ' τὸ χωριό του, εἶπε ὁ Ροζέ γελώντας, μὰ σιγά-σιγά θὰ τὸν στρώσουμε καὶ θὰ πάρη κουράγιο.

Δὲν καταφέραμε ὅμως ποτὲ νὰ τὸν στρώσουμε. Δεξιὸς ἀπόμεινε ὅλα τὰ φοιτητικὰ χρόνια πού πέρασαν, ἀλλοίμονο, τόσο γρήγορα! Ὁ Μάρκ εἶχε πετύχει σ' ὅλες τῆς ἐξετάσεις του μὲ ἀριστερά, ἐνῶ ἐγώ κι' ὁ Ροζέ σπαρτώνοντας τὴ βάση γιὰ νὰ προβιβασθῶμε καὶ οὐδὲς μας, εἶχα ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, πού μοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ὁ πατέρας μου καὶ μ' αὐτὸ κάναμε κι' οἱ τρεῖς τοῦ κόσμου τῆς ἐκδρομῆς. Ὁ Ροζέ ἦ ἐγώ ἤμασταν στὸ βολάν, ἐνῶ ὁ Μάρκ καθόταν πίσω. Καθὼς τρέχαμε στὴν ἐξοχή, ἀναπνέοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα ὁ Ροζέ μοῦ ψιθύριζε γλυκά:

— Σ' ἀγαπῶ, μικρὴ μου Νελλίνα, ἀλλὰ εἶσαι πολὺ δύσκολη. Μέσα σὲ τέσσερα χρόνια κατάφερα νὰ σε φιλήσω μόνο μιά φορὰ!

— Κι' ἐγώ σ' ἀγαπῶ, ψεύτη! τοῦ ἀπαντοῦσα σιγά κι' ἀρχίζα νὰ τοῦ θυμίζω πῶσες φορές μὲ εἶχε φιλήσει.

— Θὰ σε κάνω γυναίκα μου, μοῦ ἔλεγε ὁ Ροζέ.

— Ὅχι πρὶν νὰ πάρης τὸ διπλῶμά σου. Κι' εἰπεταί πρὲς νὰ σε θέλῃ κι' ὁ μπαμπὰς μου.

Ὁ Ροζέ πήρε τὸ διπλῶμα τῆς χημείας ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ μᾶς, γιὰτὶ ὅταν ἐμεῖς τέρο ἔτος, ἔφυγε γιὰ τὸ Νοζάν καὶ κάθε Σάββατο ἐρχόταν νὰ μᾶς πάρη ἀπ' τὴ Σκολή καὶ κάθε Σάββατο τοῦ αὐτοκινήτου, πού τοῦ τόχε χάρισε ὁ πατέρας του, ἐπειδὴ εἶχε πάρει τὸ διπλῶμά του. Ἐγώ κι' ὁ Μάρκ ἤμασταν στὸ τελευταῖο ἔτος τῶν σπουδῶν μας κι' ὁ

Μάρκ εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ ἀπ' τὴ μελέτη καὶ φαίνονταν ἀκόμη πιὸ ψηλὸς ἀπ' ὅσο ἦταν.

Σὰς εἶπα στὴν ἀρχὴ γιὰ ἕν' αστέρι, πούπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ σὰς εἶπα ἀκόμη πῶς ὁ Ροζέ κι' ἐγώ θὰ θέλαμε νὰ λυτρωθῶμε ἀπὸνα μυστικό: Νὰ ὁμολογήσουμε στὸ Μάρκ πῶς ἀγαπιόμαστε, πῶς θὰ παντρευόμαστε γρήγορα καὶ πῶς ἐπρεπε νὰ πάψῃ πιά νὰ ἐλπίζει ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσα. Ὅμως σιωποῦσαμε. Ὁ Μάρκ εἶχε παιδικὴ καρδιά, ἦταν ὅμως πλάσμενος γιὰ νὰ γίνη ἕνας φυσικομαθηματικός με μεγάλο μέλλον.

Ἐνα βράδυ πού ἤμασταν κι' οἱ τρεῖς μαζί, ὁ Μάρκ εἶπε ξαφνικά:

— Ἀκόμα δὲν ἀποφάσισα ἀν θάρρῳ μαζί σου, Ροζέ, ἢ ἀν θὰ μείνω μαζί σου, Νελλίνα, ἐδῶ στὸ Παρίσι. Θὰ μοῦ ἀρεσε, ξέρεις...

— Μάρκ, ἀκουσε με, ἀρχισε νὰ λέν ὁ Ροζέ, ἐμεῖς οἱ δύο...

Μὰ τοῦ ἐσφίξα τὸ μπράτσο καὶ δὲν προχώρησε. Σέχασα νὰ σὰς πῶ πῶς ἡ μέρα ἐκεῖνη ἦταν ἀπ' τῆς ὠραιότερες τῆς ζωῆς μας: ὁ Μάρκ εἶχε πάρει τὸ διπλῶμά του μὲ «ἀριστερά» καὶ γιορτάσαμε τὸ γεγονός μ' ἕνα γεῦμα σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο καὶ ἤπιαμε μάλιστα καὶ σαμπάνια. Εἶχε τετοιο κέφι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Μάρκ, πού μιλοῦσε σχεδὸν μόνος του σὰν νὰ θυμόταν ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς φοιτητικῆς μας ζωῆς.

— Ξέρεις Νελλίνα, τώρα πρὲς νὰ φύγῃ, εἶπε ὁ Ροζέ, ὁ πατέρας με περιμένει... Θὰ ξαναγυρίσω τὴ Δευτέρα.

Τὸν συνοδὲψαμε γιὰ λίγο, ὡς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου. Εἶδαμε τὸ τορπέντο του νὰ τρέχῃ μὲ ταχύτητα στὴν ἀσφάλτο. Ἐπειτα ἀνεβήκαμε στὸ μικρὸ μου παλιὸ αὐτοκίνητο. Ὁδηγούσα νευρικὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ Μάρκ καθόταν πλάι μου.

— Τὸν ἀγαπᾷς πάρα πολὺ; με ρώτησε ξαφνικά. Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι ἦταν γιὰ μὲνα σὰν μαχαίρι. Ἐ-ται, λοιπόν, τὰ ἤξερε ὅλα! Δὲν εἶχαμε καταφέρει νὰ τοῦ τὸ κρύψουμε.

— Θὰ πᾶν νὰ με ζητήσει ἀπ' τὸν πατέρα μου τὴν ἀλ-λὴ Δευτέρα, ἀπάντησα σιγά καὶ πολὺ συγκινημένη.

Εἶμαι εὐχαριστημένος γι' αὐτὸ, Νελλίνα, εἰσαπτε τώρα ἡ στιγμή νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση, τὸ ἴδιο ἀθόρυβα ὅπως εἶχα ἐρθῇ. Πρῶτα ὅμως πρὲς νὰ σοῦ κάνω μιάν ἐξομολόγησι. Κατάλαβα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πῶς εἰσαπτε πλάσμενος ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Θυμάσαι ὅταν ὁ Ροζέ με ρώτησε ἀν τὰ μάτια σου ἦταν γαλανὰ ἢ πράσινα; Ἡ καρδιά μου σκίρτησε ἀπὸ συγκίνησι. Σὲ εἶχα ἐρωτεύτῃ. Χρειαζόμην τέσσερα χρόνια γιὰ νὰ γιαιτρευτῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Τώρα μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, Νελλίνα, πῶς ἀν σὰς ἀφῆνα μονάχους, ἴσως ὁ ἕνας νὰ εἶχε κουρασθῇ ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἡσάστε ἀκόμη παιδιὰ καὶ δὲν εἶχατε ἀκόμη τίποτα τὸ σταθερὸ μέσα σας. Ἐ-ψάπε τὴν ἀγάπη σας ἀπὸ μὲνα με διακρισί. Δὲ σὰς ἀφῆσα ὅμως ποτὲ μόνους σας, γιὰ νὰ μὴν κουρασθῆτε ἀπ' τὴν πολλὴ σας ἀγάπη. Καταλαβαίνεις, τί θέλω νὰ πῶ, Νελλίνα, γιὰτὶ ἐσύ 'σαι γυναίκα. Θὰ μοῦ ἦταν γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃς ἐξ αἰτίας μου. Ἐχεις καλὴ καρ-μολογία; ἀπόψε, ὅταν ὁ Ροζέ θέλησε νὰ μοῦ ὁ-γιὰ νὰ μὴν πονέσω, τὸν σταμάτησε εὐγενικὰ ὠραία μέρα μου...

Σταμάτησα τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ δάκρυα μου ἔτρεχαν καὶ δὲν τολμούσα νὰ γυρίσω νὰ τὸν κυττάξω. Ἀκούγα τὴ φωνή του σὰν μιά γλυκεῖα ἡχώ. Ὅχι, δὲν ἦταν τὰ κιντρινομένα φύλλα τοῦ φθινοπώρου, δὲν ἦταν οἱ τε-λευταῖες ἀναλαμπές τῆς ξένοιαστῆς νιότης μας πού ἐπεφταν μέσ' στὴν καρδιά μου, ἀλλ' οἱ ἐλπίδες μιάς καινούργιας ζωῆς, μιάς ἀνοιξέως. Καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔπαρξο, ὁ δειλός.

— Μάρκ, τοῦ εἶπα σιγανὰ, θὰ σοῦ κακοφαινόταν νὰ δῶς τ' ὄνομά σου στὸ πρῶτο μου παιδί; Πολὺ θάθελα νὰ σοῦ μοιάσω...

Σηκώσαμε μαζί τὰ μάτια μας στὸν οὐρανὸ. Ἀπὸ σύμ-πτωσι, ἕν' αστέρι ἐπέφε, ἀφῆνοντάς πίσω του μιά φω-τεινὴ γραμμή.

— Θεέ μου, εἶπα δυνατὰ, κάνε νὰ εἶναι ὁ Μάρκ εὐ-τυχισμένος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. ὅπως κι' ἐγώ εἶμαι εὐ-τυχισμένη αὐτὴ τὴ στιγμή...

Καὶ γυρίζοντας τὸν φίλοισα στοργικὰ στὸ μάγουλο.

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

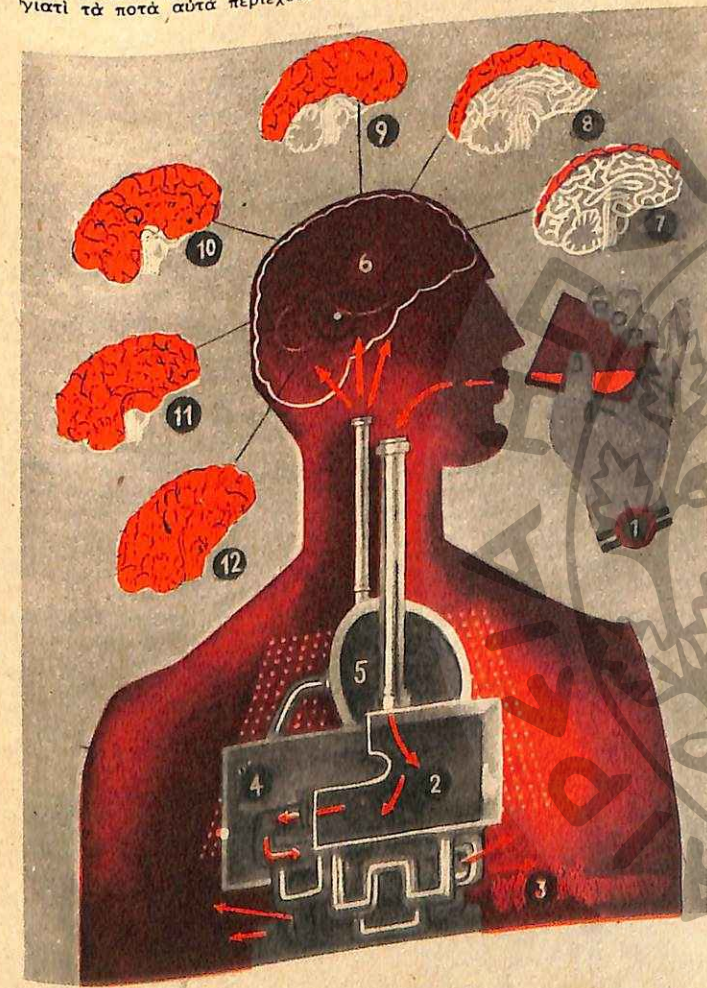
Η Χορεύτρια

ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

κουρελιασθή απ' την πάλη. "Αν δέν ήσαστε σεις, δέν ξέρω πώς θα ξεμπερδέω μ' αυτόν... 'Ο Ράιντολφ ευχαρίστησε μ' όλη του την καρδιά την καλή του τύχη, κι' απόρησε κι' ό ίδιος ακουόνοντας ή φωνή του νά λήη ήρεμα: "Οι δρόμοι είναι πολύ επικίνδυνοι τέτοια ώρα γιά μιά γυναίκα. Θέλετε νά σάς συνοδεύω ώς τό σπίτι σας;..."

... Δέν γίνεται, άρ-
... πρέπει ν' αντίκαταστή-
... μωραίμαι πάλι ελεύ-
... ετ' απόγεμαί... σι-
... τότε δέ θαχη μείνει πο-
... κό του χαμόγελο, απ'-
... Τόν είδε ν' ανοίγει την πόρτα
... μακριά ένα τελευταίο φίλι, τ'
... αλήθεια, νά του μαρτυρήσ τόν

Η ενέργεια του αλυσού

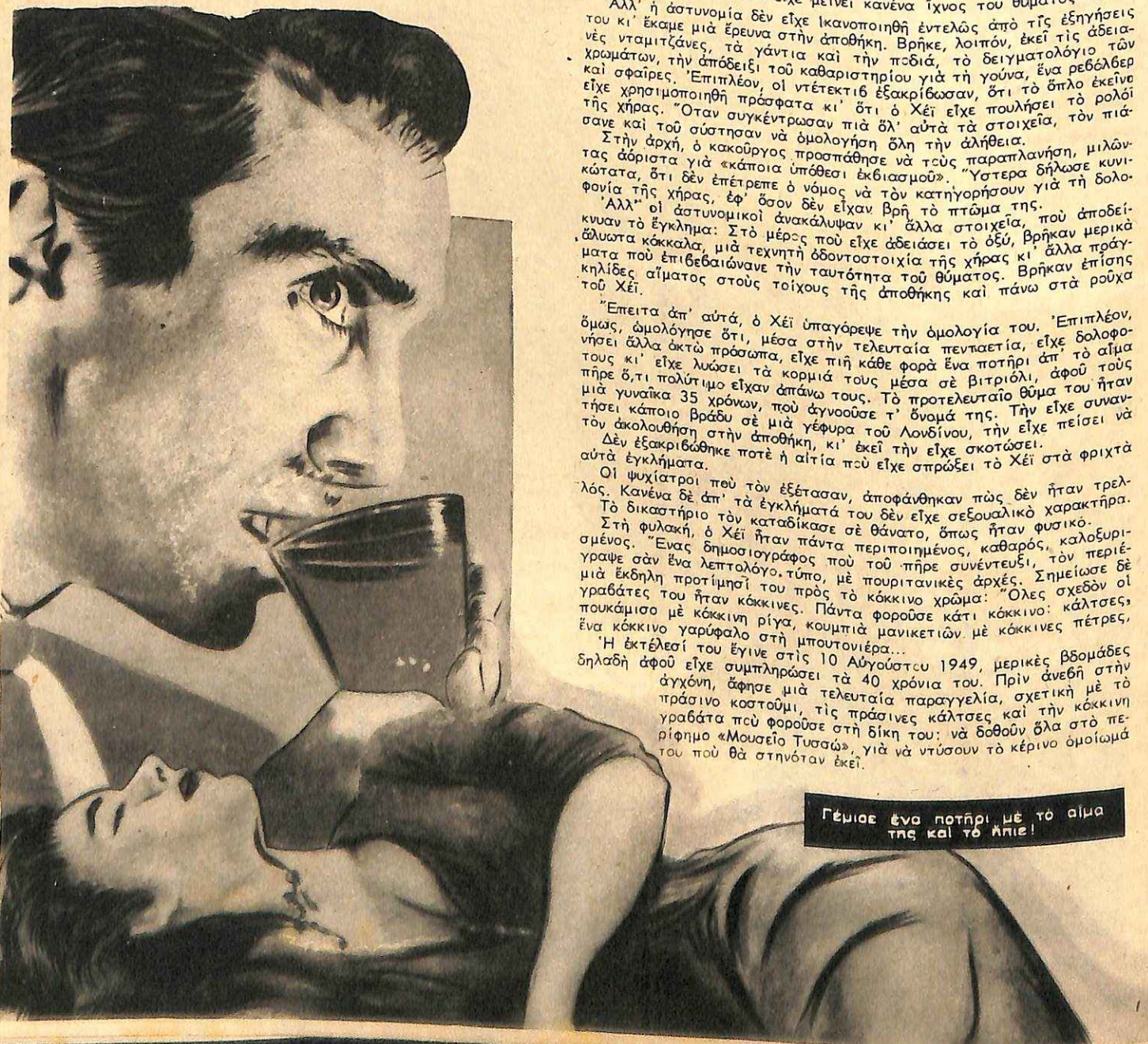
П. ЕРВЕРТ

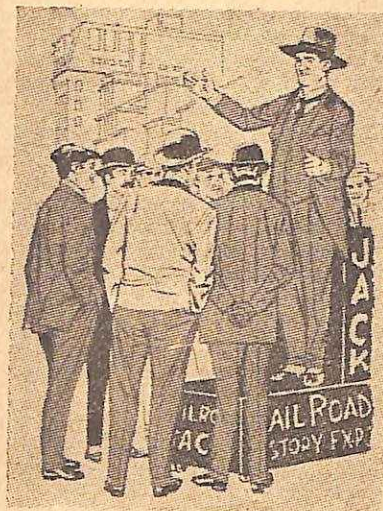
"Ἐπινε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του καὶ τὰ ἔλυωνε μὲ διτριόλι

Τότερα συνεννοήθηκε μ' ένα σωφәр φορητογου αυτοκινητοу να του φέρη στην απόβηκη αυτή τρεις νταμιζάνες πυκνω θεϊκό δού (βιτριόλι). Έπίσης αγόρασε ένα μεγάλο βαρέλι του λαδιού, με είδικη έσωτερική επένδυση, ανθεκτική στα όξέα, καθώς και μία τρόμπτα για τὰ άδειασμα του βιτριολιού από τὶς νταμιζάνες στο βαρέλι. Τέλος, συμπλήρωσε τὶς προμήθειές του με μία ποδιά κι' ένα ζευγάρι γάντια

ΕΝΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

καὶ νὰ σκαπουνιστῇ ἢ νὰ σκουπίσῃ τὸ σῶμα
του χωρὶς νὰ βγῇ ἀπ' τὸ λουτήρα.

Ανεβασμένος στο καρότσι του, προκαλούσε τους περαστικούς να του υποβάλουν κάθε είδους ερωτήσεις...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η "ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ,"

Ένας παράξενος Αμερικανός που δεν έπεχερσε ποτέ να γίνει πλούσιος

Αν είχε κατορθώσει να ζήσει ως τις μέρες μας, ο «σιδηρόδρομος Τζάκ» θα κέρδιζε ασφαλώς τις 64.000 δολάρια του πασίγνωστου αμερικανικού διαγωνισμού, που κατακτά με γρήγορο ρυθμό και την Ευρώπη. Γιατί ο πορτογάλος αυτός τύπος, που η μνήμη του είχε αποθηκευθεί και προσέφερε σε πρώτη ζήτηση έναν αναπαραγωγικό πλούτο γνώσεων, ήταν μια «ζωντανή ιστορία»!

Ανεβασμένος στο αλλόκοτο καρότσι του, που το έφερε πάντοτε ο ίδιος και το έστηνε σε μια πολυσύχναστη διασταύρωση, προκαλούσε με την δυνατή φωνή του τους διαβάτες να του δώσουν μια οποιαδήποτε χρονολογία και ήταν έτοιμος να τους πη όλα τα σημαντικά και άσημα γεγονότα που συνέβησαν τότε. Κάποιος του έλεγε μια χρονολογία, ως πούμε «1842».

Το 1842, άρχισε ο «σιδηρόδρομος Τζάκ» ήταν ένας θαυμασμός χρόνος. Τότε παντρεύτηκε ο Λίνκολν την Μαίρη Τόντ. Εκείνη ήταν 23 ετών και εκείνος 33, όσο δηλαδή και ο Δαρβίνος. Στην Αγγλία βασιλεύει η Βικτωρία, που ήταν 23 ετών...

Και συνέχισε να απαριθμεί τις γνώσεις του, από ημερομηνίες και γεγονότα, ως άγνωστες λεπτομέρειες από την ιδιωτική ζωή διάσημων προσώπων. Κι' αφού τελείωνε την πρώτη βροχή των απαντήσεων, προκαλούσε τους διαβάτες να του υποβάλουν οποιαδήποτε ιστορική ερώτηση, στοιχηματίζοντας πάντοτε 5 σεντς ότι θα απαντήσει σωστά. 'Η μανία του να στοιχηματίζει μόνο αυτό το άσημαντο ποσό, ήταν μια από τις πολλές ιδιορρυθμίες του, για τις οποίες είχε γίνει πασίγνωστος. Παρ' όλα αυτά, όταν δεν κατώρθωνε να εξασφαλίσει τα 60 σεντς, που ίσχυριζόταν ότι χρειαζόταν για να ζήσει, ήταν ικανός να επιτεθεί με την καυστική γλώσσα του στους περαστικούς, κατηγορώντας τους ότι δεν είχαν θάρρος. Κι' αν κάποιος προσπαθούσε να τον ξεγελάσει και να μην πληρώσει το ποσό που είχε χάσει, ο «σιδηρόδρομος Τζάκ» δεν δίσταζε να τον ξευτελίσει.

Αλλά όταν ο ιδιοκτήτης ενός ταξικού του προσέφερε συμβόλαιο 5.000 δολαρίων για να τον προσλάβει στον θιασό του ο καταπληκτικός

αυτός άνθρωπος άρνθηκε. Με τον ίδιο τρόπο άρνθηκε συστηματικά την βοήθεια, που θύλησαν κατά καιρούς να του προσφέρουν σημαντικές φειογονωμίες του καιρού του, που επέδωκαν να γνωριστούν μαζί του.

Ο Χένρυ Φόρντ, ο ιδρυτής της βιομηχανίας αυτοκινήτων, ήταν ένας από τους πολλούς φίλους και θαυμαστές του Τζάκ. Ο βιομήχανος αναγκάστηκε να επισκεφθεί τρεις φορές τον παράδοξο αυτό άνθρωπο, ώσπου να τον πείσει να ανταποδώσει την επίσκεψη. 'Απειρες φορές, ο Φόρντ θέλησε να του προσφέρει ως δώρο ένα αυτοκίνητο, αλλά ο ιδιορρυθμικός Τζάκ δεν το δέχτηκε ποτέ!

Αν και ήταν πάμπτωχος, έδειχνε μια άνεξηγητη και αδικαιολόγητη υπεροψία και περιφρόνηση προς τους πλούσιους. 'Η περιουσία του, ήταν το καρότσι που έφερε, τα ρούχα που φορούσε και μια αίσια, που την έστηνε κάθε βράδυ όπου τύχαινε να βρεθεί για να κοιμηθεί.

Κάποτε, στο Ντιτρόιτ συνελήφθη επειδή τον βόηκαν να κοιμάται σε ένα πάρκο. Χάρης στην ευγένειά του, όμως, έπεισε τον διευθυντή της αστυνομίας να εκδώσει διαταγή, βάσει της οποίας ο «σιδηρόδρομος Τζάκ» είχε το δικαίωμα να στήσει την αίσια του όπου ήθελε και να κοιμάται.

Τους ζεστούς μήνες, γύριζε την Αμερική από την μια άκρη στην άλλη, κερδίζοντας τα λίγα σεντς, που του χρειαζόταν να ζήσει, με τις ερωτήσεις που του υπέβαλλαν.

Η άχανη μνήμη του απέτελεσε αίνιγμα, τόσο για επιστήμονες που προσπαθούσαν να δώσουν μια εξήγηση, όσο και για τον ίδιο τον «σιδηρόδρομο Τζάκ», που το πραγματικό του όνομα ήταν Χάρρυ Κούπερ.

Κι' εγώ δεν ξέρω πού να το αποδώσω, έλεγε. Στο σχολείο δεν ήμουν εξαιρετικά καλός μαθητής. Μόνο που μου άρεσε να διαβάζω και να κρατώ σημειώσεις...

Το «διάβασμα» για το Τζάκ, έσθαινε ατέλειωτες ώρες σκυψίματος πάνω από κάθε λογής βιβλίο, για διάστημα πολλών μηνών. Σε μια βιβλιοθήκη του Μίτσιγκαν επήγαυε κάποτε επί οχτώ μηνες, χωρίς να λείψει ούτε μια μέρα.

Ο ίδιος έδωσε στον εαυτό του τον τίτλο «Παγκόσμιος Πρωταθλητής της 'Ιστορίας» και αργότερα την αντικατέστησε με τον τίτλο «Ο μεγαλύτερος μνήμων του κόσμου, έφ' όλων των θεμάτων». 'Οστος έξακολουθούσε να πλουτίζει τις γνώσεις του ως τα γηρατειά του. Και όταν τον ρωτούσαν γιατί δεν σταματούσε την μελέτη, απαντούσε ότι έπρεπε να φροντίζει για να διατηρήσει τον τίτλο του. 'Αλλά οι γνώσεις του ήταν τόσο απέραντες, ώστε κανείς δεν έπεχερσε στα σοβαρά να του διεκδικήσει τον τίτλο.

Αν και ήταν ομιλητικώτατος, πολύ σπάνια έδινε απαντήσεις σε προσωπικές ερωτήσεις που του υπέβαλλαν.

Είμαι έργνης και σκοπεύω να μείνω, απάντησε σε μια γυναίκα που τον ρώτησε αν ήταν παντρεμένος.

Αν έδλεπε ότι οι άφοροαί του έπεμεναν σε αδιάκριτες ερωτήσεις, εγκατέλειπε το «πόστο» του, για να εγκατασταθεί σε ένα άλλο.

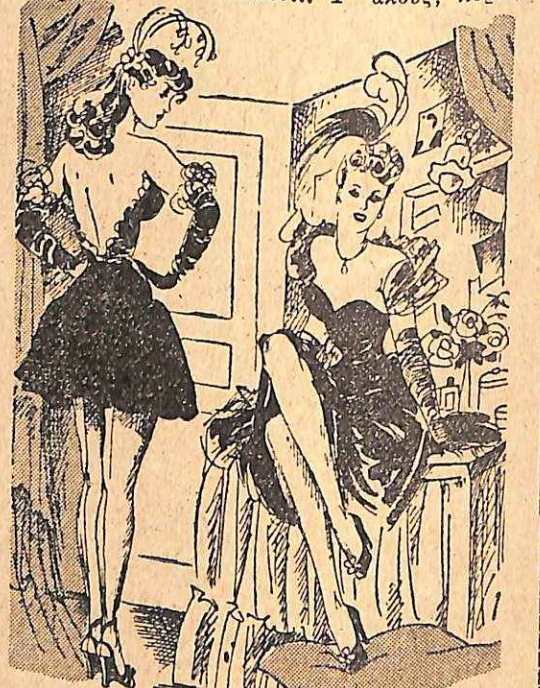
Έτσι στωχός, χωρίς οικογένεια και χωρίς υμόνιο στέγη, πέθανε το 1933, σε ηλικία 69 ετών. Τό μόνο που άφισε πίσω του, ήταν η λιγίλογη διαθήκη του.

«Κληροδοτώ το σώμα μου στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου του Μίτσιγκαν, για μελέτη, έγραφε. Οι επιστήμονες θα μπορέσουν να αποκάλυψουν στον κόσμο το μυστικό της μνήμης τους».

Αλλά οι επιστήμονες δεν κατόρθωσαν να δώσουν μια εξήγηση και το αίνιγμα της «ζωντανής ιστορίας» έμεινε αλυίο για πάντα.

Η κυρία: Ψεύτικο!... Τ' ακούς, κύριε;

— μες οτι ανθρωπινημονται τα φίλια που του δίνεις, μα ξέρω καλά πως ο φίλος σου δεν έχει δεκάρα.

— Τού κάνω πίσωσι!...

— Τι σοφ είναι αυτοί οι 'Αγγλοι... Δεν μου απηθύθνε ποτέ το λόγο, επειδή δε βρεθηκε κανείς να μας παρουσιάσει τον ένα στον άλλο!

Οι Ιατρικές «γνώσεις» ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Καταπληκτικές περιπτώσεις μεθόδων θεραπείας, στις οποίες τα ζώα οδηγεί το ένστικτο

Την άνοιξη, ο άνθρωπος οργανισμός έχει ανάγκη από μια ειδική «καποτοξινωτική» διατροφή ή σύγχρονη Ιατρική της διπύει μεγάλη σημασία. Το κρύο, η υγρασία, η έλλειψη ήλιου, ο όχι τόσο καθαρός αέρας των κλειστών χώρων κι' η χρησιμοποίηση στη διατροφή μιας πολυλών λιπαρών ουσιών, επιδρούν στο σπύκτι, στα νεφρά, στους ένοκρυνες αδένες και στο νευρικό σύστημα, προκαλώντας μια γενική τοξίνωση στον οργανισμό.

Την άνοιξη, λοιπόν, ο οργανισμός μας είναι δηλητηριασμένος από τις βλαβερές και περιττές ουσίες που έμπεσε με τον κατά τη διάρκεια του χειμώνα και τα συμπτώματα αυτής της τοξίνωσης είναι σ' όλους γνωστά: μια σωματική και διανοητική κόπωση, άπνιες, ευερέθιστα νεύρα, ήμικρανίες, ίλλιγγοι, φουσκωμένες αρθρώσεις στα χέρια και στα πόδια, γρήγοροι καρδιακοί παλμοί, άνορεξία, κακή χώνευση.

Αυτή, όμως, η άνοιξιακή αποτοξινωτική διατροφή, που τώ τελευταία η Ιατρική επιστήμη έχει ανακαλύψει και συνιστά, είναι γνωστή από άμνημονεύτων χρόνων στα ζώα. Κάθε τέτοια εποχή, τα ζώα την εφαρμόζουν από ένστικτο, δίνοντας πρωταρχική σημασία στη βόσση αυτής της διατροφής, που είναι τα φρέσκα χορταρικά.

Την άνοιξη, τα φυτοφάγα κατοικίδια ζώα παραμελούν το χειμωιάτικο έδεσματολόγιό τους, δηλαδή το σπύκο και τους σπόρους και προτιμούν το χορτάρι. 'Ακόμα πιο φανερό γίνεται αυτό στα ζώα του δάσους. Τα έλαφια λόγου χάρι τρέφονται την άνοιξη πολύ πιο έλαφρα, δίνοντας προτίμηση στα νεσρά κλαράκια των θάμνων.

Το χειμώνα, ώστόσο, η τοξίνωση του οργανισμού δεν είναι το μόνο κακό. 'Αν σ' αυτή την εποχή του χρόνου σωρευτούν μέσα στον οργανισμό περιττές και βλαβερές ουσίες, από την άλλη μεριά του λείπουν άλλες θάμνες, όπως ωρίσιμες βιταμίνες και μεταλλικά έλατα.

Η άνοιξιακή διατροφή, λοιπόν, δεν έχει μοναδικό της σκοπό το λοιπικόρισμα του οργανισμού, αλλά τις χρήσιμες αυτές ουσίες, που του έλειπαν σε μεγάλο βαθμό το χειμώνα.

Κι' αυτό επίσης, πριν το ύποπτευη ή επιστημη, το έφεραν τα ζώα. 'Ετσι, διαλέγουν το μενού τους και μ' αυτή τη

ΜΕΝΤΙΟΥΜ 'Ελένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΗΕΠΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ) 'Επανεβόσα εκ του έξω: 7 κοφ δέχεται 9-1 π. μ. (στάσεις μ. μ. όδου Μετσόβου 19 (στάσεις Μουσείου). Τηλ. 810-975.

Διατηρήστε την διανοητική σας με ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephens

σκοπιμότητα. 'Επιδίδουν δηλαδή να τρώνε, δι' περιέχει τέτοιες βιταμίνες κι' έλατα.

Αν τα φυτοφάγα ζώα αναζητούν αυτές τις ουσίες στα έλατα, τα σαρκοδόρα κάνουν το ίδιο με τις προτιμήσεις που δείχνουν στους... μεζέδες τους. Τώρα την άνοιξη λόγου χάρι ξετρελαίνονται για τα έντοσθια και τα έλλα σπλάχνα, ενώ δε δίνουν πολλή σημασία στο ψάχνω. Πραγματικά, όπως έχει διαπιστωθεί, τα πύδ πολυμία συμπλέγματα βιταμινών βρίσκονται στα έσωτερικά όργανα και πρό πάντως στο σπύκτι.

Κάτι ανάλογο παρατηρείται και σχετικά με τα μεταλλικά έλατα. Τα φυτοφάγα ζώα ξετρελαίνονται για το κοινό έλατο, που τους λείπει έξ αίτίας της αποκλειστικής τους φυτοφαγίας. 'Ανάλογη είναι η περίπτωση της άγελάδας, του σκυλιού, ακόμα και των ανθρώπων στη νηπιακή και την έφηβη ηλικία, που πάνε και γλείτουν τον τοίχο ή μια πέτρα, για να λείπει από τον οργανισμό τους κάποιο από τα έλατα του σπύκτι. Το ένστικτο, πραγματικά, οδηγεί όχι μονάχα τα ζώα, αλλά και τον άνθρωπο στη βεσική του ηλικία, ν' αναζητούν τις ουσίες που τους λείπουν.

Αλλά τα ζώα δε σταματούν έξ έδω τα Ιατρικά τους... κατοικίδια ζώα παραμελούν το χειμωιάτικο έδεσματολόγιό τους, δηλαδή το σπύκο και τους σπόρους και προτιμούν το χορτάρι. 'Ακόμα πιο φανερό γίνεται αυτό στα ζώα του δάσους. Τα έλαφια λόγου χάρι τρέφονται την άνοιξη πολύ πιο έλαφρα, δίνοντας προτίμηση στα νεσρά κλαράκια των θάμνων.

Το χειμώνα, ώστόσο, η τοξίνωση του οργανισμού δεν είναι το μόνο κακό. 'Αν σ' αυτή την εποχή του χρόνου σωρευτούν μέσα στον οργανισμό περιττές και βλαβερές ουσίες, από την άλλη μεριά του λείπουν άλλες θάμνες, όπως ωρίσιμες βιταμίνες και μεταλλικά έλατα.

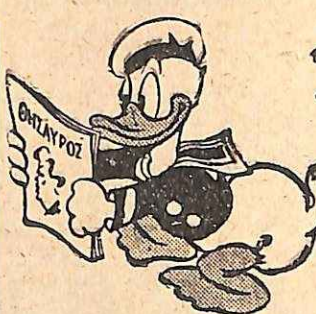
Η άνοιξιακή διατροφή, λοιπόν, δεν έχει μοναδικό της σκοπό το λοιπικόρισμα του οργανισμού, αλλά τις χρήσιμες αυτές ουσίες, που του έλειπαν σε μεγάλο βαθμό το χειμώνα.

Κι' αυτό επίσης, πριν το ύποπτευη ή επιστημη, το έφεραν τα ζώα. 'Ετσι, διαλέγουν το μενού τους και μ' αυτή τη

Μερικές φορές, ώστόσο, ίδιος όταν η πληγή βρίσκεται σε σπύκο, όπου η γλώσσα του ζώου με το σπύκο του και σκοτώνει τα μικρόδια με τα έλκυσμα που περικλείει. Αυτή η... θεραπεία εξακολουθεί ώσπου να έπουλωθεί η πληγή ολότεια.

Είναι μάλιστα παρατηρημένο, πως τα ζώα πάντα έτοιμα ν' απολλογούν από κάθε είδος παρσάσι, δεν πειράζονται καθόλου τις νύμφες των έντομων, που βρισκονται στην πληγή, ακριβώς σ' να γνωρίζουν τις θεραπευτικές ιδιότητες τους.

Τώρα τελευταία δε, η επιστήμη κατόρθωσε να ανακαλύψει και μια ειδική ουσία που συναντάται στις νύμφες της πληγής, τελεί στο κλείσιμο της πληγής. Πρόκειται για την «αλλαντοίνη», που παράγεται με συνθετικό τρόπο στα φαρμακευτικά έργατρία και χρησιμοποιείται άσπασια και χρησιμοποιείται από τους γιατρούς για πληγές που δεν κλείνουν εύκολα.

ΠΗΛΟΥΝΤΑΙ διαμερίσματα

Μπορεί να είμαι άνεργος, αλλά είμαι και παρατηρητικός.

Κι' ίσως να είμαι παρατηρητικός, επειδή είμαι άνεργος.

Το τοιοϋτον, όμως, είναι τελείως μετερεϋον ζήτημα. Και το μόνο που έχει σημασία είναι το γεγονός ότι πρόσεξα και άντελήφθη πως χτίζονται και μοσχοπουλιώνται οι μοντέρνες πολυκατοικίες, που ξεφυτρώνουν σαν πελώρια μανιτάρια, όπου γυρίσης να δής.

Κι' όταν μ' έπνιξε ή άπελπίσια κι' ή άπενταρία, σκαρφίστηκε μια περίφημη μηχανή για να κερδίσω κι' έγω μερικές χιλιάδες λίρες και να ζήσω κι' έγω σαν άνθρωπος.

'Εξοικονόμησα, δηλαδή, μ' όλα τα μέσα — θεμιτά κι' άθέμιτα — λίγα παραδάκια και δημιούσησα ύστερα στις έφημερίδες την έξις άγγελία:

«Πωλούνται πολυτελή διαμερίσματα. Πληροφορία τηλεφώνων 117-929, 8-1 και 3-10 μ. μ.»

Και την έστησα στο καφενείο της γειτονιάς μου, που το τηλέφωνό του είχε άκριβώς τον αριθμό 117-929.

Από την άλλη μέρα κι' έως πλάκωσε ή πελατεία.

Σύθυμη Ιστοριογλα

— Έμπρός.
— Έσεις πουλάτε αυτά τα διαμερίσματα.
— Μάλιστα.
— Και τί λεπτά ζητάτε;
— 'Αναλόγως το διαμέρισμα. Γι' αυτό, νομίζω, ότι το πρακτικώτερο είναι πρώτα να τα δήτε κι' ύστερα να συζητήσουμε.

— Σύμφωνα.
— Έκλεισα, έτσι, ξεχωριστά ραντεβού με δέκα υποψήφιους άγοραστές. Κι' έναν-ένα τους ώδήγησα σ' ένα γωνιακό οικόπεδο στο κέντρον του Παγκρατίου, που, όπως είχα μάθει, οι ιδιοκτήτες του λείπουν από πολλά χρόνια στα ξένα.

— 'Ορίστε τα διαμερίσματα, τους έλεγα, ύψώνοντας σιγά-σιγά το χέρι μου προς τον ούρανό.

— Κοροϊδεύετε, κύριε; με ρώταγαν ξαφνιασμένοι.

— Ποσώς! τους άπαντούσα. Σ' αυτή την οικόπεδάρα που βλέπετε θα χτισή ή ωραιότερη και πολυτελέστερη πολυκατοικία της 'Αθήνας. Κι' όλα τα διαμερίσματα θα είναι κουκλιά μοναδικά. 'Αλλά έγω σάς συνιστώ τα περίφημα, τα ύπεροχα, τα άσύγκριτα ρετιρέ.

Κι' έδειχνα ψηλά, καρφώνοντας το δάχτυλό μου σ' ένα ώρισμένο σημείο του άνοιχτού ορίζοντος.

Οι τέσσερες από τους άπελάτες μου άγρίεψαν άσχημα. Με σκυλοβρίσανε οι άγενέστατοι γιατί τους άπησχόλησα τζάμπα και βερεσέ κι' έφυγαν μουρμουρίζοντες.

— Για ν' αγοράσουμε τηλεόραση, χρειάστηκε να στεργθούμε πολλά πράγματα!...